

Aşk Aşka Karşı

Aysel
Aksümer

Aysel Aksümer

AŞK AŞKA KARŞI

Yoktur kapısının ahenkli zili, Zemininde gül desenli kilimi, Duyduğu hocanın ezan sesi, Kaldırımlardır kimi kimsesi.

Güneş çekince kendinden elini, Varı yoğudur artık ayın gölgesi, Çekip gidenlerin çıplak ensesi, Bir de kedi ve köpeklerin sesi.

Buruk gözler uykuya yenik düşünce, Sokaklar ağlar hep kimsesizliğine, Ilık rüzgarlar essin ne olur sessizce, Yaprak eşlik etsin raksedercesine.

Gözdür sokak lambası kara gecelere, Rakiptir ay ışığının o eşsiz güzelliğine, Şahittir camlara akseden hüznülere, Hasrettir bir daha hiç dönmeyeceklerle.

Suni yaşam aletlerine bağlı hastalar gibiydi; klimayla nefes alan şehirler. Fişten çekildiği an, yaşam; birinde tamamen duruyor diğerinde ise eziyete dönüşüyordu. Sokaklar; gündüz eşsiz tabiatın, akşam saatleriyle birlikte insanların emrindeydi.

Köpekler ağaç diplerinde, kediler ise park halindeki arabaların altında uyuyorlardı. Geceye, ay ve yıldızlarla birlikte sanki insanlar da oluk oluk akıyordu. Eğlenenler, sahil kenarında serinlemeye çalışanlar, maviliklere bedenlerini teslim edenlerle şehrin nabızı oldukça hızlı atıyordu.

Yerli turistler, yabancılar arasında hemen fark ediliyordu. Rezervasyonsuz, çat kapı gelenlerin yersiz, yurtsuz kalma riski yüksekti. Çünkü konaklama tesisleri tıklım tıklım doluydu.

Turfandasıyla ünlü bu şehir; her mevsim aynı tazelik, lezzet ve

bollukta yetişen sebze ve meyvelere benziyordu. Burada, hayat özlenmiyordu. Çünkü doğası, insanı ve yaşantısında sürekli bir hareketlilik vardı.

Her şehir gibi Antalya da kendi kültürünü ve iklimini yaşıyordu. İnsanlar da kendi karakterleriyle kendi dünyalarını yaratıyor, yaşıyor ve yaşatıyordu.

Bazı insanlar şehrin rengârenk ışıkları yerine evinin düşük voltajlı ampullerini tercih ediyordu. Daha sonraki kararlar ise tamamen şahıslara özeldi. Mesela Pınar için geceler, göz kapakları uykuya teslim olana kadar kitap okumak demekti.

Pınar, yalnızlığının saman ve mürekkep kokulu misafirlerini seviyordu. Ziyaretçilerinin kapısı rengârenk kapaklardan oluşuyordu. Açmasıyla birlikte birçok karakter, satırların arasından ona “merhaba” diyordu. Kimi tebessüm ettiriyor kimi öğretiyor kimi de ağlatıyordu. Onları, iki kapak arası doyulmaz lezzet olarak tanımlıyordu.

Yine o geceyi sevdiği bir kitapla aynı yatakta geçirmişti. Kavgasız, gürültüsüz, kaprissiz,

sorgusuz,

sualsiz, menfaatsizdi kitaplarla olan beraberlikler.

Göklerin sarışın sultanının gidişi sessiz ama dönüşü muhteşemdi. Karşıdaki apartmanın kiremitlerine ekmeğin üzerine tereyağı sürer gibi sarısını sürmüş, aydınlık yüzüyle de ruhları güne hazırlıyordu.

Köşe başındaki fırından taptaze ekmek kokuları geliyordu. Caddeden tek tük geçen arabalar güne karışan insanlar olduğunu müjdeliyordu. Kalın perdeler birer birer açılıp, yerini narin tüllere bırakıyordu. Hayat telaşesi başlıyordu işte.

Pınar, yere düşen kitabının sesiyle uyandı. Sıçradı. Hemen eğilip aldı ve yastığının altına koydu. Doğruldu yatağından ve alelacele hazırlandı. Apartmanın kapısından rüzgâr gibi çıktı. Saatine göz attıktan sonra adımlarını daha da hızlandırdı. Çantasından güneş gözlüğünü çıkardı ve taktı.

Vakti zamanında mahsur kaldığı asansörde hissettikleriyle

şimdiki hali o kadar birbirine benziyordu ki. Resmen boğuluyordu. Durmadan ter akıtıyor, bacakları zangır zangır titriyordu.

Her gün çıktığı bu yokuşu; düzlüğe çıkıncaya kadar isyan ettiği, sonra da unuttuğu rutin bir eylemdi.

Tatilcilerin gelmek için can attığı bir şehirdi Antalya. Fakat O, tabiat ananın sunduğu cömertliği doyasıya izleyemiyordu. Burada sabah ve akşam arası vakit çok hızlı geçiyordu. Gece ise oturduğu koltukta uyuyveriyordu. Terzinin kendi söküğünü dikemediği gibi o da deniz memleketinde yüzmeyi özlüyordu.

Otobüs durağına gelmeden önce bozuk parasını avuçlarının arasına sıkıştırdı. Her sabah bu saatlerde, saç başı yapılı, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş kadınlara rastlardı. Her birinin yüzünü artık tanımişti. Bu kişiler; bir süre duraklarında bekler, üzerinde çalıştığı yerin kısaltmaları olan servislere biner, giderlerdi. Onları gördükçe “keşke benim de adam gibi bir mesleğim olsaydı” diye hayıflanırdı.

Nihayet, halk otobüsü durağa yanaşmıştı. İnsanlar, kurutulmak üzere iplere dizilmiş biberler gibi otobüs askılarına tutunmuşlardı. Her frenle birlikte, vatandaş birbirine omuz veriyordu. Kimi çarptığı kişiden özür diliyor kimi de umursamıyordu. Otobüsün ön tarafından iki bayanın sesi yükseldi. Kavgayı, sarı saçlı olan kadın başlattı.

"Biraz dikkatli olsana! Ayağımı ezdin!"

"Sen de ayağına sahip çık. Bu kalabalıkta gayet normal! " "Özür dileyeceğine bir de cevap veriyorsun! Utanmaz!" "Bana bak! Çok rahatsız oluyorsan taksiye binersin!" Sonra, muavinin mülâyim olmayan sesi duyuldu.

"Susar mısınız lütfen! Herkes rahatsız oluyor!"

Tartışmaya çok geçmeden orta yaşlı bir adam daha katıldı. Saçının önü hafif açıktı. Gür sesiyle bağırdı.

"Uzatmayın yahu! Sabah sabah kafamızın içine ettiniz! Kesin sesinizi!"

Sıcak ve hararetli konuşmalar otobüsteki tansiyonu iyice yükseltmişti. Neyse ki münakaşa eden bayanlardan biri otobüsten inmiş, diğer bayanın da ince tiz sesi duyulmaz olmuştu.

Bu kez farklı bir tartışma daha yaşanıyordu. Bir grup gencin hararetli konuşmalarına otuzlu yaşlarda bir adam da dâhil olmuştu.

“Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Adam, demek ki yaptı bir şeyler. Durup dururken kimse kimseyi içeri atmaz!”

“Kıskançlık, çekememezlik! Başka bir sebebi yok! Biz, başkanımız için öl desin ölürüz! Ona inanıyoruz!”

“Bence o kadar inanmayın!”

“Ya bırak ağabey ya! Allah bilir sen Cimbomlusundur!” “Cimbomluysam ne olmuş! Doğru konuş yaralı kanarya!” Otobüstekiler oflayıp puflamaya başladılar. Şoför, dikiz aynasından

muavine sert bir şekilde baktı. Muavin, kendine ayrılmış köşesinden bir

lider havasında seslendi.

“Otobüsü stada çevirmeyin! İndikten sonra konuşun! Yetti be!”

Bir kaç cılız söz düellosundan sonra otobüs tekrar sessizliğe gömüldü.

Pınar, koyu kestane rengi saçlarına itinayla atkuyruğu yapmıştı. Ancak, birkaç durak sonra arkasından geçenlerin dirsek darbeleriyle saçı bozulmuştu. İncecik bedenine giydiği çiçek desenli basma elbisesine rağmen terliyordu. Çantasından zor bela bir selpak mendil çıkardı. Küçük burnunun üstündeki ter baloncuklarını, elindeki mendille söndürüyordu.

Nihayet ineceği durağa gelmişti. Minyon vücudu sayesinde kolayca aralardan geçerek orta kapıya ulaşmıştı. Fakat kolu bir türlü düğmeye uzanamıyordu. Neyse ki birisi onun yerine basmıştı.

İndiğinde derin bir nefes aldı. Alnındaki teri, elinin tersiyle sildi. "Allah’a şükür" bugün de geldim” diye içinden geçirdi. Dudaklarında tatlı bir tebessüm oluşmuştu.

Şirkete geldiğinde, yüzüne vuran klimanın serinliğiyle derin bir oh çekti. Az sonra yoğun iş temposuna başlayacak ve o mis kokulu halinden eser kalmayacaktı.

Pınar, avucunda buruşturduğu mendili eliyle cebine itiverdi. Elbisesini öne doğru çekiştirerek göğüs bölgesine tüm gücüyle üfledi. "Aman Allah’ım bugün ne kadar da sıcak değil mi?" dedi güvenlik görevlisine.

Selahattin, iri yarı vücuduyla heykel gibi duruyordu. İki elini, belinin arkasında birleştirmiş, bacaklarını yana doğru hafif açmıştı. Asık suratlıydı. Tok sesiyle "evet öyle" dedi.

Pınar, omzuna yapışan çantasını, danışma masasının üzerine un çuvalı gibi bıraktı. Hemen sol taraftaki madeni dolabın kapısını açtı. Üst rafa ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Birbirine birleştirilmiş topak halindeki anahtarları alarak arkasını döndü. Kaşlarını çatarak sitem etmeye başladı.

"Nilay Abla yine yok! Bıktım artık! Bir gün de zamanında gelse günaha girer. Hanımefendi, assolist gibi. Göstermelik bir iki iş yapıp göz dolduruyor. Haksız mıyım?"

Selahattin, kafasını yana yatırıp geri aynı konumuna getirmişti. Görünüşe göre; ya tasdik ediyor, ya da boynu tutulmuş olduğu için hareket ettiriyordu. Pınar "her neyse" dedi umursamaz bir tavırla. Merdivenlerin olduğu yöne doğru yürüdü. Bir solukta zemin kata inivermişti.

Soyunma odasına girip elektrik düğmesine dokundu. Elbisesinin önden üç düğmesini çözerek bir hamlede çıkardı. Lacivert iş tulumunu üstüne geçirdikten sonra kıyafetinin tamamlayıcısı olan mavi boneyi kafasına geçiriverdi. Kenarlardan taşan birkaç tutam saçı da içine sıkıştırırken yüzünü buruşturdu.

"Ah! Şöyle bir fön çektirip, saçımı serbest bırakamıyorum!"

Şirkette herkes zevkine göre giyinirken, her gün tek tip elbise giymek ne kadar da sıkıcıydı. Bir ayrıcalıkları oluyordu ama üstünlük anlamında değildi. Bunları giymese şirkette temizlik görevlisinin kim olduğu nereden bilinecekti ki?"

Tam donanımlı temizlik arabasını yerinden çekerek, asansörün kapısının önüne geldi. Üçüncü katın düğmesine bastı. Aynaya doğru yüzünü iyice yaklaştırdı. Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak söylendi.

"Şuna bak! Bir de lise mezunuyum. Eskiden benim durumunda olanlar masa başı işlerde çalışırmış! Şimdi nerede! Üniversite mezunları bile açıkta!"

İlk olarak müdür beyin odasının kapısını açtı. Girer girmez, gözlerini kapatarak odanın havasını içine çekti.

"Hastayım şu adamın titizliğine! Yine çıkarken o güzel parfümünü sıkmış. Kokusu odaya sinmiş! Eşi ne kadar da şanslı" diye iç geçirdi.

Masanın tozunu özenle almış, ellerini belinin üstüne koymuş bakıyordu. Gözü telefonun hemen yanındaki gümüş kaplama resim çerçevesine takılmıştı. Her sabah, fotoğrafa bakıp aynı şeyi yani "birbirlerine hiç yakışmadıklarını" düşünmeden edemiyordu.

Orçun Bey bu kadını çok mu aramıştı acaba? Sonra "Aman! Allah yazmış birbirlerine. Bana ne oluyorsa" derken düşündüklerinden utanmış, yanakları kızarmıştı.

Odanın kapısını yavaşça kapattı. Yandaki odaya girdi. Kapıyı açmasıyla burnunu tutması bir

oldu. Hemen pencereyi açarak, içeriye temiz hava girmesini sağladı. Etrafı, yüzünü buruşturarak inceledi. Gördüğü manzara yine felaketti.

Hakan Bey, düzenli olarak her öğlen spora gidiyordu. Soyunma dolabına tıktığı havlusu, şortu, yarım yamalak yıkadığı atleti ve

çoraplarını iş çıkışı kurusun diye odaya gelişigüzel serpiştiriyordu. Odada iğrenç bir koku vardı. Ama bunu söylemek mümkün müydü? Ne de olsa yetkili kişilerden biriydi. Parmaklarıyla burnunu sıkıca tutmuş, alalecele masayı silmeye çalışıyordu.

"Şuna bak! Bir insanın çalışma odası bu kadar dağınık olur mu? Birinin odası bahar gibi diğerinin odası ahır gibi kokuyor. Düzenli olarak spora giderken azıcık da düzenli olmayı öğrense ne olurdu! Eğitim başka, öğretim başka. Zamanında öğrenememiş bazı şeyleri" diye söylendi.

Kolundaki işportadan aldığı saate baktığında yüreği sıkışmaya başladı. Yine Nilay görünürde yoktu.

"Bu kadar da olmaz! Akreple yelkovan gibi aynı yerdeyiz ama birbirimizi zor görüyoruz. Bir araya geldiğimizde de yelkovan gibi üstüme çöküyor ve eziyor beni". Sonra dudakları yanaklarına doğru kaydı.

"Bir de abla diyorum. Ne ablası be! Ondan olsa olsa kül tablası olur. İki iş yapıp sigara içeceğim, diye tüyer. Sonra da baca gibi tüter."

Nilay; nihayet kata gelmişti. Pınar'ın gözlerinde sanki şimşek çakıyordu.

"Artık yeter! Konuşacağım. İki çocuğu var, yaşını başını almış diyorum ama bana da yazık! Ben yirmi yaşındayım. İş disiplinim onunkinden daha fazla!"

Pınar, kafasında konuşacaklarının provasını yaparak Nilay'ın yanına geldi. Yüzü pancar gibi kırmızıydı. Burnundan soluyordu.

Pınar, Nilay'ın karşısına geçerek; içinde biriktirdiği öfkeyi boşaltmaya başladı.

"Benden büyüksün, dedim sustum. Sürekli seni idare etmekten inan ki yoruldum! Sözde bu kattan ikimiz sorumluyuz. Nedense birimiz çalışıyor!"

Nilay'ın gözleri yuvasından fırlayacak gibi olmuştu. Pınar'ın etrafında bir tur attı. Durdu. Sonra tepeden tırnağa süzdü.

"Kızım senin derdin ne? Senden kıdemliyim! Elbette geç geleceğim. Üstelik bir evlen, çoluk çocuğa

karış da o zaman göreyim seni! Zamane gençliği işte terbiye yok!"

Pınar, Nilay'ın kendini savunma tarzını hiç beğenmemişti. Kaşlarını çatı.

"Sen benim amirim değilsin; bir. Aynı konumdayız; iki. Üstümden geçinmene artık müsaade etmeyeceğim; bu da üç!"

Bu sözler ağzından çıkmıştı çıkmasına ama bütün sinirleri de geri l m i ş t i . Sonra hızlı adımlarla Nilay'ın yanından ayrıldı. Yarım bıraktığı işlerine döndü.

Koca bir gün koşuşturma içinde geçmişti. Ayak tabanlarının sızlamaya başlaması, mesainin bitmesiyle doğru orantılıydı. Çıkış saati demek, dayanılmaz yorgunluk demekti. Artık paydos zamanıydı. Bir an önce soyunup elbisesini giymek ve şirketten çıkmak niyetindeydi. Uzun zamandır içine attığı sıkıntısını dile getirmek, inanılmaz bir rahatlık oluşturmuştu ruhunda.

"Oh be nihayet Nilay ablayla konuştum. İyi oldu. Beni saf sanmasın!" didi kendi kendine çıkarken.

Bir an önce otobüs durağına varmak istiyordu. Çok yorgundu. Allah'tan bu sefer otobüs erken gelmişti.

Otobüsler, tabelalarında yazılı semtlere yolcuları ulaştırmak için vardı. Birbirini hiç tanımadığı halde çok samimi mesafede duran ve boş gözlerle bakan insanların ortak bir amaçla buluşma noktasıydı.

Pencere kenarında oturacak bir yer bulmuştu. Bir süre sonra ise cam, mıknatıs gibi kafasını kendine doğru çekmişti. Hatta içi geçmiş, uyumuştı bile. Bir ara gözünü açmış, bir sonraki durağın ineceği yer olduğunu anlayınca hemen ayağa kalkmıştı. Artık halkından kopma zamanı gelmişti.

Kısa bir yürüyüş mesafesinden sonra fıstık yeşiline boyalı apartmanının önündeydi. Paslı demir kapıyı ileriye doğru hızlıca itekledi. Karanlıkta bile incecik parmakları otomatın yerini buluyordu. Birkaç

adım attıktan sonra ise sanal âlemde bir kere tıklamayla ulaşılan mail kutusunun gerçek hayattaki simgesi olan posta kutusunda idi eli. Dershane, halı yıkama, market broşürlerinin en arkasında küçücük bir fatura vardı. Yavaşça çekti. Üstündeki tutarı görünce gözlerine doğru biraz daha yaklaştırma ihtiyacı duydu. Sanki o an, rakam daha da büyümüştü. Hemen kâğıdı aşağıya doğru indirdi. Kendi kendine söylenmeye başladı.

"Of Allah'ım off! Maaşın yarısı kiraya, yarısı da fatura ödemelerine gidiyor! Bırak gezmeyi tozmayı, yemeye bile para kalmıyor!"

Faturayı çantasının ön bölmesine yerleştirdi. Sonra, yılbaşı çekiliş torbasına daldırır gibi elini diplerde dolaştırdı. Evin anahtarını güçlkle buldu. Anahtarı çevirirken; zile basmayı, kim o? diye soran annesine; benim anne aç, diye cevap vermeyi özlemiş olduğunu fark etti.

"Yoksulluk değil yoksunluğun suskunluğu yoruyor insanın yüreğini" dedi gözleri boşluğa dalarak.

Çıkardığı ayakkabılarına eğildi. Arka uçlarından tutarak vestiyere yerleştirdi. Yağmuru bekleyen toprak gibi kuruydu dili. Çantasını ahşap mutfak sandalyesinin üstüne koydu. Buzdolabındaki

cam şişeyi, büyükçe bir bardağa boca etti. Bir yudumda hepsini içti.

“İç-dış yıkama yapılan otolar gibiyim. Şimdi sıra dış cephede” dedi. Banyonun beyaz renkli kapısını açtı. Üstündekileri çıkarıp kirli sepetine attı. Neredeyse soğuğa yakın bir ısıya ayarladığı duşun altına girdi. Sanki günün pisliğiyle birlikte omuzlarından günün yorgunluğu da akıp gitmişti. Bornozuna sıkıca sarıldı. Rahatlamıştı. İçindeki ses hiç susmuyordu.

"Oh be! Dünya varmış! Harcadığım suya verdiğim paraya hiç acımiyorum. Su, hayatın ta kendisi"

Sonra yatak odasına geçti. Yatağa bıraktı bedenini.

Televizyonun kumandasına bastı. Ekranda ağlayan küçük bir çocuk gördü. Birden geçmişe daldı. Yani aile meclisi tarafından düşman ilân edildiği o güne!

Her şey babasının ağzından tükürük saçarak yaptığı hararetli

telefon görüşmesi ile başlamıştı.

"Yavrum sen bunalma! Pınar'ı yarın otobüse kendi ellerimle bindiririm! Akşama orada olur! Varınca beni haberdar edersiniz! Torunumu da öp benim yerime. Hadi görüşürüz."

Pınar, başını babasına doğru çevirmiş, merakla dinliyordu. Cümlesine koyduğu son noktadan sonra nefes alış veriş gittikçe hızlanmaya başlamıştı. Babasının karşısına geçmiş, ne olup bittiğini anlatmasını istemişti.

"Baba, konuşmanızda adım geçiyordu. Kusura bakmayın ama ben hiç bir şey anlayamadım."

"Anlamadın mı? Oysa çok açık konuştum. Suna ablanın doğum izni bitmiş. Çocuk ortada kalmış. Kreş fiyatları da malum. Seni Van'a çağırıyorlar. Ben de olur, dedim. Zaten evde bomboş oturuyorsun. Bari bir işe yara!"

"Ama baba! Suna ablamla aramız hiç iyi değil. Üstelik ben yeniden sınava hazırlanıyorum. Çok iyi çalışırsam; kesin Edebiyat Fakültesini kazanırım. Buna inanıyorum!"

"Uzatma! Bana karşı mı geliyorsun? Çabuk bavulunu hazırla! Üniversiteye orada hazırlanırsın!"

Pınar'ın tuttuğu gözyaşları artık pınarlarından taşmıştı. Babası, belli ki kararını vermişti.

Pınar, hızlı adımlarla mutfığa geçmişti. Tek umudu annesiydi. "Bari sen gönderme! Gitmek istemiyorum anne!"

"Kızım olur mu hiç! Siz, abla kardeşsiniz. İhtiyacı olmuş. Hem sevaptır. Ortada küçücük bir bebek var! Hadi git de bavulunu hazırla."

Pınar'ın omuzları aşağıya doğru inmişti. Son kez annesinin yüzüne bakmıştı. Titreyen dudaklarından, yine sitemkâr cümleler dökülüvermişti.

"Kargoyla paket gönderir gibisiniz! Gönderen kısmına babamın, alıcı kısmına da ablamın adını yazarsınız. Bir de tartıp üstüne kilomu yazarsınız. Hem zayıfım ya belki az para ödersiniz!"

Pınar, bomboş gözlerle baktığı televizyonu hemen kapatıverdi. Üstelik ısınan vücuduna, soğuyan bornozu değdikçe ürpermeye başlamıştı. "Hasta olacağım üstümü giyinmeliyim hemen!" dedi. Yataktan kalktı. Çekmecesinin gözlerini tek tek açıp kapattı. Pembe geceliğini üstüne geçiriverdi.

Guruldayan midesi beynine "doyur beni" diye sinyaller gönderiyordu. Adımları, onu mutfığa doğru götürmüştü. Gerçi tencere kenarlarından koklama duyusunu heyecana getiren yemek buharı olmayınca mutfağın albenisi de pek olmuyordu ama başka çaresi yoktu.

Canı bir şeyler hazırlamak da istemiyordu. Hâl böyle olunca gözleri buzdolabının raflarında dolaştıktan sonra en uygun yiyeceği bulmuştu.

"Kırmızı ve beyaz asil renkler" diyerek önce orta kalınlıkta bir karpuz dilimledi. Sonra da bir miktar beyaz peyniri büyük bir iştahla tabağına yerleştirdi.

Sandalyeye usulca kalçasını yerleştirdi. Çatalıyla sabitlediği karpuzunu gölgeleyen çekirdekleri bıçağıyla çıkarırken bir yandan da hafızasındakileri masaya döküyordu. Fakat onlar yenilir yutulur cinsten değildi.

Van'a uğurlandığı o günü hatırladı. Evdeki gürültü, gökyüzünde de devam ediyordu. Sanki gök delinmişti. Yüreğindeki fırtınanın dinmeyen acısı gözlerine yağmur bulutu olmuştu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu,

Hareket eden otobüsün camlarından sicim gibi akan yağmurla, gözyaşları adeta yarışıyordu. Ama ne yazık ki anne ve babası ağladığını hiç mi hiç fark etmemişlerdi.

Uzunca süren Van yolculuğu nihayet sonlanmıştı. Eniştesi ve ablası kafalarını sağa sola çevirip gözleriyle otobüsün içini tarıyorlardı. Göz göze geldiklerinde Pınar, dudaklarını hafif yana doğru kaydırdı. Hoş

geldin, hoş bulduk muhabbeti bu kadar mı hoşnutsuzluk yaratırdı insanda. Pınar, bagaj bölümüne doğru adım attığında eniştesi de arkasından gelerek bavulunu eliyle kavramıştı. Çok fazla yürümemişlerdi. Ablasının;

"Geldik işte şu ev!" diye işaret ettiği apartman, ona resmi bir devlet kurumu kadar soğuk ve itici gelmişti. Kapıyı çaldıklarında yüzündeki çizgilerinden yaşının epeyce büyük olduğu belli olan bir kadın, kucığında sapsarı saçlı, mavi gözlü, köpük gibi teni olan bir bebekle kapıyı açmıştı.

Pınar, yeğenine hayranlıkla baktıktan sonra ablasına çevirdi yüzünü. Konuşmaya başladı.

"Abla! Ne kadar da tatlı... Kucağıma alabilir miyim Selin'i?"

"Al ama dikkat et! Artık sana emanet edip işe gideceğiz. Belinden sıkı tut! Düşmesin!"

Pınar, adını bile bilmediği yaşlı teyzeden tam Selin'i kucaklıyordu ki ablası maça düdüğüyle oyunu durduran hakem gibi elini havaya kaldırarak bağırdı.

"Olmaz! Elini, yüzünü yıkamadan Selin'i kucağına alamazsın. Hatta sen banyo yapmalısın!"

Pınar'ın elleri boşlukta kalmıştı. İçi erozyona uğramış toprak gibi kayıyordu.

Yaşlı teyze; Pınar'a doğru ağır adımlarla gelerek üstü kahverengi lekelerle dolu kırıışmış ellerini uzattı.

"Kızım hoş geldin. Dur sana bir bakayım. Ablana da hiç benzemiyorsun. Seni bohçacıdan almışlar besbelli. Ablan sarışın, mavi gözlü. Boyu da senden epeyce uzun. Sen bayağı karasın kızım be! Kendimi tanıtmayı unuttum! Ben ablanın karşı komşusuyum. Selin, uyuyormuş. Başında durayım diye beni çağırdı. Artık geldiğinize göre bana müsaade. Görüşürüz!"

Dış kapıya doğru yöneldiğinde, ablası ve eniştesi hemen kapıyı

açıp yaşlı kadına teşekkür etmişlerdi.

Sonra ablası Pınar'a seslenmiş ve tuvaletin hemen yanındaki odanın kapısını açarak "Burası artık senin. İstersen uzan biraz!" demişti.

Yatacağı oda çok küçüktü. Evin bütün döküntüsünün konduğu depo gibi bir yerd. Genzi, içeri sinen deterjan kokusu ile yanmıştı. "Galiba çamaşırlarını burada kurutuyorlar" diye düşünmüştü.

Gözlerini yukarıdan aşağıya, sağdan sola bulmaca çözer gibi gezdiriyordu. Pencere kenarında bir çeyiz sandığı ve üstünde duvara kadar höyük gibi uzanan yorganlar vardı. Çamaşır sepetinde katlanmayı bekleyen çamaşırlar, yatağın ayakucunda ise ütü masası, elektrik süpürgesi vardı. Boğulduğunu hissetti. Kendini bir çırpıda yatağın üstüne attı. Yatmasıyla gözlerinin kapanması bir olmuştu. Ablasının "Hadi kalk! Kahvaltıya bekliyoruz!" diyen sesini işitmiyordu bile.

"Çabuk ama! Biz işe gidiyoruz. Sana göstereceklerim var. Uyuz uyuz durma karşımda. Biraz kıvrak ol! Off! Seninle işim var benim!"

Pınar, ablasının yağmur gibi yağırdığı emirlerle yeni güne uyanmıştı. Her şey tahmin ettiği gibiydi. Ablası yine tepeden bakıyor, hor görüyordu.

Çektiği nefesi bırakmaya bile çekiniyordu. "Ne söyleyeceklerse söylesinler de çekip gitsinler!" diye düşünüyordu.

Mutfağa geldiğinde ablası masanın üstünde yan yana dizilmiş tabakları göstererek; "Bisküvi mamasını saat 08.00'de yedireceksin. Sonra suyunu içirirsin! Ne soğuk ne sıcak olacak! Sonra 10.00'da şeftali yedireceksin. Rendelemeyi unutma! Yediklerini tam yutmadan ikinci kaşığı asla ağzına verme! Boğarsın bebeğimi".

Pınar, ablası ve eniştesi çıktıktan sonra kapıyı örtmüştü. Bir müddet sırtını dayamıştı kapıya. Gözlerini yummuş, tarih dersi ezberler gibi yüksek sesle her söyleneni tekrar etmişti. Sonra içeriden

bütün salonu dolduran Selin'in ağlama sesi gelmişti. Eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Selin'i kucağına almış olmasına rağmen susturamıyordu. Ablasının böyle durumlarda yaptıkları aklına geldi. Yeğeninin sırtında hafifçe ellerini dolaştırdı. Evin içinde "pış pış" diyerek bütün odaları

dolaştırıyordu.

Sonra burnuna pis kokular gelmeye başlamıştı. Pınar, hayatında hiç bebek bezi değiştirmemişti. "Ah abla ah! Bir de nasıl değiştirileceğini gösterseydin keşke! Ben ne yapacağım" diye kara kara düşünmeye başlamıştı. Bebeği kanepeye yatırmış tam bezini açmıştı ki küçük yumurcak bir hamle yapıp yana doğru dönmüştü. Her taraf batmıştı. Pınar "beceremiyorum işte!" diye ağlamaya başlamıştı.

Pınar, birden kafasını iki yana doğru salladı. Yüzünde tiksinti ifadesi vardı. Karpuz tabağını gözünün önünden uzaklaştırdı. "Yarın bir gün kendi çocuğum olursa altını nasıl temizleyeceğim" dedi. Tabağın dibinde kalan çekirdekleri bir peçetenin yardımıyla çöp kovasına atarken yine ağzı kulaklarına doğru gitmeye başladı.

Selin'in bezini bağlayamadıkça düştüğü komik durumu, yeğeni oyun yapıyor sanıp nasıl da gülmüştü. Uzunca bir uğraşın sonunda nihayet başarmıştı. Selin'in şirin yüzünü hatırlayınca O'nu çok özlediğini fark etti.

Van'a gitmeden önce hayatının hiç bir günü duvar saatine bu kadar arzuyla, istekle bakmamıştı. Hatta bir ara önüne sandalye çekip hızlı ilerlemesi için dua ettiğini hatırladı. Böyle heyecanla bekledikçe zaman da Pınar'la inatlaşıyor gibiydi. Zaman geçmiyor diye saatle kavga edişini anımsadı.

Akrepten yelkovana yapılan yolculukta zaman mı insanlara yoksa insanlar mı zamana yol veriyordu belli değildi.

Gözleri buğulandı. İster evinde isterse başka şehirde olsun; "yabancı hissedilen her yer gurbetti". Yeğeni dünya tatlısı olmasına rağmen içindeki sıkıntıya şerbet olamıyordu. Hele, Selin uyuyunca kendini dört duvara beşinci duvar gibi görüyordu. Dışarı açılan penceresine elbirliği ile nasıl da duvar örmüşlerdi. Arkadaşlarını, yayları eskimiş yatağını, çocukluğundan beri kâh hayallerini kâh gözyaşlarını sünger gibi çeken yastığını ne de çok özlemişti.

Yeni doğan bir günün, buruşturup atılan takvim yaprağından ne farkı vardı ki. Eniştesinin asık yüzü, ablasının kendisine bakıcı kız gibi davranması, yüreğini her geçen gün biraz daha acıtıyordu.

"Nasılsın Pınar'cığım? Sıkıldın mı bugün? Selin, seni yordu mu?" gibi sözleri işitmek Pınar için hayalden öteye gidemiyordu.

Levent, içeri adım atar atmaz başlıyordu söylenmeye. Hemen hareketine bir kulp takıyor ve "Ablan çok haklı. Ne kadar da kalın kafalısın sen! Liseyi nasıl bitirdin bu kıt beyninle!" gibi hakaretler savuruyordu.

Pınar, kendini savunmak istiyordu. Fakat böyle zamanlarda boğazına sanki irice bir taş oturuyordu. Bu da tek bir kelimenin bile dışarı çıkmasına engel oluyordu. Hiç işitmemiş numarası yapıp Selin’le ilgilenmeye devam ediyordu.

Yine günlerden bir gün kucığında Selin’le birlikte mutfaktaydı. Cezvede ısıttığı sütü biberona koymuş, kapağını tam kapatamadan salona geçmişti. Selin’i kanepeye yatırmış, biberonun ağzını kapatacakken kapının zili çalmıştı. İşte tam o esnada olanlar olmuştu. Selin, biberonu alırken olduğu gibi sütü göğsüne dökmüştü. Ablası, koşarak Selin’i kucagina alıp avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı. Bir yandan da Selin ağlıyordu.

"Geri zekalı! Ne kadar dikkatsizsin! Yaktın çocuğumu!" diyerek

Selin’in üstündeki giysileri seri bir şekilde çıkarmıştı.”

Pınar, utancından sanki minicik bir noktaya dönüşüvermişti. Selin’e bir şey olursa verilecek cezayı zaten kimseye bırakacak değildi. Hayatında ilk kez o gün korkunun ne demek olduğunu anlamıştı. Selin’i kucaklamak istemiş ama ablası onu elinin tersiyle iteklemişti.

Küçük Selin, kısa bir süre sonra hiç bir şey olmamış gibi etrafa gülücükler atmaya başlamıştı. Göğsünde en ufak bir şey yoktu. Üstündeki giysi kalın olduğu için altına geçmemişti.

Fakat bu durum büyük olay yaratmıştı evde. Ablası, Selin’i severken "Yavrum benim, aptal teyzen seni az daha yakıyor muydu? Dövelim mi onu?" diyordu sürekli.

Ablasının bu konuşmaları canını sıkıyordu. Kulaklarını kapatıyor ama her sözcük kulak zarını deler gibi geçiyordu. Beyninin

uğuldadığını hissediyordu. Ağlamaktan gözpınarları kurumuş dibine vurmuştu. Artık damlalar içine akıyordu.

Eniştesinin "Ben şimdi ona gösteririm! Biraz dikkatli olsun canım! Ona unutamayacağı bir ders vereceğim!" diyen haykırışları yattığı odaya yaklaştıkça daha da netleşiyordu.

Eniştesi, Pınar’ın kendini kamufle etmek istercesine örtündüğü battaniyeyi, hızla üstünden çekmişti. Yanağına sert bir tokat atmış ve çıkmıştı odadan. Pınar’ın gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmuştu.

Birden yatağın üstünde doğrulmuş, savrulan saçlarını da geriye doğru atmıştı. Sonra ayağa kalkarak duvarda asılı aynaya bakmıştı. Gördüğü yüzün arkasındaki güçlü yanını bulmak istercesine aynayı eliyle silmişti. Ardından da gözyaşlarını...

Ayın bulutların arasına girip kaybolması gibi aynada artık yüzünü göremiyordu. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu. Kalbi, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Gerinerek omuzlarını arkaya doğru atmış, gözlerini sıkıca yumarak aklı sıra son damlanın akmasına mani olmaya çalışıyordu.

“Bu böyle olmayacak gidip konuşmalıyım” diyor ve kendini yüreklendirmeye çalışıyordu.

Salona girdiğinde ablası Suna ile eniştesi Levent’in bakışları Pınar’a kilitlenmişti. Pınar, birkaç adım daha attıktan sonra başlamıştı konuşmaya;

"Selin’i çok seviyorum ama burada olmak istemiyorum. Babamı arayacağım ve İzmir’e geri döneceğim!"

Suna’nın gözleri yuvasından fırlayacak gibiydi. Dişlerini sıkarak bağırmaya başlamıştı.

"Ne diyorsun be! Senin bacaklarını kırarım! Duymamış olayım. Hem Selin ne olacak? Hiç düşünmüyor musun yeğenini?"

Ardından Levent eniştesi topu karşılayan kaleci çalımıyla “Ablanı ve beni üzme hakkın yok! Hem baban gönderdi seni buraya! Bir yere

gidemezsin anladın mı? Bunu o küçücük beynine sok! “ dedi.

Pınar, avuçlarını öyle sıkıyordu ki tırnakları etine batıyordu. Telefonun numarasını hızla çevirmeye başlamıştı. Kısa bir bekleme süresinin ardından "babasının efendim" diyen yorgun sesini işitti. Titrek bir ses tonuyla konuştu:

“Baba ben Pınar! Bir şey söyleyeceğim ama kızma” İzmir’e yanınıza dönmek istiyorum. Yalvarırım müsaade edin! Ben çocuk bakmayı beceremiyorum!”

“O da niye? Vicdan yok mu sende! Suna’nın durumu ne olacak? Ya o küçük yavrucağın! Dizini kır, otur bir kenara! Çabuk ablanı ver telefona!”

“Ama baba! “

Suna, bir hamlede Pınar’ın yanına gelmişti. Bileğini sıkıca kavrayarak yana doğru bükünce ahize elinden kayıp gitmişti Pınar’ın. Suna, telefonu kablosundan yukarı doğru çekerek ahizeyi avuçlarının arasına almıştı.

“Baba seni de rahatsız ettik. Pınar, çocukluk ediyor işte! Bizim için Pınar’ın yeri Selin’den farksız. Fakat maalesef bunu anlayamıyor. Merak etme her şey yolunda! Öpüyorum ellerinden. Anneme de selam söyle. Sorun yok. Burayı düşünmeyin!” dedikten sonra telefonu kapatmıştı ama burnundan soluyordu. Ablasının soluğunu yüzünde hissediyordu Pınar.

“Babamın sözlerini duydun! Yanımızda ekmek elden, su gölden yaşıyorsun! Beni zora sokmak hoşuna mı gidiyor!”

Pınar, kaşlarını çatarak konuştu.

“Abla, televizyondaki dizileri izlemedin mi hiç? Evli kadınlar bile kocalarına "Henüz hazır değilim. Çocuk istemiyorum" diyebiliyorlarken benim yeğenime bakamayacağımı söylemem neden suç olsun ki? Üstelik bana hiç iyi davranmıyorsun. Çocukluğuma ne zaman dönsem, parmaklarını saçlarıma dolayarak kafamın derisini yuzdüğünü hatırlarım! Sana ilk kez söylüyorum bunu: “Gelin olup gittiğin gün öyle sevinmiştim ki! Niye mi? Senin dayaklarından

kurtulacağım diye! Üstelik burada çok sıkılıyorum! Bırakın gideyim! Durumunuz o kadar da kötü değil! Herkes çocuğunu kreşe veriyor! Pekâlâ, siz de verebilirsiniz. Hem para yok diyorsunuz hem de Selin’i bana bırakıp akşamları gezmeye gidiyorsunuz”.

Bu sefer ki tokat da eniştesinden gelmişti yanağına.

“Babanı ve ablanı duydun! Git içeri zıbar! Yetti be! Sustukça tepemize çıkıyorsun!”

Pınar, odasına girip kapıyı sertçe kapatmıştı. "Benden günah gitti" demişti içinden. Çantasının içine eline daldırmış, cüzdanının köşesine sıkıştırdığı parasının yerinde olup olmadığını kontrol etmişti. Sonra cep telefonunun hafızasını taramaya başlamıştı. Birden Dilara SEZGİN isminde durmuş ve gözlerini yumarak "Tamam. Buldum!" demişti.

Kapının arkasındaki anahtarı sola doğru yavaşça bükmüştü. Tahta iskemlenin üstündeki kot pantolonunu, kapının arkasına astığı pembe duş havlusunu da bavuluna yerleştirdikten sonra tekrar odaya göz gezdirmişti.

Sonra yavaşça kapıyı aralamıştı. Banyoya doğru giderken kafasını salona doğru hafifçe eğmişti. Ablası ve eniştesi nihayet yatak odalarına çekilmişlerdi.

Kapı kolunun üstündeki buzlu camdan süzülen ışık yok oluncaya kadar beklemişti. Sonrasında odasındaki bavulu almış ve ayak parmaklarının ucunda dış kapının önüne kadar gelmişti. İçinden dua ederek kapı kolunu yavaşça bükmüş ve dışarıdan kapıyı usulca ken-

dine doğru çekmişti.

Kafesteki kuş uçmuştu artık!

Pınar, geçmişin derinliklerine dalmış, yatağında bir sağa bir sola dönüyordu. Yaşadığı o gün bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Sabah ezanı okunmuştu. Hiç uyumamıştı. Bu sefer Van otobüs terminalindeki halini hatırlamıştı. Her yerde aranan bir suçludan farksızdı. Sürekli arkasına doğru bakıyordu. Ellerinin titrediğini kimse

fark etmesin diye nasıl da ceplerine sokuşturmuştu!

Gişe görevlisine kısık bir ses tonuyla “Antalya’ya bir kişi lütfen? Mümkünse pencere yanı olsun!” demişti.

Biletini elini aldığı anda tekrar kafasını arkaya doğru çevirmişti. Allah’ım ne olur yokluğumu hemen fark etmesinler! diyerek bildiği bütün duaları okuyordu.

Otobüsün hareket saatine on dakikalık bir süre kalmıştı. Cep telefonunu avuçlarının arasına alarak Dilara’nın numarasını tuşlamıştı. Açılır açılmaz da hararetle bir şekilde konuşmaya başlamıştı.

“Dilara’cığım ben Pınar! Hatırladın mı? Hani Liselerarası Müzik Yarışmasında tanışmıştık. Sen birinci olmuştun. Yanına gelip tüm kalbimle başarımı kutlamıştım.

“Pınar! Sesini duymak ne kadar güzel! Hayırsız! Hatırlarsan eğer okul bitince Antalya’ya yerleşeceğiz. Seni mutlaka bekliyorum, demiştim. Ama ne sen beni aradın ne de ben seni arayabildim! Aslında çok düşündüm bunu ama malum üniversite sınavı telaşı vardı.”

“Dilara, teklifin hâlâ geçerliyse birkaç gün sende kalmak istiyorum. Olur mu?”

“Tabi ki. Hem de çok sevinirim. Ne zaman geleceksin?” “Şaşıracaksın ama şimdi bilet aldım. Beni karşılar mısın? Orayı

hiç bilmiyorum?”

“Elbette! Kaçta burada olursun?”

“Dilaracığım otobüsüm geldi! İnmeye yakın seni arayacağım. Telefonumu bekle olur mu? Görüşürüz! Kapatmak zorundayım.”

Pınar, gelen giden var mı diye tekrar arkasına bakmıştı. Hızlı adımlarla bagaja yerleştirmesi için bavulunu muavine teslim ettikten sonra elindeki bilete bakarak koltuğuna yerleşmişti. Sanki kilometrelerce yol koşmuş gibi kalbi atıyordu. Vücudu, hayatında görmediği kadar ter ürettiyordu. Bir iki saniye sonra “Van’dan Antalya istikametine giden yolcularımız otobüsümüzün hareket saati gelmiştir.

Hepinize hayırlı yolcular" anonsuyla birlikte yüreği adeta bayram sevinci yaşamıştı.

Otobüs artık yola çıkmıştı. Şükürler olsun, diyordu. Artık düşünmekten yorulduğunu hissedebiliyordu.

Bazı insanlar kırıla kırıla kırmayı bazıları da artık kırılmamayı öğreniyordu. Pınar, kendisini hangi kefeye koyacağını bilemiyordu.

Van ile İzmir arası gelişecek olan söz trafiğini düşününce yüzü asılmıştı. “Kulaklarım yarından sonra amma çınlayacak” demişti kendi kendine. Gözleri karanlığın içindeki beyazı bulmaya çalışıyordu.

Yaşam çizgisinin hatırladıklarıyla başlayan bölümünden itibaren sevgiyi görmemişti. Askısından tutulup oradan oraya taşınan bir elbiseydi O! Bu demir askının ucundan o kadar çok tutan kişi vardı ki. İçindeki ruhu ise nedense hiç kimse hesaba katmamıştı.

Burnu biraz daha küçük olsun! Işık az gelsin yüzüne! Sağa baksın ama yüzü hafif yana yatık dursun! Biraz da gölge vereyim, diyen bir ressamın çalışması değil ki yüzü! Yıllardır burnunun kapladığı alanın dışına çıkamamıştı dudakları. Ama kimin umurundaydı bu!

Üzerinde dolaşan ve davranışlarını idare etmeye çalışan bütün kalemleri kırmak istiyordu. Yolunu Allah’ın yardımıyla kendi çizmek istiyordu. Gözleri daha fazla dayanamadı. Bir müddet sonra otobüsün soğuk camı, kafasına yastık olmuştu.

Muavinin “Çay mı yoksa kahve mi içersiniz?” diyen kibar sesiyle vatoz gibi yapıştığı camdan

kafasını çekmesi bir olmuştı. Gözlerini güçlükle açarak;

“Şey ben çay rica edeyim. Bir de acaba kaçta Antalya’da oluruz? Bu, ilk gelişim olacak da!”

“Hanımefendi trafik olmazsa bir saat sonra oradayız.”

Pınar, boynunu geriye doğru atıp bir süre öylece kaldıktan sonra bıraktı aşağı. Sol eli ile sürekli boynunu ovuşturuyordu. Çayından bir yudum aldıktan sonra parmaklarını saçlarının dibinde dolaştırdı.

Yolculuk süresince yüreğindeki; yolluk, umutları ise arkadaş olmuştı. Antalya tabelasının gerisinde kalanlar acı, ilerisi ise içine garip bir duygu salıyordu. Bunun adını bir türlü koyamıyordu.

Acaba evdekilerin ilk tepkisi ne olacaktı. Hele babası ve annesinin yüz ifadesi. Yaptıklarından pişman olurlar mıydı? Sonra omuzlarını silkerek “Onlara gözlerindeki kirpik kadar yakinken gözyaşlarımı fark edemediler” diye içinden geçirdi.

Yolculardan bir kaç ayağa kalkıp yolcu koltuğunun üstündeki bölmelerden özel eşyalarını indirmeye başlamışlardı. Camdan dışarı baktığında şehrin merkezine girdiklerini fark etti. Sıra sıra dizilmiş palmyeler gözüne öyle görkemli gelmişti ki. Hayranlıkla izlerken yüreği bir hoş olmuştı.

Otobüs, terminale doğru girerken iyice yavaşlamış ve sonunda durmuştu. Şehre ürkek adımlarla girmişti. Basamaklardan inerken tek tek insanların yüzünü inceliyordu. Bagajdan teslim aldığı bavulunu yere indirmişti. Parmakları titrer vaziyette Dilara’nın numarasını tuşlayıp beklemeye başlamıştı. Fakat Dilara telefonu açmıyordu. Kalp atışları gittikçe hızlandırıyordu.

“Aç artık Dilara! Lütfen! Yalvarırım!” diyor bir yandan da sıkışan yüreğini eliyle sıkıca tutuyordu. Dilara’nın “Canım geldin mi? Kusura bakma banyodaydım. O yüzden hemen açamadım. Neredesin?” sorusuna nefesini serbest bıraktıktan sonra ağzı kulaklarında cevap verebilmişti.

“Geldim. Terminaldeyim canım. Seni bekliyorum.”

Sürekli sağa sola bakıyor, bir yandan da şakaklarından aşağıya süzülen terini eliyle siliyordu. Kot pantolonu adeta derisine yapışmıştı. Bir süre bekledi.

Arkadan bir çift el gözlerini sıkıca kapatmıştı.

“Dilara biliyorum sensin!” demişti sevinç içinde ve arkasını dönmüştü.

Pınar ve Dilara birbirlerine hasretle sarılmışlardı. Dilara, kısacık kesilmiş açık kumral saçları ve bal rengi gözleriyle şirin bir çocuğu andırıyordu. Boyu da annesi gibi kısaydı. Bir tek zayıflığı babasına

benziyordu.

Daha sonra Dilara, Pınar'ın koluna girmişti. Koyu bir sohbe başlamışlardı.

“Hayret! Sana nasıl izin verdiler! Ailenin katı tutumunu biliyorum. Senin tek başına buralara kadar gelmene şaşırmadım desem yalan olur!”

“Kaçtım!”

Dilara'nın gözleri daha da irileşmişti.

“Nasıl yani? Benim bildiğim, bazı kızlar babaları sevdiğine vermeyince kocaya kaçarlar mı? Sen de bana mı kaçtın? Kaçtığına göre bari erkek olsaydım ama maalesef kız oğlan kızm”

Dilara'nın sözleri Antalya'nın kavurucu sıcaklığına soğuk bir rüzgâr estirmişti. Pınar, boş gözlerle asfalta bakıyordu.

“Saçmaladım galiba. Niyetim seni neşelendirmekti!” Sonra kolundan hızla çekilmiş, işaret parmağı ile yemyeşil bir parkı göstermişti.

“Bak parmağımın ucunu takip et! Hemen şu sarı apartmanın yanındaki krem rengi apartman bizim. Balkonunda bir çok çiçek saksısı olan da evimiz. Annemi görüyor musun? Bize bakıyor”

Dilara, birden durmuş ve gözlerini Pınar'a dikmişti. “Kusura bakma! Sormazsam çatlarım.

Kötü bir şey mi oldu? Seni buraya iten sadece özlem olmasa gerek”

Derin bir iç geçirmişti, Pınar. Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp geri bırakmıştı. Ellerini birbirine kenetleyip yeniden serbest bırakmıştı. Bakışlarını yerden kaldırıp konuşmaya başlamıştı.

“Kendimi bildim bileli ablam benden nefret ediyor. Sebebini inan ki bilmiyorum” diye başladığı sözünü; son noktaya yani yanağına atılan ama acısını yüreğinde hissettiği tokada getirmişti.

“Dayanamadım Dilara! Yeğenimi çok sevmeme rağmen o evde kalamayacağımı hissettim. Babamın beni anlayıp, dinlemesini çok isterdim. Hele bir de eniştem üzerime saldırınca iş çığırından çıktı”

Dilara, yüzünü buruşturmuştu. Belli ki üzölmüştü arkadaşının durumuna.

“Canım ne desem bilmiyorum ki!”

Elini Pınar'ın omzuna atmış, yanağına sevgili dolu bir öpücük kondurmuştu.

Sarmaşıkların dolandığı demir kapıyı açıp rengârenk güllerin mis gibi kokusu eşliğinde apartmana girmişlerdi. Pınar, Dilara'nın arkasından merdivenleri çıkarken yanakları iyice pembeleşmeye başlamıştı. İçinden söyleyeceklerinin provasını yapıyordu.

Son katta açılan kapıdan kafasını uzatan ve “hoş geldiniz” diyen sese doğru gözlerini çevirmişti.

Annesiyle mukayese ettiğinde karşısında biraz daha genç ve sportif bir kadın vardı.

Dilara, annesini işaret ederek “Nasıl buldun annemi? Ablam gibi değil mi?”

Pınar, başıyla onayladıktan sonra tebessüm etmişti. “Merhaba efendim. Ben Pınar! Ne kadar güzelsiniz!”

“Teşekkürler canım. Ben de Reyhan. Hoş geldin. Girin içeriye bakalım!”

Pınar, Reyhan’ın elini öpüp alnına koymuştu. "Hoş bulduk efendim" diyerek ayakkabıları çıkarmıştı.

Dilara’nın gözlerinin içi parlıyordu. Neşeli bir ses tonuyla “Hadi gel! Benim odama geçelim” demişti.

Pınar, yere bıraktığı bavulu tekrar kavrayarak, Dilara’nın arkasından gitmişti.

Odanın kapısına asılan balıklı rüzgâr çanının geçerken verdiği ses ile sanki masal dünyasının kapısı aralanmıştı. Leylak rengine

boyanmış duvar, pembe çiçekli yatak örtüsü yine odaya uyumlu bir halı ve duvarda büyük bir yer kaplayan panoya asılmış fotoğraflar Pınar’ın gözlerini kamaştırmıştı. Kitaplığa itinayla dizilmiş romanlara şöyle bir bakmıştı. Eli, Dostoyevski’nin Beyaz Geceler isimli kitabına uzanmıştı.

“İzmir’deyken okuduğum son kitaptı. Çok etkilenmişim. Yalnız bir adamın hayalleri ve gerçek hayattaki hayal kırıklığı vardı. Bitirdiğimde ağlamışım”

Dilara:

“Sen de benim gibi kitap kurdusun. Ne güzel!”

Sonra panodaki resimlere kaymıştı gözleri. Dilara’nın bütün fotoğraflarında yüzü gülüyordu. Görmemek için kör olmak gerekirdi. Boynu bükülmüştü. Buğulu gözleriyle;

“Dilara! Allah hep böyle yüzünü güldürsün. Sana imrenmedim desem yalan olur. Ben hiç bu dünyaya güneş gibi doğmadım. Hep bir gölgem vardır. Hüzün rüzgârlarımı dağıtacak bulut nedense benim ruhumdan hiç geçmiyor. Hatta sık sık kara bulutlar çöküyor ve sağanak yağışlarım oluyor benim” demiş, ardından hüzünlü havayı değiştirmek için espri yapmaya zorlamıştı kendini.

“Kendimi meteoroloji uzmanı gibi hissettim bir an.”

Dilara, Pınar’ın gözlerinden firar eden bir kaç damla yaşı parmak uçlarıyla silmişti.

“Tamam! Bak şimdi beni de ağlatacaksın. Önce, Allah seni hep mutlu etsin diyorsun. Sonra da ağlatmaya çalışıyorsun. Oldu mu yani? Şaka yaptım! Asma yüzünü. Ben de senin gülmeni istiyorum. Hem de kahkahalarla.”

Sonra kendi yatağının karşısındaki kanepeyi işaret etmişti.

“Sen burada yatarsın. Sabaha kadar sohbet ederiz. Duş almak istersen havlu vereyim sana!”

Pınar, ağlamamak için gözyaşlarını tuttukça çenesi bir o kadar

fazla titriyordu. Dilara’nın ellerini avuçlarının arasına almış, minnet dolu gözlerle bakmıştı.

“Bu iyiliğini asla unutmayacağım Dilara. Yalnız benim bir an önce iş bulmam gerek. Sonra küçük de olsa bir eve yerleşmem lazım. Kirasını, elektrik, suyunu verdikten sonra ekmek, peynir alacak kadar param olsun yeter. Kimsenin bana bağırmadığı, itip kakmadığı, elini kaldırmadığı bir hayat düşünüyorum.”

Dilara’nın yüreği sızlamıştı. Sarılmışlardı birbirlerine. Dilara, daha fazla dayanamamıştı. Havluyu arkadaşının eline sıkıştırıp uzaklaşmıştı.

Pınar, banyoya girmişti. Dilara da salona geçmişti. Annesini düşünceli görünce heyecanlanmıştı. Hemen dizlerinin dibine çökmüştü.

“Anne! Senin canın mı sıkkın? Yoksa tahmin ettiğim şey mi?” diye sordu.

“Evet canım! Kafamı kurcalayan şeyler var!” “Yani Pınar’ın gelişi seni rahatsız etti öyle mi?”

“Seni kırmamak için her istediğini yapıyorum. Ama tedirginim. Bu kızı tanımıyorum. Hırslı mıdır hırsız mıdır? Hem evden kaçmış! Ya başımız sıkıntıya girerse! Her on sekiz yaşına giren bağımsızlığı ilan edip toprağından ayrılmaya kalkarsa ne olur bu memleketin hali?”

“Anne helal olsun! Emekli tarih öğretmeni olduğunu nasıl da belli ediyorsun! Ne bağımsızlığı ne toprağı! Anne sana anlattım! Pınar’ı dövmüşler. Belki bana ulaşamasa canına bile kıyabilirdi. O benim arkadaşım. Sen çocukluğumdan beri anlatmaz mıydın; ‘dostluğu, kardeşliği’. Ben, senden öğrendiğimi uyguluyorum.”

Sonra kafasını arkaya doğru çevirip döndürdükten sonra “Bir an önce iş ve başını sokabileceği küçük bir ev arıyor. Öyle söyledi vallahi!” diye fısıldadı kulağına. Sonra annesinin dudaklarını parmaklarının yardımıyla yanaklarına doğru gerdirmişti.

“Lütfen gül ve benim hatırım için Pınar

gidene kadar da iyi davran! Yalvarıyorum sana anneciğim!”

Reyhan, iç çekip kafasını iki yana salladıktan sonra gülmeye başlamıştı. Elini Dilara’nın saçlarıyla dolaştırarak göğsüne doğru hızla çekmişti. Alına küçük bir öpücük kondururken "Benim yufka yürekli kızım" diyordu.

Pınar, çeşitli şampuan, duş jeli arasında seçim yapmakta zorlanmıştı. Yıkanmak öyle iyi gelmişti ki! Havluyu bedenine sardıktan sonra küvetin üstündeki küçük pencereyi açarak içerdeki buharı yolcu etmek istemişti.

Banyonun kapısını açtıktan sonra sağa sola bakınıp hızlı adımlarla Dilara'nın odasına girip kapıyı kapatmıştı. Üstünü giyinip, saçlarını tararken 'şükürler olsun' diyordu içinden.

Daha sonra Reyhan'ın mutfğa davet eden sesi gelmişti kulaklarına.

"Hadi Bakalım. Hep birlikte mutfğa! Benim karnım gurulduyor. Sizinkini de duyar gibiyim".

Dilara, Pınar'ın elinden tutup mutfğa götürürken "Annemin şahane yemeklerini sunmaktan onur duyarım" demişti yüzünde kocaman bir tebessüm ile.

Simli yeşil desenli masa örtüsünün üstündeki cam görüntüsü veren kalın naylon ve beyazın üstüne yeşil motiflerin bulunduğu porselen tabaklar iştahını daha da kabartmıştı. Son yemek servisinden sonra Reyhan, "Dilara'dan işittiğime göre çalışmak istiyormuşsun. Ne iş yapmayı düşünüyorsun?" diye sormuştu.

Pınar'ın çiğnediği lokma ağzında büyü-

müştü. Hemen eli, su bardağına gitmişti. Bir yudum içtikten sonra yutkunup konuşmaya başlamıştı.

"Şey! Nerede ne iş bulursam yaparım! Şu anda bir seçim yapma lüksüm yok! Yeter ki para kazanayım."

Reyhan, kaşlarını çatmıştı.

"Doğru dürüst bir iş bulmamız lazım! Hem de sana uygun bir ev

tutmamız gerek!"

Pınar'ın gözleri ışıldamıştı.

"Çok iyisiniz! Teşekkür ederim. Kesinlikle size yük olmak istemem. Ayrıca benim hakkımdaki düşüncelerinizi de hissedebiliyorum. Sonuna kadar haklısınız. Kim olsa endişe duyar."

Yemek faslı bitmişti. Dilara, ayağa

kalkarak kendi tabağının üstüne, önce annesinin sonra da Pınar'ın tabak, çatal ve kaşıklarını alelacele koymuş, "Herkes afiyet olsun" demişti.

Pınar, Reyhan'ın gözlerinin içine bakarak minnet dolu bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

"Reyhan Teyzeciğim yemekleriniz harikaydı. Ellerinize sağlık."

O anda Dilara ve Pınar'ın birbirlerine bakarken ki gözlerindeki ışıltıyı yakalayan Reyhan, başını iki yana sallamış ve "Dostluk böyle bir şey işte" demişti. Ne de olsa yürek mesafesinde ise dostluklar, bir nefes kadar birbirine yakındı insanlar.

Sonra "Ah! Neden gençlerin üzerine bu kadar gider ki; aileleri. Körpecik bir kızın ne işi var bir başına buralarda" demişti kısık sesle.

Reyhan, yatak odasına geçmiş, etajerin hemen üstündeki fotoğrafı eline alarak göğsüne yaslamıştı. Sonra, öperek yerine koymuştu sessizce. "Herkesin bir derdi var işte! Küçüklerin ayrı, büyüklerin ayrı!" diye iç geçirmişti.

Reyhan ve eşi Haluk'un yıllarca sergiledikleri mutlu evlilik görüntüsünün ardında bir türlü çözemedikleri sorunları vardı. Hele bir de ihanet girince araya iyice bozulmuştu ilişkileri. Reyhan, aldatıldığını öğrendiği anda beraberliklerini bitirmek istemiş ama Dilara'nın gözlerindeki ışıltıyı söndürmemek adına evliliğini devam ettirmişti. Kızının, babasından nefret etmesi belki bütün erkeklere karşı güveninin sarsılmasına neden olabilirdi. Kızının ruhu incinmesin, diye olayı saklıyordu.

İşin ilginç yanı eşine olan sevgisini kızsız da, bağırır da içinden söküp atamıyordu. Oturup konuşmuşlar ve bir müddet ayrı yaşamaya

karar vermişlerdi. Eşinin düşünüp taşınıp özür dileyerek döneceğinden emindi. Dilara, babasının çalıştığı kurum tarafından, bir aylığına geçici görevle yurtdışına görevlendirildiğini sanıyordu.

Reyhan'ın üzerinde büyük bir ağırlık vardı. Kızına, ne olursa olsun yalan söylemek yanlış, diye nutuk atarken yalan söylemek vicdanını rahatsız ediyordu.

Sonra, gözleri kardeşi Gözde'nin fotoğrafına kaydı. İki yıl önce evlenmişti. Allah'tan onun mutlu bir evliliği vardı. Fotoğrafı, dudaklarına yaklaştırdı ve kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. Yerine koydu, çerçeveyi.

Aklına bu sefer de Pınar geldi. "Yazık! Ya bize ulaşamasaydı. Bu kızın hali ne olurdu? Ne yapıp edip yardımcı olacağım. Ne kadar da çare-

siz!" diye aklından geçirdi.

Yan odada ise Dilara, gece lambasını açmıştı. Yatağa girip yastığa başını koymasıyla uyuması bir olmuştu.

Pınar ise uyku tüm ağırlığıyla gözkapaklarına çökmesine rağmen bir türlü uyuyamıyordu. Doğduğu günden beri ilk kez bir arkadaşının evinde kalıyordu. Çarşafı bahar gibi kokuyordu ama yerini yadırgamıştı. İzmir'deki yayları bozuk yatağından beli ağrıyarak uyandığı günleri düşündü. Kimseden sevgi görmese de kendine ait olduğunu bildiği bir evi vardı.

Her gözünü kapatıp açışında İzmir'de mi, Van'da mı yoksa Antalya'da mı olduğunu karıştırıyordu. Sonra doğrulup Dilara'yı görünce "vay be Antalya'dayım" diyordu kendi kendine.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanmıştı. Kim-

seyi rahatsız etmemek için sessizce balkona çıkmıştı. Gördüğü manzara karşısında büyülenmişti.

Güneş, bu kez farklı bir ilden doğuyordu. "Ey Toroslar! Geçit vermeyin beni üzenlere. Kale gibi koruyun ne olur!" derken gözleri bir ışıldıyor bir sönüyordu. "Her ne olursa olsun ayaklarımın üzerinde durmayı başaracağım" diyordu omuzlarını doğrultarak.

Gazete ilanlarını takip ederek geçirdiği sıralı günlerden biri

diğerlerinden çok farklı ve özeldi. Çünkü Reyhan, aşırı sevinçliydi o gün.

“Dilara gel bakalım! Bilgisayar Yazılım ve Donanım Şirketinde Personel Müdürü olan bir arkadaşım vardı. Bugün yanına ziyarete gittim. Hem ziyaret hem de ticaretti amacım. Senin iş olayını çıtlattım kulağına. Bütün kadroların dolu olduğunu, bir tek temizlik görevlisi kadrosunda eleman açıkları olduğunu söyledi. Ne yalan söyleyeyim önce senin gibi lise mezunu bir kıza masa başı işi daha çok yakışır, diye düşündüm. Fakat koşulları iyi... Hemen sigorta yapacaklarmış. Yol parası ve yemek de şirkettenmiş! Hiç düşünmeden olur” dedim. Reyhan teyzem de başka iş bulamamış mı?, diyebilirsin. Son karar senin canım!”

Pınar’ın gözleri parlamıştı. Kalkıp Reyhan’ın ellerini tutmuş, ardından boynuna sarılmıştı. "Hakkınızı nasıl öderim!" diyordu gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Reyhan, Dilara’yı da çağırmış, ikisine de sıkıca sarılmıştı. “Kanatlarımın altındasınız şu anda. Her şey sizin mutluluğunuz

için” diyordu yüzünde tatlı bir gülümsemeyle.

Reyhan, salondaki üçlü kanepeye oturmuştu. Arkasından da Pınar ve Dilara hemen yanına geçmişlerdi. Reyhan, Pınar’a doğru gözlerini dikerek;

“Şu ilk maaşını al bakalım. Ev işi kolay! Ben bir oda, bir salon başını sokabileceğin bir yer bulurum. Ama oturacağın apartman çok önemli... Seni, kimsenin rahatsız etmemesi lazım. Pencereleleri demirli olursa daha iyi olur tabi.”

Dilara, annesinin yanağına bir öpücük kondurmuştu,

“Benim melek annem, sen harikasın! Sana bir kez daha hayran oldum biliyor musun?”

“Canım kızlarım benim!

Pınar’ın içi içine sığmıyordu. Sevinç gözyaşları döküyordu. Bir yandan da ağladığı için özür diliyordu.

Reyhan’ın birden kaşları çatılmıştı. Kafasını iki yana sallayarak konuşmaya başlamıştı.

“Tarih, geçmişten ders almaktır. Umarım ailen pişman olmuştur. Evlat ayıran anne ve babaları hiç anlamam ki. Ablanın mutluluğu için senin haklarını yok saymışlar. Senin de seçme, kabul veya reddetme özgürlüğün var! Bir fırın, altını üstünü eşit pişirmeli! Yoksa ne tadı ne de tuzu olur. Ebeveynler, çocuklarına sevgilerini eşit dağıtmalı. Oh ne âlâ; üst tepside Suna Abla’nın mutluluktan yanakları pespembe olsun, altta da Pınar’cığım kömür gibi yansın! Olur mu hiç!”

Sonra Pınar'ın gözlerinin içine bakmıştı.

“Pınar, bir şey söyleyeceğim sana ama ne olur kızma. Ben de anneyim. Söylemezsem kendimi suçlu hissedirim. Seni çok iyi anlıyorum. Çok üzölmüşsün fakat kendini hazır hissettiğin zaman anneni ara ve sesini duyur! Kızsa da bağırda sa seni en çok o düşünüyordur. Kim bilir aklından ne kötü şeyler geçiyordur. En azından nefesini duysun. Belki ileride her şey düzelir.”

Pınar, başını cama doğru çevirmişti. Sonra yerdeki geometrik desenli halıya gözlerini dikmişti. Reyhan Hanıma bakmadan çenesi titreyerek “Ama onlar, haksız yere yediğim dayakların sebebi oldular. Beni bir gram sevselerdi istemediğim halde zorla Van'a göndermezlerdi!” demişti hayıflanarak.

“Tamam biraz kafanı toparla! Adım gibi eminim ki sen en doğrusunu yaparsın!” deyince Pınar'ın gözlerine yine yaşam enerjisi dolmuştu. Birisinin güvenini kazanmak ne güzeldi.

“Teşekkür ederim Reyhan Teyzeciğim. Bunu düşüneneğim. Emin olabilirsiniz.”

Yeni bir gece daha olmuş, Pınar ve Dilara

uyku öncesi içilen süt tadında muhabbet ediyorlardı. Dilara, “Beni bulamamış olsaydın telefonda kimi arardın?” diye sormuştu Pınar'a. Aslında biraz da Pınar'ın yüreğindeki yerini merak ediyordu.

“Bazı paragraflar vardır; sayfalar dolusu cümleden daha etkilidir. Hafızaya kazınır. Seninle olan arkadaşlığım yıllar öncesine dayanmıyor olabilir. Ancak yerin çok özel benim için. Kardeşim kadar yakın buldum

seni kendime. Şimdi, sorunun cevabını vereyim : “Sana o an ulaşamasaydım yıkılırdım! İyi şeyler olmazdı!”

İkisi de birbirlerine bakarak uzunca bir süre susmuşlardı. Fakat yürekleriyle, bakışlarıyla konuşuyor gibiydiler.

Günler sular seller gibi akıp geçiyordu. Reyhan, ev sözünü de tutmuştu. Hele evinin şirketin bulunduğu semte yakın oluşu Pınar için bulunmaz bir fırsattı. Reyhan, “Bir evin en güzel elbisesi gibidir perde” demiş ve ilk olarak “evin çıplaklığını” kapatmıştı. Kendi evinde fazlalık duran eşyalar Pınar'ın evini gayet güzel doldurmuştu. Pınar, yatacağı yatak ve yorgan olduktan sonra gerisi önemli değil derken evi, neredeyse misafir ağırlayacak kadar donanımlı olmuştu.

Dilara'ların evinden bavulu ile çıktığı gün, İzmir'de baba ocağından ayrıldığı gün kadar üzgündü. . Önce Dilara'yı "Sen bundan sonra benim kardeşim sayılırsın" diyerek kucaklamış, Reyhan'ın elini öperken ise "Sizin bana gösterdiğiniz yakınlığı kendi ailemde bile görmedim" diyerek ağlamıştı.

Gün içerisinde şirkette olanları düşünürken televizyon ekranında gördüğü ağlayan çocuk O'nu ne kadar da gerilere götürüvermişti. Tabi bu da bütün bir geceyi uykusuz geçirmesine sebep olmuştu.

Gece boyunca silik yazılmış hayat hikâyesinin üstünden kara kalemle bastırarak bir kez daha geçmişti. Bu arada, kendine olan güveni biraz daha artmıştı.

Yataktan bacaklarını yere indirdikten sonra ellerini dizlerinin üstüne koyarak bir süre öylece kaldı. Sonra başını iki elinin arasında sıkıştırarak şakaklarını ovaladı. Kaşlarını yukarı kaldırarak derin bir nefes aldı. Bir an önce pencereyi sonuna kadar açmak ve güneşi içeri davet etmek istiyordu. Sonra da midesine kabul ettirebileceği yiyecekleri seçmek üzere mutfığa geçti.

Bir gün önce sadece karpuz ve peynir yediği için midesi, beynine açlık sinyalleri gönderiyordu. Demliğe çay koyup altına da su ilave ettikten sonra buzdolabının raflarında gezdirdi gözlerini. Fakat iştahını

kabartacak bir şey olmayınca da kafasını iki yana doğru sallayarak “Aç ağrılamak kolaydır. Bulduğunu alıp yemek zorundasındır!” diyerek bir elmayı avuçlarının arasına sıkıştırdı sonra rafta paketin içinde tek kalmış bisküviyi yiyerek boş paketi buruşturup çöpe attı.

Bir yandan esniyor bir yandan da "Allah'tan bugün tatil. Bu uykusuzlukla şirkette ne yapardım!" dedi. Sonra yarım yamalak gülümseyerek;

“Bir gün de ben geç gitsem de bütün işleri Nilay abla yapsa. Gerçi ondaki şans ben de ne gezer? Nilay ablanın işe geç gelişi zaten kronik vaka, ama bana alışkın değiller. Daha ilkinde kapı dışarı konurum. Çünkü katta temizlik yapılmayınca olay çıkar! Ben onu idare ettim. Onun beni idare etme ihtimali hiç yok ki!” diyerek hayıflandı.

Yalnızlığa alışması o kadar da kolay olmamıştı. Arada şarkı söylemese kulakları kendi sesini bile tanımayacaktı. Mutfaktan geldikten sonra unuttuğu bir şey için "İçeriden gelirken bir bardak su getirir misin?" veya "Canım ya! Ayaktasın şu telefonumu uzatabilir misin?" gibi sözlerle ne kadar da hasret kalıyordu insan. Hiç bir şey tek taraflı değil diyenler, yalnızlığı galiba unutuyordu. Yalnızlığın portresini çizmek kolay ama içini doldurmak o kadar zordu ki!

Geçmiş günlerden birinde karnına şiddetli bir ağrı saplanmıştı. Annesinin hasta olduğunda kaydattığı "nane limon çayını" düşünüp saatlerce ağlamıştı. Annesi, sevgisini sarılarak göstermezdi. Fakat en basit hastalığında bir annenin yapması gereken her şeyi prosedürüne uygun olarak yerine getirirdi. “Bir de sarılsın” diye gözünün içine bakardı ama o eller, gözlerinin üstünü kapatıverirdi; hadi artık uyu!” diye. O anda gözyaşlarını içine damlatırdı. “Ah annem ah! Neden yanağıma bir öpücük kondurmazsın” diye.

Sonra maaşa da koskoca üç gün var, dedi keyifsizce. Bu aralar içi çok sıkılıyordu. Birden gözleri parıldadı "Aslında Dilara'yla güzel bir filme gitsek!" diye düşünmesi, yüzünün bir anda aydınlanmasına sebep olmuştu.

Yine birbirine benzer bir günü daha tüketmişti. Rahat uyuduğu için sabah uyandığında gayet dinç hissediyordu kendini. “Allah'a şükür ki işe gidiyorum yoksa bu dört duvar arasında ne yapardım? Para da

kazanıyorum daha ne isteyeyim” diyor ama içindeki bir ses de "Hadi rol yapma bir tarafın buruk işte! Selin’i düşünüyorsun. Anne ve babanın nasıl olduklarını merak ediyorsun" diyordu. Ardından silkeleniyor “Yediğin tokatları ne çabuk unuttun Pınar! Biraz daha orada kalsaydın hastalık bulacaktın! Kendine gel” diyordu.

Alelacele duş aldı. Saçlarını taradı. Üstünü giyinerek aynanın karşısında kendine baktı. “Bırak artık somurtmayı kızım! Gün seni unuttuysa sen güne kendini hatırlat!” diyerek dışarı çıktı.

Şirketin kapısından hızlı adımlarla içeri girmişti. Güvenlik görevlisi Selahattin’in üçgen vücudunun kenarından teğet geçmişti ki "günaydın" sözü ile adımları sabitleşti. Sonra arkasını dönerek "Şaşırttın vallahi. İlk defa ben demeden; sen dedin. Sana da!” diyerek temizlik dolabının anahtarını aldı.

“Selahattin de sözcükleri içinde biriktiriyor. Yatırım mı yapıyor acaba? Gerçi benimle konuşurken bir sözcüğü bedavaya bozdurdu ama neyse!” diye geçirdi içinden.

Nilay, yine yoktu ortada. Kaşları çatıldı. "Söyledim o kadar! Hiç mi insan üzerine alınmaz! diye homurdanarak temizlik arabasını asansörün kapısının önüne kadar getirdi. Üçüncü katın düğmesine bastı.

Müdür Bey ve yardımcısının odasını itinayla temizledikten sonra diğer odalara geçmişti. 312 numaralı odadaki Beril Hanım ve Sedat Bey’in masalarının tozunu almıştı. Ağrıyan sırtını geriye doğru itip kaslarını gevşetmeye çalıştı.

Bir değişiklik vardı bu odada ama neydi? Karşıdaki boş masaya bir bilgisayar konulduğunu nihayet fark etmişti. Şaşırdı.

“Emekli olan Adnan Beyin yerine gelen biri mi oldu acaba? Aman neyse!”

Yüzey temizleyicisini masaya püskürtürken ekranın lambasının açık olduğunu fark etti. Klavyedeki harflere gelişigüzel dokununca ekranda zeytin gibi kara gözleri, kıvırcık saçları, hokka gibi burnu ve incecik dudakları olan sevimli iki üç yaşlarında bir çocuk beliriverdi. Temizlik bezini ve deterjanı masaya bıraktı. Resme iyice yaklaştı-

dı gözlerini.

"Ay canım benim! Ne kadar da şekersin sen! Şöyle ısıracaksın hart, diye yanaklarından” dedi. Cevaben “Hayırdır" diyen yabancı ses, yüreğini hoplatıvermişti. Hemen damağını çekmişti. Arkasını döndüğünde yirmi dört, yirmi beş yaşlarında uzun boylu, atletik yapılı, esmer tenli, burnunun hemen kenarında hafif bir yara izi olan, siyah gözlerinin üstünde kirpikleri neredeyse kaşlarına değen yakışıklı bir adam vardı.

Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Kaçar adımlarla kapıya yöneldi. Genç adam “Dur bakalım. Nereye? Duydum söylediklerini!” dedi gülümseyerek.

Pınar, “Allah size bağışlasın efendim! Çok sevimli bir çocuk. Benim de yeğenim var. Sanırım içimdeki

özlem, beni bu güzel fotoğrafa çekiverdi. Özür dilerim!” dedi titreyen sesiyle. Genç adam, tebessüm ederek elini uzattı.

“Ben Mert”,

“Ben de Pınar! Bu katın temizlik görevlisiyim. Bir ihtiyacınız olursa söylersiniz. Bir de Nilay Abla var. Beni bulamazsanız ona da ulaşabilirsiniz. İzninizle!”

“Tamam. Ama önce soruma cevap istiyorum, Şimdi de tatlı mıyım? O resim benim küçüklüğüme ait de!”

Pınar’ın yanakları kıpkırmızı olmuştu. Değil; cevap vermek, dilini bile oynatamamıştı. Geri geri çıkarken önce masanın kenarına sonra kapının dibindeki çöpe çarpmıştı. Koridorda, içine çektiği nefesini olduğu gibi dışarı üflemişti. "Aman Allah’ım bu adam da nereden çıktı. Bu işyerinde, kimse vaktinden önce işe gelmez. Yeni eleman olmak böyle bir şey işte! Heyecandan evinde duramamış!”

Ardından temizleyeceği başka bir odaya girmişti. Nilay’ın tiz sesini işitti birden.

“Günaydın!”

“Sana da!”

Pınar, şöyle bir saatine baktı. Sonra yeniden elindeki paspasla yerleri temizlemeye devam etti.

“Ayıp ama bir de maaş alıyor! İnsan aldığı maaşı son kuruşuna kadar hak etmeli! Vicdanı nasıl rahat ediyor anlamıyorum! Üst makamlara şikâyet etmek de hiç benim tarzım değil. Onu Allah’a havale ediyorum. Elbet birisi bu adaletsizliği fark edecektir!” diye içinden söylendi yine.

Öğle yemeğinden sonra şirkete gelen yeni temizlik malzemelerini dolaba dizmek epey yormuştu Pınar’ı. Eliyle alnını sildikten sonra bir süre sandalyeye oturdu. Sırtını arkaya yasladığında kemiklerinin acıdığını hissedebiliyordu. Saatine baktığında mesainin bitimine bir saat kaldığını görünce yanaklarında sanki bahar gülleri açmıştı.

Akşam, iş tulumunu çıkarıp kot pantolonu ile gömleğini giyindikten sonra aynasını çıkarıp yüzüne baktı. “Aslında fena da sayılmam” sonra ise “Hayal kurma Pınar!” dedi umutsuzca.

Şirketin kapısından çıktığında, hâlâ aynı yerde trafik lambası gibi dikilen Selahattin’e takılmadan edemedi.

“Arada bir, yer değiştir de zemin rahatlasın”

Selahattin, dudaklarını yana doğru bükerek “Merak etme, zemini dinlendirmeyi ihmal etmiyorum” dedi.

“Hadi iyi akşamlar Selahattin! Sevdığım için takılıyorum! Sakın yanlış anlama!” dedikten sonra

çıkıktı.

Selahattin, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp "Ne güzel bir cümleydi bu!" diye iç geçirdi. "Yanlış anlamadıysam şayet beni sevdiğini söyledi" diye devam etti şaşkınlık içeren cümlesine hem de gözleri ışıldar bir halde.

Pınar, insan seli arasında bir su damlası narinliğinde otobüs durağına doğru ilerliyordu. Bir ara gözü gazete büfesinin önündeki

ankesörlü telefona ilişti. Bir kaç adım daha yaklaştı telefona ve öylece baktı. Büfedeki orta yaşlı adam;

“Bir şey mi istediniz? Deminden beri bakıyorsunuz da!” deyince kekeleydi.

Büfedeki adam “Bir şey mi istiyorsunuz? diye tekrarlardı sorusunu. Pınar’ın eli ayağı birbirine dolaştı. “Ben telefon!” deyip kalmıştı öylece. Adam, telefonun ahizesini kaldırarak “Kullanmak istiyorsunuz herhalde! Buyurun” dedi.

Büfeci, telefonu eline tutuşturunca, yavaşça numaraları çevirdi. Kimse cevap vermeyince kısa bir süre düşündükten sonra ablasının evinin numarasını tuşladı. Bir yandan da kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Tahmin ettiği gibi çıkmıştı. “Efendim” diyen annesinin sesiydi. Nutku tutuldu bir an. Annesi, alo, diyordu peş peşe. Pınar titreyen bir sesle;

“Anne benim; Pınar! Sesini duymak istedim. İyi misin annem?” Annesi, tüm gücüyle bağıırıyordu. Yüzünü buruşturarak ahizeyi

kulağından biraz uzağı doğru çekti. Yüreğı sıkışmıştı.

“Sensin ha! Utanmaz! Yüzsüz! Seni doğurana kadar taş doğursaydım keşke! Ablanı yüz üstü bıraktın! Yetmezmiş gibi babanı da beni de bilmediğimiz bir memlekete getirttin. Eniştenin evine mahkûm ettin ya! Allah da seni bildiğı gibi etsin! Bu yaşımda her yanımda ağrıyarak çocuk bakıyorum”.

Pınar, yüreğinde birikenlerin cılız da olsa akması için ağzını açmıştı nihayet. Ama konuştuğça içindeki sözcükler şelale gibi çağlamaya başlamıştı.

“Anne! Siz de beni doğduğum yerden uzaklaştırdınız. İstemediğim halde Van’a gönderdiniz. Boynumda bir tasmam eksikti o evde! Hâlâ yüreğıme atılan tokatın yeri sızlıyor! Güneşi sevdiğini halde, gölgeye bırakılan çiçek gibiydim. Gitgide küçülüyordum anne ben! Toprağımda sevgisizlikten kurumuştı. Niçin beni anlamıyorsunuz! “

Annesi, Pınar’ı işitmiyordu bile. Bağıırıp çağırmaya devam ediyordu.

“Ele güne rezil ettin bizi! Kimseye kaçtığını söyleyemedik. ‘Köye hasta teyzesine bakmaya gönderdik” dedik. Allah bildiğı gibi etsin seni!”

“Anne! Yalanlarınızda bile gözünüzün önünden uzaklaştırmışsınız yine. Gerçekten uzak olmam da sizin için bir şey değiştirmemiş! Ben “canım kızım! Sesini duydum ya dünyalar benim oldu!” diyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Yok ettiğiniz beni, her yeni gün yeniden doğuyorum biliyor musunuz? Umurunuzda olmadığım belli! Sadece yaşıyor olduğumu haber vermek istedim. Ben iyiyim, merak etmeyin! Başınızı öne eğdirecek hiç bir şey yapmadım. Kendime saygımdan dolayı ölene kadar da kendimi utandırmayacağım! Ha unuttum söylemeyi anne! Gözünün içine bakmama rağmen bırak beni öpmeyi, dilinin ucundan bile olsa ‘Seni seviyorum kızım’ demedin hiç! Ama ben seni seviyor ve öpüyorum. Hem de hasretle! Kapatıyorum telefonu. Hoşça kal!”

“Kapatma! Neredesin? Baban ile enişten ellerine geçirseler bir kaşık suda boğacaklar seni!”

Pınar, ahizeyi usulca yerine koydu. Gözbebekleri akının içinde yolunu kaybetmiş gibi aşağı yukarı inip çıkıyordu. Biraz ilerledi. Bir ağaca elini uzatıp destek aldı. Sonra bir adım daha attı. “Hanımefendi! Ücret ödemediniz!” diyen büfecinin sesiyle irkildi. Mahcup bir şekilde arkasını döndü.

“Çok affedersiniz. Nasıl da unutmuşum! Ne kadar borcum?” diye sordu. Ücreti bıraktıktan sonra arkadan yine aynı ses yükseliyordu.

“Hanımefendi bu sefer de fazla verdiniz. Siz iyi misiniz?”

Otobüs durağına yürüyecek dermanı kalmamıştı. Az ilerideki belediyeye ait tahta banka eğreti bir şekilde oturdu. Sonra iki elini başının arasına sıkıştırarak yere baktı. Kafasında annesinin sözleri yankılanıyordu. Önünden geçen insanların her birinin başka telden çalan cümleleri de kulağında ses kirliliği yapıyordu. "Harikaydı! Sinir oldum ama! Aşkım çok aradım ama sen açmadın ki! O ilaç dokunuyordu,

başka ilaç yazdırdım doktora”, “Bana yapılan haksızlık değil de ne?” “Hava da nasıl sıcak bugün!” her kafadan ayrı bir ses çıkıyordu.

Tam o esnada burnunun dibinde dokuz, on yaşlarında kara kuru, saçları dağınık, üstü başı kirli bir çocuk belirdi. Hafif dudakları yana kaymış bir biçimde “Abla ağlıyorsun! Bak bu işine yarar! Benim gibi satıcıyı arasan bulamazsın! Yağmurda şemsiye satışı yapanlar gibiyimdir evvel Allah! Senin bu mendile, benim de o güzel elçeğizlerinle uzatacağın paraya ihtiyacım var! Bozuk olsun lütfen!”

Pınar’ın yüzünde güneş açtı birden.

“Tamam. Hadi ver bakalım. Teşekkür ederim. Hızır gibi yetiştin imdadıma!”

“Sağol ablam! Allah da seni güldürsün” dedikten sonra koşarak uzaklaşmıştı

kalabalığın arasına.

Ayağa kalkarak otobüs durağına gelme ve otobüsüne binme gücünü nasıl bulmuştu bilmiyordu. Belki bu çocuk, belki de mendil iyi gelmişti.

Duyguları kâh bulutların üstüne çıkıyor kâh arasında kaybolup gidiyordu. Bir ses hem çok sevindirir hem de çok üzer miydi insanı! Bir türlü toparlayamadığı cesareti; aniden yüreklenmiş ve evdekileri aratmıştı kendine. Çok özlediği annesinin sesini duymuş, mutlu olmuştu. Ama duydukları beklediği sözcükler olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Üzerinden bir yük kalkmış olmasına rağmen ağırlığını hâlâ hissediyordu. Elindeki mendile baktı. “Allah da seni güldürsün” diyen mendilci çocuğu düşündü. Hayat, mücadele demekti. “İstanbul’un taşı toprağı altın” sözü, her yerde aynıydı. Antalya’da döktüğü gözyaşları da bir başkasının ekmek parası oluvermişti. Hayat, her şeye rağmen ayakta kalmanın direncini gösterebilmektir.

Firdevs, Pınar’ın telefon ettiği sırada, Selin’i daha yeni uyutmuş ve yerine yatırmıştı. Suna ile Levent işe, Yaşar ise markete gitmişti.

Yaşar, uzun yıllar bir resmi devlet kuruluşunda mal sorumlusu olarak görev yapmış, dört yıl önce de emekli olmuştu. Evde oturmak O’na göre bir iş değildi. Sokağa çıkmak için hep bir bahane bulurdu kendine. Uzun yürüyüşlere çıkar, bütün mahalleyi dolaşırdı.

Firdevs, kızıyla olan görüşmesi bitince; ahizeyi sertçe yerine koymuştu. Fakat o kadar çok bağırması ki. Bir de üstüne boğazına yerleşen öksürük neredeyse nefesini kesmişti. Yüzü pancar gibi kızarmıştı. Boğuluyordu. “Bir Allah’ın kulu yok ki su versin!” diyordu içinden. Öksürüğünün sesine Selin de uyanmıştı. Ağlama sesi koca evi doldurmuştu.

“Ha gayret Firdevs! diye güç toplamaya çalışarak, dört büklüm vaziyette yerinden kalkmış, mutfaka zor atmıştı kendini. Sürahiye dokunduğunda "şükürler olsun" diyordu içinden. Bir yudum su boğazından geçtikten sonra öksürüğü azalmış, sonra da bıçak gibi kesilmişti. Çok öksürmekten ciğerlerinin ağrıdığını hissediyordu. Öylece yığılmıştı mutfaktaki sandalyenin üzerine.

Pınar’ın söylediği her bir cümle beyninde zonkluyordu. Yıllardır, vicdanının kapısını sıkıca kapatmış, yetmemiş kilitlemiş hatta üstüne demir parmaklıklar çekmişti.

O kapıyı aralarsa suçlunun kendisi olduğunu görmekten korkuyordu. Zihninde canlanan her anının üzerini, kalın bir perdeyle örtüyor gibiydi.

Birden beyni zonklamaya başlamıştı. Vicdanı büyük bir savaş içindeydi. Örtmeye çalıştığı perde kumaş değil de çeliktenmiş gibi ağırlaşıyordu. Sırf kolları değil tüm vücudu ağırlaşmıştı. Terlemeye başlamıştı. Başındaki tülbendi bir hamlede çekip atmıştı. Arkadan tek örgü yaptığı bembeyaz saçları çıkmıştı ortaya.

Firdevs Hanım, düşündükçe daha da açıyordu yakasını bağrını. Elini başına koyarak "Git başımdan! Defol!" diyerek düşüncelerini kovmaya çalışıyordu. Ama aksine, her biri üzerine ışık tutulmuş kadar net bir şekilde belleğinde aydınlanıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

Anılara yapılan yolculuk en uzun ve ağır olandı. Ne zamanki

oraya yolu düşse ruhu derinlere saklanırdı. İşin açıkçası hafızasının tozlu raflarını silmek işine gelmiyordu. Çünkü hatırlamak istemediği şeylerin gözünün önünde net bir görüntüye dönüşmesini

istemiyordu.

Dış kapının açılma sesi duyuldu. Kocas, bağııyordu.

“Kulağın sağır mı senin? İyice morukladın ha? Deminden beri telefonu çaldırıyorum. Önce meşguldü. Sonra çaldır babam çaldır! Merak ettim, bu kadın nereye gitti diye? Niye açmıyorsun telefonu? Salçayı hangi marka alıyorduk onu soracaktım. Sen açmayınca artık kafama göre aldım.”

Antrede kendi kendine söylenirken karısından hiç bir yanıt gelmeyince meraklanmıştı.

“Firdevs! Ses versene be kadın, dilini mi yuttun?”

İçeriye girdiğinde, karısının halini görünce gözleri yuvasından fırlayacakmış gibi olmuştu. Kollarından tutarak ileri geri silkeledi karısını.

Firdevs, hâlâ "git başımdan" diyordu.

“Tövbe estağfurullah! Kadın ne oldu? Delirdin mi? Kendi kendine konuşuyorsun!” dedi son kez. Kolunu iyice geriye doğru açıp koca avucunu, Firdevs’in yanağına hızla çarptı.

Firdevs, alev alev yanan yanağını öylece tutuyordu. Gözbebekleri hareket etmiyordu. Sonra gözlerini sıkıp açtıktan sonra kocasının omzuna düştü başı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir yandan da yumruk yaptığı avucuyla kocasının göğsüne vuruyordu “Hepsi senin yüzünden” diyordu. Kocas, kollarından tutarak geriye doğru itti ve kaşlarını çatı.

“Ne diyorsun be kadın! Doğru konuş!”

Firdevs, akan gözyaşlarını silecek güç bulamıyordu kendinde. Sesinin rengine ve tonunda en ufak bir değişiklik olmadan "Pınar aradı. Sağlığı

iyiymiş. İçi çok dertliydi" dedi ve aralarında geçen konuşmayı tüm çıplaklığıyla kocasına aktardı.

“Şiltesi kirli, çarşafı beyaz vicdanımızın! Haksız mıyım?” Firdevs’in sorusu cevapsız kaldı. Yaşar, başını öne eğdi ve sustu.

“Hastalıklı olan düşüncelerimiz, reddettiğimiz tedavi şekli de

Pınar değil mi?”

Yaşar’ın dudakları kıpırdar gibi oldu ama sözcükler yine cümleye dökülmedi.

Firdevs, vicdanıyla hesaplaşıyordu. Pınar’ı düşünüyordu. Doğurduğu çocuğuydu ne de olsa. Hasta olduğu zamanlarda ilacını vermiş, temiz pak giydirmişti. Ama doğru söylüyordu, Pınar. Ne kadar istese de içindeki bir güç Pınar’ı öpüp koklamasını engelliyordu. Gün yüzüne çıkarmaya korktuğu gerçekler yüzüne tokat gibi inmişti işte. Üşüdü, bedeni. Kollarını birbirine çapraz

geçirerek öne arkaya eğilip doğrulmaya başladı. Bunu yaparken de “Ne biçim bir anneyim ben?” diyordu içinden.

Aynı saatlerde Pınar da evinin her santimetrekaresinde beyninin her bir hücresiyle annesini düşünüyordu.

"Elin o kadar açıkken, yüreğin neden bana karşı bu kadar pinti! Gözlerinde sevgi dolu bakış, kollarında şefkat, yanaklarımda kokunu duymak isterdim ama öpmezdin ki be annem!" diyordu sürekli.

Çalan kapının ziliyle birlikte düşüncelerine yaptığı ziyareti keserek gerçek hayata dönmüş oldu. Kapıda, aidatı isteyen apartman görevlisi vardı.

"Bir saniye" diyerek vestiyere astığı çantasını aldı. Cüzdanının fermuarlı bölümüne ayırdığı parayı çıkardı. Yavaşça uzattı.

“Çöpünüz yok mu?” deyince hemen balkona koştu. Karpuz kabukları dışında çöpu olmadığını görünce dudakları büzüldü. Sonra başını sallayarak "Çöpu yok diye kahırlanan benden başka biri var mıdır acaba" diye düşündü. Küçük bir torbayı utanarak görevliye uzattı. Kapıyı kapattıktan sonra yine anılarına döndü: “İzmir’de ne kadar çok çöpümüz

olurdu. Hatta utanırdım, verirken. Doğru dürüst yemek pişirmiyorum ki verecek çöpüm olsun" diye iç geçirdi.

Aynaya iyice yaklaştırdı yüzünü. “Yarın maaşımı alınca yiyecek alayım bari! Hem buzdolabı hem de yanaklarım dolsun biraz!” dedi. Ağzını kapatıp, yanaklarını şişirdi. Sonra boşalttı ağzının içindeki havayı.

Pınar’ın gözlerindeki parlaklık hissedilir derecede belliydi.

Yeni doğan günün ilk ışıkları perdenin kenarından içeri süzülmüştü. Pınar, kamaşan gözlerini ovuşturarak yataktan doğruldu.

“Tatlı bir sıcaklıkla uyanmak ne kadar da güzel! Annen öpmüyorsa güneş öpüyor yanaklarını. Yalnız değilsin!” diyordu kalın perdeyi duvarın dibine kadar çekerken.

Güneş; tüm ışıltısıyla misafir değil ev sahibi gibiydi; eşyaların üz erinde. Pencereyi sonuna kadar açtı. Sabahın tertemiz havasının bir zerresini bile ziyan etmek istemiyordu. Kollarını geriye doğru iyice gerdikten sonra mutfğa doğru gitti.

Çaydanlığın altını yaktıktan sonra üç sandalyesi hep boş olan masanın dördüncü sandalyesine oturdu. Minik radyosunun düğmesini usulca çevirdi. Ünlü bir bayan şarkıcının "annem" şarkısı çalıyordu. Hemen radyonun kulağını başka bir istasyona doğru bükte. Bu sefer de "Bana her şey seni hatırlatıyor" şarkısı çıkınca oturduğu yerden hızla kalktı ve “Bu kadar da olmaz ki” dedi. Kapattı; radyosunu.

Yüzü asılmış, içini ateş basmıştı. Buzdolabının kapısını sonuna kadar açtı. Serinlemek için

açmış gibi bir süre karşısında durdu. Fakat eli hiç bir şeye uzanmak istemeyince sertçe kapattı.

"Of! İçim daraldı. Ben en iyisi erken çıkayım evden. Çay da içmeyeceğim" dedi. Ocağın altını söndürdü. Apar topar giyinerek, kendini dışarı attı. Kafasının üstünden uçan bir güvercinin önce kaldırıma konup sonra sıçrayarak caddeyi inişi ve bir insan gibi karşı kaldırıma geçişini hayranlıkla izledi. Sabahın erken saatlerinde dışarıda

olmak, güne kendisi gibi yalnız uyanan ağaçlara arkadaşlık etmek hoşuna gitmişti.

İşyerine vardığında Selahattin, saatine bakarak "Pınar Hanım! Hayırdır! Bu saatte niye geldiniz?" diye sorunca, sertçe cevap verdi.

"Geri döneyim istersen. Sıkıldım evde; ben de geldim işte!" Selahattin'in gözleri açıldı birden.

"Yok canım. Saatiniz yanlışsa uyarayım istedim! İsterseniz sabah ezanında gelin!" dedi dudak kıvrarak.

Pınar, her sabah yaptığı gibi zemin kata inip kıyafetini değiştirdi. Temizlik arabasını aldı. Asansörle üçüncü kata çıktı. Kapıyı açıp arabayı iteklerken Orçun Bey'in sesini duyunca şaşırdı.

"Hadi ben erkenden geldim. Müdür Beye ne oldu ki?" diyordu. Koridora çıktığında Müdür Yardımcısı Hakan Bey ve işe yeni başlayan Mert'in de orada olduğunu gördü. Kaşlarını havaya kaldırıp kafasını iki yana salladı. Sonra da temizlik arabasını Müdür Bey'in odasına doğru ürkek adımlarla sürmeye başladı.

Orçun Bey işaret parmağını sallayarak "Allah'ım çıldıracağım. Bir saat sonra toplantıya katılacağım. Sevinç Hanım hâlâ yok ortada! Ben de kabahat canım! Size güvenmekle hata ettim! Akşam mesaiye kalmamıza gerek yok! Yarın erkenden gelir, hallederiz diyordunuz? Ama geleceğini söylediğiniz eleman görünürde yok! Rezil oldum! Kim daktilo edecek şimdi o kadar yazıyı?" diyordu.

Hakan Bey'in omuzları yere düşmüş, yüzü pancar gibi olmuştu. Kafasını kaldıramıyordu bile.

"Haklısınız Orçun Bey! Sevinç Hanım bana erkenden geleceğini söylemişti. Cep telefonunu da açmıyor! Ya uyuyakaldı ya da arabası bozuldu. Size karşı çok mahcup oldum efendim. Ne söylemeniz haklısınız."

Mert ise yeni olmanın verdiği çekingenlikle dilini yutmuş gibi bir köşede duruyordu.

Orçun Bey, kıpkırmızı yüzü ve ateş saçan gözleriyle ejderha gibiydi. "Ben bittim!" diyordu, ileri geri bilinçsizce yürüyerek.

Orçun Bey'in gözü Mert'e takıldı. Mert, ceketinin önünü ilikledi. "Sen yazı işlerinden anlamıyor musun?"

"Ben bilgisayar programcısıyım efendim. Yazma konusunda pekiyi olduğum söylenemez!"

Mert ile Orçun Beyin konuşmalarının bitmesini bekleyen Pınar, temizlik arabasını duvarın dibine yanaştırdı ve parmakları ile oynayarak, kısık bir ses tonuyla “şey! Müsaade edersiniz bir şey diyebilir miyim?” dedi.

Bütün gözler Pınar’a yönelmişti.

Orçun Bey’in iki eli belindeydi. Birini indirdi ve kafasını odasına doğru çevirerek “Sen ne diyorsun be kızım! Temizlik yapacaksan git yap! Bana mı soruyorsun?” deyince Pınar bir adım daha attı ve daha gür bir ses tonuyla “Sanırım yetişecek bir işiniz var! Ben size yardımcı olabilirim efendim” dedi. Kendinden oldukça emin bir duruşu vardı.

Üçünün de gözleri kocaman açılmıştı. Orçun Bey “Kızım! Canım burnumda zaten! Dalga mı geçiyorsun sen? Git temizle odamı” dedi.

Pınar, kaşlarını çatmıştı.

“Efendim ben meslek lisesi mezunuyum. On parmak daktilo kullanabiliyorum. Ayrıca stajımı da ciddi bir kurumda, üstün başarıyla tamamlamıştım”

Orçun Bey, denize düşen yılana sarılır, sözünün gereğini yapmıştı.

“Gel bakalım o zaman! Bilgisayarı çabucak a! Ben de hemen antamdaki raporları çıkarayım! nce gece hazırladığım açış konuşmamı okuyayım sana! Ben söylerken sen yazabilir misin?”

“Yaz o zaman, söylüyorum”

“ağımız bilgi çağıdır. Doğru bilgiye, en kısa zamanda ulaşmak için gelişen teknolojiyi takip etmemiz büyük öneme haizdir" diye başlayan cümlesi "şirketimiz bu alanda öncü bir kurumdur. Bizimle çalışmak isterseniz pişman olmayacağınızı peşinen söyleyebilirim" diye noktalamıştı.

Orçun Bey, kendi okuma hızıyla Pınar’ın yazma hızının aynı seviyede oluşuna hayret etmişti. nce hiç sesini çıkarmadı. Sonra “Metinden bir çıktı al da bakayım. Yazdın yle çarçabuk! Doğru mu yoksa yanlış mı yazdın nereden bileyim! Getir de bir kontrol edeyim” dedi küçümser bir tavırla.

Pınar, yazıcıdan döküm aldığı kâğıdı Orçun Bey’in eline uzattı. Bir kaç adım geri giderek beklemeye başladı.

Orçun, yazıyı bir solukta okumuş, tek bir hata dahi bulamamıştı.

“Yahu biz maden bulmak için toprak kazıyoruz. Meğer cevher gözümüzün nndeymiş. Madem bu kadar iyi yazı yazıyorsun, neden temizlikçi kadrosuyla işe girdin? “

“Efendim! Ailevi sebeplerden dolayı bir an önce çalışmam, para kazanmam gerekiyordu.”

Orçun, Hakan ile elindeki rapor hakkında bir şeyler konuştu. Mert’e bir iki soru sordu. Ardından müsvedde yazıları başka bir tarafa ayırıp Pınar’ın eline verdiler.

Orçun, “Yarım saat zamanın var! Takıldığın bir yer olursa sor tamam mı? Şirketimizin geleceği için bu rapor bir hayli önemli! Hadi görelim marifetini!”

Pınar, eline aldığı raporları büyük bir ciddiyetle hemen yazmaya başladı.

Orçun, Pınar’a yazdırdığı raporu itinaıyla çantasına koyarken, yüzündeki gergin ifadeden eser kalmamıştı. Hakan’a “Makam şoförüm bizi bekliyor! Geç kalmadan gidelim!” diyordu ağız kulaklarında bir biçimde.

Kapıdan çıkarken Pınar’a doğru kafasını çevirerek laf attı. “Seninle dönüşte görüşeceğiz? Teşekkürler!”

Pınar, bir süre öylece kaldı. Hepsı gittikten sonra temizlik arabasını

Orçun Beyin odasına doğru sürdü. Sanki bulutların üzerindeydi.

Odaların temizliği, ilk kez personelin geliş saatine sarkınca koridorda beklemek, çalışanların zoruna gitmişti. Pınar, içeride ter akıtıyor, dışarıdakiler ise "Bitmedi mi daha! Seni mi bekleyeceğiz! Biraz abuk! İşimiz gücümüz var!" diye söyleniyorlardı. Pınar hem temizliyor hem de "sanki hemen işe başlayacaklar. Önce ay, sonra kahvaltı ardından da muhabbet edecekler. Sanki bilmiyorum" diye içinden verip veriyştiriyordu.

Bir süre sabretti. Daha sonra kendini savunmaya geçti.

“Bu sabah Orçun Beyin toplantıda yapacağı konuşmanın metnini yazdım. Ondan geciktim!”

“Sen mi! Temizlik yaparken birkaç deterjanı birbirine karıştırdın galiba. Tuz ruhu da kullanmışsındır kesin! Umuşsun kızım sen!” dediler ağız birliği etmişçesine ve temizlenen odalarına girdiler.

Pınar, kafasını iki yana sallayarak söylendi.

“Şunlara bak! Sanki yalan söylüyorum. Bana inanmadılar!”

Onlar ne derse desin, içi içine sığmıyordu. Yaşadıklarının tekrarını, sık sık ekranda yayınlanan reklâmlar gibi zihninde canlandırıyordu. Ruhu da bu mutluluğu altın yıldızlarla çevreliyordu.

saksının etrafa saçtığı toprakları temizlemesi için dar vakit Pınar’ı ağırmışlardı. İçinden önce kızmış sonra nasıl olsa mesainin bitimine topu topuna iki saat kalmış, zaman çabuk geçer, diye düşünmüştü. Elinde süpürge ve kürek girmişti içeriye. İşini bitirmiş, tam odadan çıkıyordu ki Sekreter Pervin’den, Hakan’ın kendisini yanına çağırdığını öğrenmişti. Pınar’ın yüreği sıkışmıştı. “Hayırdır inşallah” sözleriyle Hakan’ın kapısını iki kez tıkladıktan sonra "Gel!" diyen sesle birlikte ürkekçe kapıyı açmıştı.

"Buyurun efendim. Beni istemişsiniz!"

Hakan Bey, koltuğa iyice sırtını yaslamıştı. Ağız kulaklarında oturuyordu.

“Gel bakalım! Adın Pınardı değil mi?” “Evet efendim. “

“Bugün sayende çok güzel bir toplantı icra ettik. Orçun Bey talimat verdi. Kadronu değiştiriyoruz. Artık büro elemanı olacaksın. Yani, yazı işlerimiz senden sorulacak! Hadi bakalım hayırlı olsun!” deyince Pınar’ın gözleri neredeyse yuvasından çıkacaktı. İşaret parmağını kendine doğru çevirerek "Bana söylüyorsunuz değil mi?" deyince Hakan Bey, "Kızım senden başka biri var mı yanımızda? Elbette ki sana söylüyorum” demişti gülümseyerek.

Pınar, gözlerini kapatarak "Allah’ım bu bir rüya olmalı" diyordu içinden. Gözünü açtığı anda tekrar Hakan Beyi görünce ağzı kulaklarında, cıvıl cıvıl gözleriyle “Yani ben artık masa başında mı çalışacağım!” demişti hızlı soluk alış verişler eşliğinde.

“Evet! Şimdi geç vakit oldu. Sabah, İnsan Kaynakları Uzmanımıza git. Gerekli işlemleri başlatsınlar.”

Pınar, akan gözyaşlarına mani olamamıştı. Bir yandan ağlıyor bir yandan da “Çok teşekkür ederim efendim. Şu anda ki mutluluğumu size tarif edemem" diyordu.

Hakan:

“Çok şanslısın! Sana referans olanlar, performansının canlı şahitleri olan bizleriz. Seninle çalışmak, şirketimiz için bir kazanç olacak. Tebrik ederim kızım. Şimdi çıkabilirsin” demişti.

Pınar, sanki güzel bir rüyayı uyanıkken görüyormuş gibi hissediyordu. Çıkarken yürekten söylenmiş bir “sağ olun efendim” sözü çıkıvermişti ağzından.

Zemin kata inip "lacivert tulumunu ve mavi bone"sini çıkarırken “Vedalaşma zamanım geldi. Her ne kadar sizleri giyinmek beni üzdüyse de ekmek paramı kazandım. Bunu inkâr edemem!” diyordu. Ama bir daha giyinmeyecek olmasına da çok seviniyordu!

“Bugün sabah sana biraz ters davrandım sanırım. Kafam çok bozuktu da ondan. Seninle bir alakası yok!”

Pınar, şirketten çıkıştaki bu sözleriyle güvenlik görevlisi

Selahattin’in gönlünü alıyordu adeta.

Çocuk gibi hoplayıp zıplamak, yüksek duvarların üzerinde düşme korkusu olmadan yürümek, kimseye aldırış etmeden şarkılar söylemek istiyordu.

Mutluluk hormonunun yükseldiğini hissediyordu. Çünkü başı dönüyor, ayakları yerden kesiliyordu. Hatta biraz da tozpembe görüyordu etrafı. “İnsanı, vücudunda yüksek çıkan değerler hastanelik ederken, yüksek dozda mutluluğun korku yaratmaması ne kadar da güzel. Keşke bu tablo hep böyle seyretse” diye düşünüyordu içinden.

Otobüs durağına ilk kez böyle tarifsiz bir mutlulukla gidiyordu. Annesini aradığı büfenin

önünden geçerken "İçimden gelen ses sanki annemin bana hayır duaları ettiğini söylüyor". Ya da kötü bir dua etti, rüyalandaki gibi tersi çıkıyor! diye düşünüyordu.

Sonra gözlerini kapatıp açtıktan sonra çok sevdiği bulutlara bakarak

"Anne söylemiştim sana" Duy sesimi! Sizi utandıracak hiçbir şey

yapmıyorum. Hatta inanmayacaksınız ama bugün terfi ettim! Ne olur bana kızmayın!" derken bir yandan da kimsenin görmesini istemediği gözyaşlarını eli ile hızlıca siliyordu. "Senin boynuna sarılıp, mutluluğumu paylaş-mayı ne çok isterdim. Hangi ağacın kolları senin gibi sarar? Ah annem ah!" diyordu.

Akşam eve gittiğinde ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz adımları O'nu yatak odasına götürdü.

"Yarın benim için bambaşka bir gün olacak. İlk kez üzerimdeki kıyafeti çıkarmadan mesai yapacağım" diyordu sevinç içinde.

Tek tip elbise ile dolaşmayacak oluşunu düşünmek bile yüreğini rahatlatıyordu. Her gün farklı bir kıyafet giyecekti. Birden doğru dürüst giyecek bir şeyi olmadığını düşünüp umutsuzluğa kapıldı.

"Yarın çok güzel ve şık olmalıyım ama nasıl?" diye soruyordu kendine. Siyah dar eteğini yatağının üzerine koyup üstüne giyebileceği şeyleri tutup, geri çekiyordu. Sonunda yakası ve kollarında zarif firfırlar olan beyaz gömleğinde karar kılmıştı. Sonra aynanın karşısına geçip omuzlarını geçen koyu kestane rengi saçlarına dokunarak,

"Bir de saçlarıma fön çektirirsem, süper olurum diyordu.

Hayatının en uzun gecesi olacaktı bu gece! Bir an önce yatağa yatıp deliksiz uyumak istiyordu. Gözlerini yumduğunda; umutları geceye serpilmiş yıldızlar gibi yarınlarını aydınlatıyordu.

Sabahın bir an önce olmasını istediği için, gece gözüne o kadar uzun gelmişti ki. Oysa saatleri kısaltmak veya uzatmanın insanların elinde olmadığını gayet iyi biliyordu. Kendi bildiğini okuyan zaman; daha hiç bir Allah'ın kuluna imtiyaz tanımamıştı.

Uzun zamandır ilk kez kafasını yastığa koymasıyla uyuması ve uyanması bir olmuştu. Arada geçen zamanı hissetmemesi yüreğinde bayram sevinci yaşatmıştı.

Bir an önce duşa girmeli ve giyinmeliydi. Bugün "Özel, sıra dışı, güzel olan her şeyin en güzeliydi" yani "Günlerin gülüydü" onun için.

Beyaz gömleğinin altına siyah eteğini, ayağına da hafif topuklu ayakkabısını giyinmiş, aynanın karşında arz-ı endam ediyordu. Daha sonra kuaföre gitmek üzere çantasını omuza atarak alelacele çıkmıştı evden.

Evin yokuşunu çıkarken içini kemiren "ya bir de kapalıysa" endişesi, kuaförün kapısının ardına kadar açık olmasıyla yerini rahatlamaya bırakmıştı. İçeri girer girmez nefes nefese "On beş dakika zamanım var. Hızlı ve güzel bir şekilde düz fön çekebilir misiniz?" dedi.

Kuaför; hemen boş olan sandalyeyi kendine doğru çekti ve

Pınar’a merak etmemesini, vaktinde yetiştirebileceğini söyledi

“Siz şöyle buyurun, gerisini bana bırakın” diyen kuaför kendinden emin tavrıyla kısa sürede işini bitirmiş elindeki aynayı arkadan Pınar’ın saçlarına doğru tutmuştu.

Kuaför; “Nasıl olmuş? Umarım beğenmişsinizdir?” sorusunun cevabını Pınar’ın aynaya yansıyan gözlerinde arıyordu. Pınar’ın gülümseyen yüzü ve ışıldayan gözleri beğenisinin işaretiydi.

Çantasından çıkardığı siyah göz kalemi, rimel ve uçuk pembe ruj ile belli belirsiz ama yüz hatlarını ortaya çıkaran bir makyaj yaptıktan sonra ücreti ödeyip kuaförden ayrıldı.

Köşede dönemeç alarak ana caddeye dönen otobüse yetişebilmek için caddeyi koşarak geçmiş, kan ter içinde otobüse binmişti. Herkesin bakışlarının üzerinde olduğunu hissedince yanakları daha da pembeleşmişti.

Şirkete doğru yaklaştıkça kalp atışları daha da hızlanıyordu. Dualar ederek şirketin kapısından içeri girdiğinde Selahattin sanki uzun yolda sabah güneşine yakalanan şoför gibi gözlerini kısmıştı. Bir adım daha yaklaştıktan sonra gayriihtiyari “Ana! Siz misiniz Pınar Hanım” deyivermişti. Pınar, gülümsemiş ve “günaydın” diyerek geçmişti önünden.

Selahattin “Allah’ım bugün güvenliği sen al benim yerime! Zira aklım yerinde değil vallahi” diyordu Pınar’ın arkasından bakarak.

Pınar, ilk kez zemin kata inmeden doğrudan asansöre binmiş ve üçüncü katın düğmesine basmıştı. Koridorun sonundaki odaya yani İnsan Kaynakları Müdürünün kapısının önüne gelmişti. Saçlarına eliyle çeki düzen verdikten sonra kapıyı çalarak “Gel” sesinin ardından içeri girmişti.

“Merhaba efendim. Beni Hakan Bey gönderdi.

Beril, Pınar’ı tepeden tırnağa süzdükten sonra burun kıvrarak konuşmuştu.

“Şu temizlikçi kadrosunda olup da keşfedilen elemansın ha! Daha neler göreceğiz bakalım! Şirketin kalitesini düşürdüklerinden bihaberler! Neyse canım bana ne!”

Bu sözler, Pınar’ı yaralamıştı. Sözlüye kalkmış öğrenci gibi ayakta durmasına rağmen kilometrelerce yol koşmuş kadar nefes nefeseydi. Yüreğinin sesi, Beril’e haddini bildirmesini söylüyor ama boğazındaki kördüğüm, konuşmasını engelliyordu.

Beril Hanımın yüz hatları çok sertti. Kemerli burnunun üzerindeki gözlüğü çıkardı ve “Nüfus Cüzdanın inşallah yanındadır! Hemen şu formu doldur!” dedi ukala bir tavırla.

Pınar, tam masanın önündeki sandalyeye oturmak üzereydi ki Beril’in

“hop” diyen sesiyle irkildi.

“Ben sana oturabilirsin dediğimi hatırlamıyorum! Çık ve formu dışarıda doldur! Bir de resim istiyorum. Görev unvanının değiştiği için yaka kartını da yenilememiz gerekecek. Ben görüp onaylayınca hemen karşı odaya geçeceksin. Oradaki memurlar ilgilenecekler seninle. Hadi çık şimdi!”

Pınar, ağlamaklı olmuştu ama içindeki ses sürekli “Güçlü olmalısın

Pınar. Bırak Allah’ından bulsun” diyordu.

Temizlik için girdiğinde bomboş olan bu odalarda ne tür işler yapıldığını bilmiyordu bile Pınar. Bir de heyecandan sanki tamamen ayrı bir kurumdaymış hissine kapılmıştı. Elindeki formlarla, karşı odaya girdiğinde Cemile, Pınar’a:

“Beril Hanım gönderdi değil mi? Yalnız biraz bekleyeceksin. Ayakta durma!” dedi ve gözü ile kapının önündeki sandalyeyi işaret etti. Pınar, oturduktan sonra bacaklarını zarifçe birleştirdi. Çantasını; çocukluğunda ağladığı zamanlarda dert ortağı olan yastığını kucaklar gibi karnının üzerinde bastırmıştı.

Cemile, Pınar’dan nüfus cüzdanı ve resmini istedikten takriben yarım saat sonra çalan telefonu açarak “Anlaşıldı efendim. Tamam. İlgileniyoruz efendim. Adnan Beyin odasının yanındaki eski depo odası mı? Tamam efendim. Oraya bir masa ve bilgisayar koydururuz hemen” demiş ve kapatmıştı.

Cemile’nin birkaç yerle yaptığı telefon görüşmesinin ardından içeriye dev gibi görüntüsüyle Mal Sorumlusu İsmet girmişti.

“Odaya, çöp kovası dâhil gereken bütün malzemeyi koyduk. Pınar Hanım odasına geçebilir “ dediğinde Pınar, mutluluktan havalara uçuyordu.

Pınar, uzun bir bürokratik işlem sonucunda eline verilen işyeri kimliğini yakasına takarken sevinç gözyaşları döküyor ve “Şükürler olsun Allah’ım diyordu.”

Çalışacağı odanın hangisi olacağını tahmin etmişti. En dipte şirketin demirbaş malzemelerinin bulunduğu küçücük, arka cepheye bakan bir odaydı. Ama manzarası müthişti. Penceresi, tablodan fırlamış kadar güzel bir çam ağacına bakıyordu. O odaya ne zaman temizlik için girse, yeşilin ruhunu beslediğini hissedirdi.

Nihayet biricik çalışma odasıyla baş başa kalmıştı. Masasının etrafında bir tur attıktan sonra sanki elinin altında kadife bir kumaş varmış gibi

masasını okşadı. Bir yandan da “İnşallah biri görmemiştir. Deli zannederler vallahi” diyordu içinden. O kadar keyifliydi ki. Bilgisayar kasasının düğmesine basıp ekran düğmesine elini uzatmıştı ki “Senin ekran koruyucun ne olacak acaba? İnan çok merak ediyorum. Hayırlı olsun” diyen tanıdık sese bakışlarını çevirdi. Yüreği ağzında atıyordu sanki.

Pınar, önüne dökülen saçlarını kaldırdığında Mert ile göz göze geldi. Yanakları kızardı.

“Bana o günü hatırlatıp durmayın! Utanıyorum vallahi.”

“Olsun! Herkesin başına gelebilir! Aslında gariplik sende değil bende. Kim olsa senin gibi düşünürdü. Hangi akıllı kendi küçüklük fotoğrafını ekran koruyucu olarak koyar ki? O yüzden mahcup olmana gerek yok. Aslında ne için geldim, ne konuşuyorum? Gün boyu işim çoktu; uğrayamadım”

Pınar, kendisine uzatılan sıcacık eli sıktı

ve gülümsedi. Mert, bir yandan konuşmasını sürdürüyordu.

“Hayırlı olsun yeni görevin. Bileğinin hakkıyla aldın bu kadroyu. Bu aralar ileri geri konuşanlar çıkabilir. Sana tavsiyem kulağını kapat gitsin. Hiç kimseye cevap verme! İşini layıkıyla yap ve git evine! Göreceksin zamanla herkes kabullenecektir! Ayrıca bir şey daha söylemek istiyorum. Umarım kızmazsın ama söylemezsem çatlarım. Olağanüstü o l m u ş s u n . Saçların; kıyafetinin, hanımefendi kişiliğinin hoş bir aksesuarı olmuş.”

Pınar, Mert’le tokalaşırken sanki zemin kayıyor gibi gelmişti. Çok şey söylemek istemiş ama dudaklarının arasından “Çok teşekkür ederim iltifatınız için. Söylediklerinizi de dikkate alacağım. Çok iyisiniz!” cümleleri çıkmıştı ağzından.

Mert “İyi akşamlar, yarın görüşürüz.

Daha senin üniversiteli halini de göreceğim inşallah!” demişti; ayrılırken odadan. Pınar, içmeden sarhoş olmuştu resmen. Güzel olduğunu, beğendiği bir erkekten duymak ruhunu okşamıştı. Sonra Mert’in diğer söylediğini düşündü.

“Aslında doğru söylüyor. Akşamları düzenli olarak ders çalışırsam neden olmasın?” diye içinden geçirdi. Sanki bugünü yaşayan kendi değil de bir başkasıydı. Evinin kapısını açmış, neşe içinde üzerindekiyi çıkarıyor ve bu ilk iş gününün değerlendirmesini yapıyordu.

“Vay be! Nereden nereye Pınar! Hiç tahmin eder miydin temizlik görevlisi olarak girip, yazı işlerine terfi edeceğini? Sonra da kafasını iki yana sallayarak ‘Şu işe bak! O kadar masa siliyor, tuvalet temizliyor yine de bu kadar yorulmuyordum. Dün bir iş yapmamama rağmen şu an kolumu bile kıpırdatamıyorum” diyordu kendi kendine. Sonra Beril’in aşağı-

layıcı tavrını hatırladı.

“Beni resmen küçük gördü! Masa başı işini yakıştıramadı! Ama görecektir çalışmalarımı. Bin pişman olacak!” dedi.

Yüzünde kocaman bir tebessümle, yatağın üstüne atmıştı kendini ve "Acaba Nilay abla ne yaptı? Kendi koştururamdan o hiç aklıma gelmedi! Şimdi bensiz ne yapacak acaba? Artık zamanında işe gelir her halde. Ne de olsa tek kaldı!” demişti dudak bükerek. Bir kuş kadar hafif hissediyordu kendini. Aynı zamanda da mutlu... Çok geçmeden gözleri uykuya yenik düşmüştü.

Sabah mesaiye geldiğinde masasının üzerinde mini bir bahçe izlenimi uyandıran çiçek demetini görünce o kadar şaşırmıştı ki. Çiçeğin mis gibi kokusunu içine çektikten sonra üstüne ilıştırılan kartı

çekti. Okumaya başladı. Kartta "Canım benim! Terfi ettiğini arkadaşım müjdeledi. Gurur duydum seninle! En kısa zamanda ziyaretine de geleceğim! Ben ve arkadaşın kocaman öpüyoruz seni. Reyhan-Dilara."

Pınar, bir çocuk gibi hoplayıp zıplamak istiyordu. "İnanmıyorum ne kadar düşünceli! Bana yaptığı iyilikleri nasıl ödeyeceğim! Allah da onları mutlu etsin her zaman" diyordu içinden.

Yerine oturmuş, önündeki renk cümbüşünün güzelliğine dalmıştı. Çalan telefonun sesiyle sıçramıştı. Kendini tanıtırken de gayriihtiyari ayağa kalkmıştı.

Karşısındaki ses Orçun'a aitti: "Pınar! Hemen yanıma geliyorsun! Senin parmaklarına ihtiyacımız var! Hadi bakalım görelim marifetini yine! Bu arada yeni görevin hayırlı olsun!"

Orçun'un telefonu kapatmasıyla Pınar'ın

koridorun sonuna kadar koşuşu bir olmuştu. Onu görenler ise gülüyorlardı. Kimi "Çocuk bu!", Kimi "Temizlik bezinden bozma kumaş parçası işte", kimi de "Daha yürümeyi bile bilmiyor"!" diyordu.

Pınar, selam vererek içeri girmişti. Kendisine uzatılan müsvedde yazıları elektronik ortama geçirmek için koşarak odasına gitmişti. Son sürat yazmış, çıktı alıp amirinin eline vermişti.

Başarı, başarıyı getiriyordu. Güneşli günlerle başladığı yeni görevine artık kar yağışları altında gelip gidiyordu. Üstelik aldığı başarı belgeleri de şahsi dosyasından taşar hale gelmişti.

Tek hüznü, ailesinden ayrı oluşuydu. Onun dışında her şey rüya gibiydi. Her maaşında, bütçesine göre yeni kıyafetler alıyordu. Kendine olan güveni daha da artmıştı. Zaman içerisinde Pınar'ın o masaya boşu boşuna oturtulmadığı, çok çalışkan olduğu ve yerini hak ettiği gibi sözler dolaşmaya başlamıştı. Artık herkes Pınar'ı kabullenmeye başlamıştı.

Yine akşam olmuş, ardından da taptaze bir gün doğmuştu Pınar'ın yüreğine. Artık sabahlar daha da bir güzel geliyordu O'na. Doğruca mutfığa gitmiş ve çaydanlığın altını yakmıştı. "Allah'ım hiç bitmesin bu rüya" diyordu içinden.

"Güne güzel bir müzikle başlamaya ne dersin Pınar?" diyerek radyonun kanallarını geziyor fakat bir türlü canlı, kıpır kıpır bir müzik yakalayamıyordu. "Sabah sabah ne bu böyle? Millet nasıl uykusunu açacak bu şarkılarla" diye söylenerek radyonun kanallarında ilerlerken "23 Ekim 2012 Saat 13.41 tarihe acı ile kazanacak. Van'da meydana gelen v e 25 saniye süren deprem büyük can ve mal kaybına yol açtı" diyen haberle bedeni kaskatı

kesilmişti.

Sanki damarlarındaki kan çekilivermişti. Eli, radyonun düğmesinde öylece kalıvermişti. Birden sandalyeye yığıldı. Haber spikeri "Gelişmeleri an be an duyuracağız. Acımız büyük" diyordu üzüntülü bir ses tonuyla.

Pınar, yüzünü elleri ile sıkıca kapatarak "Aman Allah'ım" diyordu. Çıldırılmış gibiydi. Saçlarını

kökünden tutuyordu. O kadar hızlı çekmesine rağmen acısını duymuyordu bile.

Sonra silkinmişti. "Telefon, telefonum! Nerede?" diye elindeki telefonu bilinçsizce aramaya başlamıştı. Bulamadıkça ayaklarını yere vuruyor. Hüngür hüngür ağlıyordu. Nice zaman sonra avucunun arasındaki telefonun varlığını fark etmişti.

Üst üste aramasına rağmen ailesinin hiç bir ferdine ulaşamıyordu. "Allah'ım cevap verin! Ne olur yalvarırım!" diyordu ağlamaktan çatallanan sesiyle. Sonra "Olmayacak böyle. Hemen Van'a gitmeliyim! Gözümle görmeliyim olan biteni!" diyor, kötü ihtimalleri aklının ucuna getirmek istemiyordu.

Titreyen ellerine hâkim olamıyordu. Gözünü kapatmıştı bir süre. "Sakin olmalıyım ama nasıl?" diyordu. Hemen banyoya girerek musluğu sonuna kadar açmış, avuçlarına doldurduğu soğuk suyu defalarca yüzüne serptikten sonra kurulamadan içeri gelmişti.

Üstüne kotunu ve gömleğini alelacele geçirdikten sonra Mert'i aramıştı.

"Mert! Benim ailem Van'da yaşıyor. Bu sabah deprem olduğunu öğrendim. Fakat hiç birisine ulaşamıyorum. Kötü bir şey oldu kesin! Çok korkuyorum! Ben bulduğum ilk otobüsle Van'a gideceğim. Hakan Bey'e ve Orçun Bey'e sen söylersin oldu mu?"

Mert, telaşlı bir sesle "Bak! Sakin olmaya çalış! Belki de hiç bir şey olmamıştır. Ama gözünle görmen daha iyi olur tabi. Oraya varınca mutlaka ara! Ben de ararım. Geçmiş olsun! Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Samimi olduğu sesinin renginden o kadar belliydi ki.

Pınar, ilk kez bir sabah aynaya bakmıyordu. Saçını bile taramadan ensesini yakan saçlarını cebindeki tokayla arkadan gelişigüzel tutturup,

dışarı çıkmıştı.

Biletini almış, en arkadan bir önceki koltuğun pencere kenarına telaşla oturmuştu. Yol; uzadıkça uzuyor ama bitmiyordu bir türlü. Kendi gibi pek kişi ailesini merak edip Van'a gidiyordu. Hepsi, Pınar gibi telaşlıydı. Ağlıyor, bir yandan da dizlerini dövüyorlardı. Annesinin bembeyaz yüzü, babasının sinirli bakışları, ablasının kendine bağırduğu anlar, Selin'in mışıl mışıl uyurken ki halleri gözünün önünden gitmiyordu. Ya bir şey olmuşsa, düşüncesi bile yüreğini sızlatıyordu.

Kızsa da, bağırsa da hepsi canı, ciğeriydi. Kim ailesine beddua edebilirdi ki! Beraberken boğulduğunu hissediyordu ama ayrıyken nefes aldıklarını bilmek bile ruhunu rahatlatmaya yetiyordu.

O anda tek düşündüğü şey; ailesi tarafından kendisine yapılanlar değil canlarının sağ olduğunu dünya gözüyle görmektir. Ellerini açarak "Allah'ım bana acılarını gösterme ne olur! Varsın beni işe yaramaz bilsinler. Hayırsız evlat, vefasız kardeş, çekip gitti desinler umurumda bile değil" diyordu içinden.

Gözlerini hiç kırpmadı. Kendi koltukta ama yüreği Van'a kadar sanki ayakta yolculuk etmiş gibi yorgundu. Nihayet otobüsü Van ili sınırlarına girmişti. İndiğinde gözleriyle çevreyi taradı.

Etrafta ellerinde cep telefonu ile sağa sola koşuşturan insanlar cirit atıyordu. Pınar, korkar adımlarla ilerlerken elleri ile şakaklarını ovalıyordu. Polisleri, enkaz kurtarma ekiplerini, cenaze arabalarını, ambulansları, ağlayanları gördükçe bacağındaki derman git gide yok oluyordu.

Ayakları bataklığı saplanmış gibiydi. Zor adım atıyordu. İlerideki yoldan sola dönünce üçüncü ev ablasının eviydi. Yolun sonuna gelmişti. Kafasını çeviremiyordu o tarafa doğru. Bir süre durup, düşündü. Van'a ilk geldiğinde ablası ve eniştesinin kendisini karşılayışı ve "Geldik işte şu ev!" diye parmağıyla işaret ettiği soğuk bina gözünün önünde canlanıvermişti. O günü hatırlamıştı birden.

Yol boyunca, tamamen yıkılmış evler, yarı hasarlı olanlar ya da çok az zarar görmüş yapılara içi acıyarak bakmıştı. Kaldırılma atmıştı; yorgun bedenini.

Sonra son gücünü kullanarak ayağa kalkıp sokağa döndü. Eve baktığında duvarlardaki derin yarıkları ve balkonlardaki tahribatı görünce elini kalbine tuttu. İyice yaklaşmıştı. Apartmanın bahçesindeki kalabalığın arasında ailesini arıyordu gözleri. Annesi, babası, ablası ve eniştesinin kucağındaki yavrusuyla birlikte Pınar'a doğru gelişleri gözlerinin önünden gitmiyordu.

Pınar, hepsini yaşıyor görünce sevinç gözyaşlarına boğulmuştu. Daha sonra çığlıklar eşliğinde birbirlerine sıkıca sarılıp ağlamışlardı. Yıllardır evlerinin duvarlarındaki sarmaşık gibi olmayı beceremeyen aileyi deprem nasıl da birbirine kenetlemişti. Pınar'ın onları teskin etmesi gerekirken babası Pınar'ı rahatlatmaya çalışıyordu.

Pınar "Bu bir mucize... Allah'ım şükürler olsun" deyip duruyordu.

Depremi an be an yaşamak hepsini çok korkutmuştu. Ölüm korkusu, kuvvetli bir tutkal olup yapışmıştı sanki yüzlerine. Suratları, kireçten farksızdı. Ablasından "Bu eve bir daha nasıl girip, yaşayacağız. Ya tekrar olursa! Ya Selin'i kaybedersem" feryatları yükseliyordu.

Gözlerindeki çaresizliği apaçık ortada olan annesi "Hasar tespit raporunu çıkarmak için ekip var içerde. Bakalım nasıl rapor düzenleyecekler?" diyordu sık sık.

Pınar, şaşkıındı. Burada yaşadıkları, evi terk edişi sanki hafızasından silinmişti. O günlere ait hiç bir şey dillendirilmiyordu.

Pınar, kendini toparladıktan sonra konuşmaya başladı: "Her tarafı harap olmuş bu evde, kış günü asla kalamazsınız. Üstelik oyalanmak da hastalığa davetiyeden başka bir şey değil. Antalya'da ev tuttum. Bir şirkette çalışıyorum. Çok fazla değil maaşım ama idare ederiz. Buradan bir an önce gidelim!"

Firdevs, durup dururken çığlık atmaya başladı.

"Tutun ellerimden! Zemin kayıyor! Hepiniz yanıma gelin! Öleceksek birlikte ölelim! Sizden ayrı yaşayamam!"

Herkes birbirinin gözlerinin içine baktı. Ortada sallanan bir yaprak dahi yoktu. Pınar, işaret

parmağını dudaklarına götürdü.

“Tamam anne! Geldi, geçti! Şu an deprem olmuyor. Sana öyle geliyor. Korkma” dedi ve tekrar sarıldı annesine.

Binayı inceleyen yetkili kişi beklenen açıklamayı yapmıştı. Apartmana, onarılmadan oturulmasının uygun olmadığını, bunun da uzun bir çalışma gerektireceğini söylüyordu.

Suna, Levent’in göğsüne yaslanmış gözyaşı döküyordu. Pınar, ablasına doğru yaklaştı ve titrek bir ses tonuyla "Abla lütfen ağlama artık! Canınız sağ. Boş verin gerisini! Allah’a şükür eviniz yıkılmamış. Zemin kat olduğu için çabucak kaçıp kurtulabilmişsiniz! Bu bir mucize! Ayrıca kızsın da bağırırsın da, dargın da olsak bu; hiçbir zaman senin zarar görmeni istediğim anlamına gelmez! Şu anda sana sarılmak istiyorum" deyince ablası, Pınar’a sımsıkı sarılıverdi.

Pınar ve ailesi otobüs terminaline doğru ilerlerken eniştesi olduğu yerde heykel gibi durdu. Önce dizlerine doğru eğildi. Sonra da kaldırıma çöktü. İki elini başının arasına sıkıştırdı. Derin bir iç geçirdi. Sonra bakışlarını, harabe olmuş evine çevirdi.

“Doğduğum, büyüdüğüm evimi terk edemem. Hem de bana bu kadar ihtiyacı varken! Kemikleri sızlar rahmetli anamın, ba-

bamın!”

Suna, kaşlarını çatı. Kucağındaki çocuğunu göğsüne iyice yaklaştırdı. Burnundan soluyordu. Kocasına doğru adımlarını hızlıca attı. Soluklarının sıcaklığını yüzlerinde hissedecek kadar yaklaşmışlardı. Suna, dişlerini sıktı ve gözlerini kısıtı.

“Sen delirdin mi? Beni ve çocuğunu yalnız mı bırakacaksın? Hem duymadın mı söyleneni! Evde kalamazsın! Hem bir başına burada ne yapacaksın?

“Kıvrılıp yatacak bir yer bulamayacak değilim herhalde! Bana karışma Suna! Sen git Antalya’ya! Ben evimle ilgileneceğim!

“Kurbanın olurum yapma! Bir deprem olunca artçıları da peşi sıra geliyor! Beni bu yaşında dul, kızımızı da yetim bırakma! Hadi bırak duygusallığı da gel bizimle. Başımızda ol!”

Levent, bir hışımla ayağa kalktı. Selin’i Suna’nın kucağından aldı. Gözlerini yumdu ve kızının kokusunu içine çekti. Yavrusunun küçücük burnunu öptü.

“Dönüp sizleri alıncaya kadar kızıma iyi bak! Beni merak etmeyin! Millet, Valiliğin bahçesinde yatıyor. Ben de bir köşe bulurum kendime!”

Yaşar, damadının omzuna elini koydu ve sordu : “Burada kalma konusunda kararlı mısın oğlum?”

“Evet baba! Mecburum! Birinin burada kalması gerek. Beni merak etmeyin! Karım ve kızım size emanet!”

Konuşmanın ardından kucaklaştılar. Birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar. Ardından ailenin her ferdi Levent’le vedalaştı. Suna, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Güçlkle ayrıldılar.

Annesi ise sürekli depremden önceki gürültünün şiddetini, nasıl yüreklerinin ağızlarına geldiğini anlatıyordu. Sonra da "Cenab-ı Allah ne kadar büyük! Yeri göğü yarattığı gibi bir anda dümdüz de edebiliyor" diyordu.

Pınar, uzun bir yolculuğun sonunda her şeyi dağıtan depremin nasıl da ailelerini tekrar bir araya topladığını düşünüyor ve şaşıyordu.

Van’da yıkılan mutluluğun duvarlarının, Antalya’da nasıl da sevgi ve saygı harcıyla örülü sağlam bir duvara dönüştüğünü gördükçe ağzı kulaklarına varıyordu.

“Deprem; plan, program, hesap kitap, alacak verecek ne varsa hepsinin silindiği an! Saniyeler süren bir sarsıntı! “Durdu: yaşamdasın ya da enkazın altında!” Dünyaya geldiğin an gibi; “Ağlayabildin doğdun. Sustun yoksun!”, “Deprem öncesi yer altı hareketleri, sonrası arama kurtarma faaliyetleri! Ya yaşamaya devam ya da elvedam! Sınır öyle ince ki, hayattan silinmek an meselesi.

Yaşam ve ölüm arasındaki çizgiyi geçip geçememek kimine göre şans kimine göre şanssızlık. O anı bir de yaşayana sormalı! Enkazdan tek başına çıkmak ne derece mutlu eder ki insanı. Ya hep ya hiç değil mi

aile olmak!”

Pınar’ın sözlerini ilgiyle dinliyordu ailesi. Haklısın, diyorlardı hep bir ağızdan.

Artık tüm aile Antalya’da bir araya gelmişti. Uçuk sarıya boyalı duvarlar; televizyon ve radyodan çıkan seslerin dışında ilk kez farklı seslere tanıklık ediyordu. Pınar, oldukça mutluydu bu durumdan. Evin her bir metrekaresini beraberce gezip, kimin nerede yatacağını planladıktan sonra mutfığa geçtiler. Suna, buzdolabının kapağını açtı. Bebeğini annesinin kucağına verdikten sonra “Pınar, bugün yemekler benden olsun” dedi.

Pınar, ablasının bu denli yakın ve içten davranışı karşısında şaşkındı. Dünya sanki tersine dönmüştü. “Sana zahmet olmasın! Ben yaparım! Dedi demesine ama daha fazla da ısrar etmedi.

Pencere kenarındaki sandalyeye oturdu. Yıllar sonra kendi evinde bir araya gelen ailesinin her birinin yüzündeki ifadeyi inceledi.

“Burası sizin de eviniz! Nasıl rahat ediyorsanız, ne istiyorsanız yapın” dedi gözleri parlayarak.

Çalan telefonun sesine koştu. Açtıktan sonra yüzünde katmer katmer mutluluk açtı. Çünkü arayan Mert’ti. “Seni çok merak ettim. Sesini duymak beni rahatlattı. Biliyor musun senden çok hoşlanıyorum. İyi günde kötü günde beraber olmaya var mısın?” diyordu.

Pınar’ın yanakları kıpkırmızı oluvermişti. Kısık sesle “Bir saniye lütfen” dedi ve koşar

adımlarla yatak odasına girdi. Kapıyı kilitledi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

“Pınar orada mısın?”

“Evet! Yanım çok kalabalıktı. O yüzden odama geçtim! Kulaklarıma inanıyorum Mert! Sen neler diyorsun böyle?”

“Gayet açık ve net bir biçimde benimle evlenir misin, diyorum. Cevabını hemencecik ver yoksa ölürüm anladın mı?”

“Evet, hem de binlerce kez evet!”

“O zaman sıkı dur. Bomba haberim geliyor. Hazır mısın?”

“Mert, çok ani oldu. O kadar mutluyum ki anlatamam! Daha fazlasına sanırım kalbim dayanmayacak!”

“En kısa sürede bizimkileri alıp seni istemeye geleceğim. Vermezlerse eğer bohçanı hazırla kaçalım!”

“İnanamıyorum Allah’ım! Sen bana şimdi evlenelim mi diyorsun?”

“Evet! Hem de çabucak!”

“Mert, büyük bir olay atlattık. . Hele bir taşlar yerine otursun. Şimdi zamanı değil! “

“Taşların yerine oturmasını beklersek, daha çok oynar o taşlar yerinden! Biz yeniden dizelim o taşları! Hem de öyle yavaşça değil hızlıca!”

“Canım doğru söylüyorsun ama her şeyin bir yeri ve zamanı var! Bizimkiler depremin şokunu bir atlatsınlar. Yeni bir deprem yaratmayalım onlara!”

“Doğal afetlerin ne zaman meydana geleceğini belli olmaz Pınar! Aşk da yüreğin sarsıntısıdır. Vakti zamanı gelince dur diyemezsin. Yarına çıkacağımız belli mi? Hadi burada da bir deprem oldu. Diyelim ev üstümüze çöktü. Bu aşk, enkaz altında mı kalsın yani?”

Pınar, bir süre sustu. Kalbi iki kat fazla atıyordu. Yüreğinin sesi

“Pınar, Mert doğru söylüyor! Bırak hayatın kurallarını!” diyordu. “Ne zaman isteyeceksiniz beni?”

“Hemen!”

“Hemen olmasın! En azından birkaç ay geçsin! Çünkü bizimkilerin ruh hali pekiyi değil!”

“Fazla beklemem ona göre! Öpüyorum seni!” “Ben de !”

Pınar, telefonu kapattı. Gözyaşları süzülürdü yanaklarından. Ayakları yerden kesilmişti. Baş dönüyor, kalbi iki kişilik atıyordu. Yanaklarına kayan dudaklarını bir türlü normal haline çeviremiyordu.

Kapının arkasından “Pınar, açsana kızım kapıyı! Sofrayı hazırlıyor ablan! Tabaklar eksik! Bir gel mutfağa da kap kaçağın yerini göster!” diyen annesinin sesini duydu.

Çekmecesinden alelacele bir tişört çekti

ve üzerine geçirdi. Kapının kilidini açtı. Gülümseyerek “Anne çok terledim de üstümü değiştirdim. Ondan kilitledim kapıyı” diye açıklama yapma ihtiyacı duydu.

Annesi, şöyle bir süzdü kızını. Bir şeyler olduğunu hissetmişti. İçeri girip yatağın üzerine oturdu. Pınar’ı yanına çağırdı.

“Kızım, bir şey mi oldu? Rengin kıpkırmızı! Sanki bir şey saklıyor gibisin!”

“Anne, yakında beni istemeye gelecekler” dedi bir solukta ve çıktı hemen odadan. Annesi de fırladı arkasından.

“Kim? Neyin nesi? Kızım adamı delirtme de söyle! Sevdiğin biri vardı da niye söylemedin hiç! Ne iş yapıyor?”

Soruların ardı arkası kesilmiyordu. Pınar, sanki bu dünyayla ilişkisini kesmişti. Herkes bir şeyler soruyor o sadece sırtıp duruyordu.

Ablası ve annesi, Pınar’ı mutfağa çekip adeta ifadesini almışlardı. Damat adayının bilgisayar teknisyeni olduğunu duyduklarında koltuklarının altı kabarmıştı.

Yemek pişmiş, herkes sofradaki yerini almıştı. Pınar ve ablası yemek servisini yaptıktan sonra tabaklarını alıp koltuklara geçtiler.

Beklenen an gelmişti. Kaşla göz arasını annesi, isteme olayını babasına çıtlatıverdi. Babası peş peşe gelen olayları sindirmekte zorluk çekiyordu. O da şaşkıındı. Hayırlısı ama ne bu acele! Yangından mal mı kaçırıyorlar? Dedi sinirli bir biçimde.

Deprem, göç, ayrılık, kavuşma, yeni bir hayat derken Pınar’ı

isteme olayı, ailenin gündemine bomba gibi düşmüştü. Şimdi tek bir konu konuşuluyordu: “Acaba ne ikram etsek, nasıl ağırlasak? Gibi...

Mert, Eskişehirliydi. Eğitim hayatı süresince hep ailesinden ayrı yaşamıştı. Yurt, bekâr evlerinde geçmişti öğrencilik hayatı.

Mert’in annesi Filiz, meslek lisesi mezunuydu. Çok güzel nakış, kanaviçe ve dikiş yapardı. Bu yeteneği ile yıllardır evin geçimine büyük katkı sağlıyordu. Bir çeyiz mağazası işletiyordu. Atölye kısmında çalışan elemanlara da yaratıcılık konusunda kendi bilgi ve becerilerini öğretmekten büyük

haz alıyordu. Yetiştirilişı gereği oldukça prensipliydi ayrıca tutucuydu. Çocukluğunda aldığı terbiye ve disiplini günümüze de taşıymıştı. O'na göre akşam ezanından sonra eve gelmek hoş bir şey değildi.

Babası Ahmet ise evinin hemen yakınında-

ki bir sigorta şirketinde muhasebeci olarak çalışıyordu. Sessiz ve sakin bir adamdı. Mert, çocukluk hayatı boyunca ailesi içinde büyük bir kavgaya şahit olmamıştı. Oysa pek çok arkadaşı kendi ailevi sorunlarından dolayı evlilik olayına soğuk bakıyordu.

Mert, cep telefonunu çıkardı. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. Annesini mi yoksa babasını arayacağını bir süre düşündü. Daha sonra annesini aramanın daha uygun olabileceğine kanaat getirdi. Boğazı karıncalanmıştı.

Filiz, Mert aradığında kocası ile pencere kenarındaki mor koltuklarında karşılıklı köpüklü kahvelerini içiyorlardı. Yurttan dünyadan meseleler hakkında kendilerince yorum yapıyorlardı. Ahmet, eğildi ve kumandayı televizyona doğru tuttu. Haberler her ne kadar içlerini karartsa da hayatlarının vazgeçilmeziydi. Spiker Van'da meydana gelen

depremin yarattığı travmadan bahsediyordu.

Filiz'in gözleri nemlendi. Yüzünü buruşturdu. Derin bir iç geçirdikten sonra "Allah tekrarından esirgesin. Sahi Mert, iş yerinden bir arkadaşının ailesinin de orada olduğundan bahsetmişti. Ne oldu acaba? Biz de hiç arayıp, sormadık. İnşallah sağlık durumları iyidir" dedi dudaklarını dışa doğru bükerek.

Ahmet "Ciddi bir şey olsaydı Mert mutlaka bize söylerdi. Fakat

bizde de kabahat var. Günlük telâşe içerisinde unutuyoruz böyle incelikleri. Aslında bir arasam da hem halini hatırını hem de o arkadaşını sorsam"

"Çok iyi olur canım. Sen önce konuş. Sonra bana verirsin. Oğlumu o kadar çok özledim ki. Burnumda tütüyor!"

Ahmet, Mert'i aradı. Telefon meşgul çıkın-

ca kapattı. Anında kendi telefonu çaldı. Arayan oğluydu. Yüzünü büyük bir sevinç ifadesi kapladı.

"Kalp kalbe karşıymış. Mert arıyor hanım!" dedi göğsü kabararak. "Babacığım nasılsınız? İyi misiniz? Annem ne yapıyor?"

"İyiyiz evladım şükürler olsun. Anneni vereyim de duy sesini"

"Sağol baba. Ellerinden öperim!"

Ahmet, telefonu Filiz'e uzatırken elleri titriyordu. Yüzünde hâlâ tebessüm kalmıştı. Filiz'in de sesi titremiştii hemen.

“Oğlum! Evladım benim. Annen kurban olsun sana! Nasılsın canımın içi!”

“İyiyim annem. Size güzel bir haberim var! Evlenmeye karar verdim. Şimdi size her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Oğlan anası, babası olmak kolay mı? Sevdiğim kızı isteyin bana bakalım!”

“Aaa inanmıyorum. Ahmet! Bak Mert ne diyor! Oğlumuz kız istetecekmiş bize!”

“Anneciğim, babamla konuşmayı bırak da beni dinle! Haftaya sizi

Antalya’ya bekliyorum. Kız istenirken ne yapılır, ne alınır artık size ait bu işler! Bekliyorum ha!”

“Oğlum öyle bir anda olur mu bu işler! Neden daha önce söylemedin! Böyle aceleye getirilecek iş değil ki evlilik. Yanlış bir evlilik ömür boyu çiledir yavrum! Son zamanlarda ayrılmış çift sayısı o kadar çoğaldı ki!”

“Anneciğim bunları düşünebilecek yaşta-

yım! Yıllardır tek başıma ayaklarımın üzerinde duruyorum. Neyin doğru neyin yanlış olabileceğini ayırt edebilecek yaştayım. Endişe etmenize hiç gerek yok” dedi ses tonunu sertleştirerek.

“Oğlum, aile kızı mı? İyice araştırdın mı?” “Anne! Yine başlama!”

“Yanlış anlama oğlum. Senin mutluluğun, bizim mutluluğumuz. Baban merak içinde... O da seninle görüşmek istiyor”

“Oğlum, koçum benim! Allah bugünleri de gösterdi ya daha ne isterim. Sana kız mı isteyeceğim şimdi. Uçarak geleceğim inan! Sen her şeyimizsin. Ne zaman geliyoruz!”

“İki hafta sonra baba! Şimdiden teşekkürler!” Pınar’ın evinde ise büyük bir telaş vardı.

Pınar, dipli köşeli temizlik yapıyordu. Ablası ve annesi, Pınar’ın

çeyizlerini tamamlama peşindelerdi. Babası ise menteşeleri kopmuş dolap kapaklarını onarıyordu. Selin, uyanınca Suna, elindeki işi bırakıp kızının yanına koştu.

Suna, kızının sırtına elini soktu. “Terlemiş. Hemen değiştirmezsem hasta olur” dedi ve çantasının fermuarını açtı. Bir yandan kızının üzerini değiştiriyor diğer yandan konuşuyordu.

“Gece hiç gözümü kırpmadım. Sanki uyursam yine deprem olacak. Ev üzerimize çökecekmiş gibi geliyor”

Annesi de başını sallayarak onayladı.

“Kızım aynısı bende de var! Sürekli yer titriyor gibi geliyor. Kulaklarımda da bir uğultu var

ki sorma gitsin! Bu korkuyu nasıl atacağız üzerimizden bilmiyorum!”

Pınar, annesinin cümlesi biter bitmez lafa girdi.

“Allah sizi korumuş! Sağ kurtulan o kadar az kişi var ki. Siz o şanslı kişilerden birisiniz”

Pınar, sarf ettiği cümleden rahatsız oldu. Pek çok kişinin öldüğü bir afet olayında yaşamak nasıl güzel olabilirdi? Diğerlerine haksızlık değil miydi bu! Kendi de dâhil olmak üzere insanlar bazen ne kadar da bencil oluyordu.

Van’a ilk adım attığı an gördüğü manzara karşısındaki hislerini hatırlamaya çalıştı. Pek çok bina iskambil kâğıdı gibi devrilmiş, çökmüştü.

Etrafta; toz, toprağa karışmış ağır bir kan kokusu vardı. Aç kedi ve köpekler, yerleri koklayarak enkaz altında yiyecek bulma umuduyla her yeri adeta eşiyorlardı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş kadın, erkek, yaşlı, genç herkes film şeridi gibi gözünün önünden geçti. Hepsine çok üzülmüştü. Ama gözleri ve yüreği bir tek kendi ailesindeydi. Onların sokağına girene kadar göğüs kafesine dar gelen kalbi hepsini sağ gördüğü an nasıl da rahatlatıvermişti. Oysa yanı başında ağlayanlar, ağıt yakanlar, yerlerde cesetler varken mutlu olmak olağan bir şey miydi? Bunu kendine alenen sormaktan ve açıkça itiraf etmekten korktu. Çünkü vereceği cevapla kendinden tiksinebilirdi.

“Uzaklaşmalıyım bu düşüncelerden hem de bir an önce! Yoksa aklımı yitireceğim” dedi kaşlarını çatarak. Bencil, egoist, menfaatçi yakıştırmasını pek çok kez insanlığa yapıştırmıştı ama kendine asla. Bir meşgale bulmalıyım. Ruh sağlığım için bu gerekli, dedi kendi kendine. Yatak odasına geçti. Fakat duyularını da taşımıştı yine beraberinde.

Ailesini toplayıp Antalya’ya getirmişti. Peki

ya kimsesi olmayanlar ne yapmıştı? Tek seçenekleri olan Devlet Babaya sığınmışlardı. Çadırlarda kendilerine uzanacak yardım ellerini beklemişlerdi.

Depremi dağıtan gücünün yanı sıra toplayan tarafı da vardı. Pınar, her işte bir hayır vardır, sözünü düşündü. Ailesiyle barışmıştı. O zaman, deprem hayırlı mı gelmişti onlara. Saçmalıyorum, dedi ve aynaya doğru iyice yaklaştı.

Günler birbirinin kopyası gibi ilerlerken sonunda beklenen gün gelmişti. Pınar’ın içi içine sığmıyordu.

Çekmecelerini tek tek açıp kapadı. İçine sinen bir kıyafet bulamadı. Saatine baktı. Havanın kararmasına az bir zaman kalmıştı. Aklına Mert ile ilk yakınlaştıkları gün giyindiği kıyafet geldi aklına. Onunla âşık etmişti kendine. Neden düşünemedim ki!, dedi ve hemen onları üzerine geçirdi.

Saçını atkuyruğu yaptı. Sade bir makyajla tuvaletini tamamladı. Hazırdı. Acaba Mert’in ailesi, kendisi hakkında ne düşünecekti. Kafasında soru işaretleri uçuşuyordu. Ama Mert’i gözlerinin önüne getirince her şey farklılaşıyordu.

Yanlış duymuş olamazdı. Kapılarının zili çalıyordu. Bir ileri bir geri gitti adımları. Hışım la salona girdi. Kısık ve titrek bir sesle “Geldiler!” dedi ve kapıya doğru koştu. Suna, kaşlarını çatı.

“Kı z ı m , evlenmeye can atıyormuş gibi koşma kapıya! Sakin ol! Geride dur biraz! Ben açarım kapıyı!” dedi. Eliyle de Pınar’a biraz uzaklaşmasını ima etti.

Filiz, Ahmet ve Mert çok şık bir biçimde karşılarındaydılar. Mert’in elinde güllerden oluşan bir buket, Filiz Hanımın elinde ise büyük bir çikolata kutusu vardı.

Dar ve küçük bir antrede gerçekleşen iki ailenin tanışma seremonisi, salondaki yerlerini almaları ile koyu bir sohbete dönüştü. Pınar, renkten renge giriyordu. Bir an önce muhabbetin isteme noktasına gelmesini ve bu gecenin kazasız belasız bitmesini istiyordu. Fakat konuşmalar sakız gibi uzuyordu. Konular ileriye değil geriye doğru gitmeye başlamıştı.

“Benim kız az cadı değildir. Epey bir macera yaşadı. Fakat neyse ki affettirdi kendini. Bizi ta Van’dan alıp Antalya’ya getirdi. Bir de işyerinde terfi etmiş. Temizlikçi kadrosundayken yazı işlerine geçmiş maşallah! Hoşuma gitmedi desem yalan olur!”

Buz gibi esen hava, devam eden konuş- mayla biraz daha soğumuştı.

“İşin aslına bakarsınız bu isteme olayı için daha çok erken dedik Pınar’a ama laf dinletemedik! Biz hâlâ geceleri uyuyamıyoruz! Burada diken üstündeyiz. Dönmek için damattan haber bekliyoruz. Keşke bu

hayırlı iş daha sonra olsaydı! Ama ah şu zamane gençleri yok mu? Laf söz dinlemiyorlar!”

Mert’in gözü kendi anne ve babasındaydı. Babası, sol ayağını sürekli sallıyordu. Annesinin de kaşları bir aşağı, bir yukarı inip duruyordu. Facia koptu kopacak gibi görünüyordu.

Mert, annesinin kolunu dürttü ve babasını işaret etti. Babasının yüzü kıpkırmızıydı. Balkonunuz var mı acaba? Bir sigara içmek istiyorum da!” dedi Ahmet, yerinden alelacele doğrularak.

Filiz ve Ahmet, Suna’nın eşliğinde mutfak

balkonuna çıktılar. Filiz, Suna’ya “Sen üşüme, işine bak kızım! Biz hemen geliriz içeriye” dedi ciddi bir ses tonuyla.

Suna, doğruca salona geçti. Anne ve babasına yaklaştı. Gözleri yuvasından fırlayacak gibiydi. Pınar’ın gözleri dolmuştu.

“Siz ne yapıyorsunuz Allah’ınızın aşkına! Bütün sırlarımızı ortaya dökmenin ne mantığı var! Sonra koz olarak kullanırlar. Onlar hiç kendilerine ait bir şeyden bahsediyorlar mı? Şimdi içeri girerler. Son kez söylüyorum hepimiz biraz susalım. Onlar konuşsun!”

Pınar, daha fazla dayanamayıp odasına gitti. Yatağın üzerine kapanıp ağlamaya başladı.

“Olmayacak bu iş! Yüzde yüz eminim” diyordu aralıksız bir biçimde. Mert’in, anne ve babasıyla olan etkili ko-

nuşmasından olacak ki Ahmet, sigarasını yarıda söndürüp karısıyla

birlikte tekrar salondaki yerlerini aldı. “Allah’ın emri Peygamber Efendimizin kavli ile” diye başladılar cümlelerine. Yaşar ise “Madem onlar beğenmişler birbirlerini. Bize de kabul etmek düşer” diyerek son noktayı koydu.

Suna’nın gözleri Pınar’ı aradı. Göremeyince parmaklarının ucunda salondan çıkıp, Pınar’ın kapısını çaldı.

“Hadi, çabuk çık! Kahveleri yap bakalım! İstediler seni! Babam da tamam dedi”

Pınar, yataktan fırladı. Hemen aynanın karşısına geçip iki eliyle yüzünü kapatarak parmak uçlarıyla gözlerini sildi. Ablası, çekiştirerek mutfığa götürdü Pınar’ı. Suna, pişirdiği kahveyi, fincanlara boşaltıp Pınar’ın eline tutuşturdu.

Pınar, elleri titreyerek bir karşıya, bir

tepsideki fincanlara bakarak salona geçti. Mis kokulu kahve fincanlarını tuttu misafirlerine. Mert’e sıra geldiğinde kalp atışları daha da hızlandı. Mert de heyecanlanmıştı. Fincan tabağına dökülen kahve ikisi de güldürmüştü.

Allah tamamına erdirsin, dualarıyla birlikte sohbet ilerleyen saatlere kadar sürdü.

Filiz, Ahmet ve Mert ayakkabılarını giyindiler ve vedalaşmaya başladılar. Filiz, Eskişehir’e de bekliyoruz, dedi zoraki bir biçimde. Ahmet de başını öne arkaya sallayarak onayladı. Mert, “Allahısmarladık efendim” diyerek müstakbel kayınvalide ve kayınpederinin ellerini öptü. Suna ile sadece tokalaştılar. Seçil, ilk kez bu kadar uzun süre uyuyarak günün kolay geçmesine yardımcı olmuştu.

Pınar ile Mert bir kez daha göz göze geldiler. Dünya umurlarında değildi. Aşk, yürek kapılarını çalmamış adeta tokmaklamıştı.

Aşk bir proje ödevi değildi. Başlangıç, gelişme ve hedeflenen sonuç diye bir plan yapılamazdı. Aşk, başlardı sadece. A harfinden K’ye kadardı her şey. Ortadaki “ş” olsa olsa onları birleştiren kaderdi. Yoktu başka ötesi. Aşkta bütün dualar sonsuzluğuna dairdi. “Her güzel şey çabuk biter” savının inadına “Bu aşk bitmez” diyorlardı.

Yürek giyinmişse aşkı onu ancak ölüm soyabilirdi. Zamanın belki de en güzel katresiydi aşk. İnsanın nefes alış verişini dalgalandıran, yüreklere ritm katan bir iksirdi o.

Mert, Filiz ve Ahmet yol boyu hiç konuşmadılar. Mert, bir ara dayanamadı.

“Neredeyse eve geldik. Bir cümle dahi etme- diniz. Pınar’ı nasıl buldunuz?”

Filiz, kıpırdandı. Yutkundu. Derin bir iç geçirdi ve dudaklarının arasından “Güzel kız” cümlesi çıktı sadece.

Ahmet de “Evet! Hanım bir kıza benziyor!” diye tamamladı karısının cümlesini.

“İnşallah ailesiyle problem yaşamazsınız oğlum. Biraz tuhaflar da” Annesinin bu sözleri sadece sessizliği değil Mert’in yüzünün rengini

de bozmuştu.

“Ailesiyle evlenmiyorum anne! Umurumda değil hiçbir şey!” “Elbette oğlum! Allah mutlu etsin!”

Filiz ve Ahmet tekrar iç dünyalarına çekildiler. Mert de tek kelime etmedi. Evinin olduğu sokağa girmişlerdi. Birkaç saniye sonra arabayı park etmiş, apartmandan içeri ağır adımlarla girmişlerdi.

Lambayı yaktıklarında duvardaki saat 12.30’u gösteriyordu. Filiz, Ahmet’in gözlerinin içine baktı. Cesaret verecek bir ışık bulamayınca Mert ile konuşmaktan vazgeçti. Fakat içi içini yiyordu.

Mert, duş aldıktan sonra üzerine eşofmanlarını geçirdi ve televizyonu açtı.

“Teşekkür ederim size. Benim için bu olay çok önemliydi. Kazasız belasız halloldu!

“Darısı nişana, düğüne oğlum!”

Hep bir ağızdan konuşup, susmuşlardı. Mert, sağ olun dedikten sonra ikisinin de ellerini öpüp alnına koydu. Ardından odasına geçti.

Cep telefonunu eline alıp geri bıraktı. İçinden gelen ses, Pınar’ı aramasını istiyordu. Sonra da “Belki uyuyordur kızcağız. Rahatsız etmeyeyim” diyordu. Karşı tarafta da Pınar aynı şeyleri düşünüyordu.

Hafıza; bazen nefretin bazen de sevginin saklandığı yerdı. Öğrenilen ve yaşanan her ne varsa unutulmamak üzere zihnin arşivindeydi. Kurumsal değil durumsal arşivdi üst üste yığılan. Tozlu, kurumlu, çamurlu da vardı hatıraların; insanın üzerine

sıvaşp kalan. Temizlendiğini düşündüğünüz bir anda, yeniden kirleniyordu duygu ve düşünceler. Pınar için de böyle anlardan biriydi.

Babasının akşam ki tavırları canlandı gözlerinin önünde. Depremin sarsıntıyla birbirine sarılan ailenin sağlam olmayan temelleri yeniden sallanırsa ne olurdu halleri!

Mert, duygularının yönetimine bıraktı iradesini ve Pınar’ı aradı. “Aşkım! Uyandırmadım umarım!”

“Hayır! Seni düşünüyordum. Ne yalan söyleyeyim aramanı bekliyordum. Çok sevindim!”

“Kalp kalbe karşıymış desem biliyorum çok basite kaçacak! Aşk aşka karşıymış mı desem?”

“Bu çok iyi! Seni seviyorum canım!” İyi geceler!” “Ben de çok seviyorum!. Sana da iyi geceler!”

İki kalp birbirlerini düşünerek ve düşleyerek yastıklarına başlarını koydular. Bir an önce sabah olmalıydı.

Asıl büyük sürpriz işyerinde yaşanıyordu. Mert’in parmağındaki söz yüzüğünü fark eden amiri küçük çaplı bir çılgılık attı.

“Ooo Mert! Tebrik ederim. Kim bu şanslı kız. Nerede çalışıyor?” Mert, ani gelen bu soru karşısında yudumlamakta olduğu çayı

geri tabağına usulca bıraktı.

“Pınar efendim!

“Allah mesut etsin. Dilerim mutlu olursunuz” “Hangi Pınar diye merak etmiyor musunuz?”

“Bu şekilde sorduğuna göre demek ki biz tanıyoruz! Kim acaba?” “Bizim buradaki Pınar!”

“Ne arada ilişkiniz derinleşti böyle? Cidden çok şaşırdım. Her

ikinize de mutluluklar diliyorum. Kurumların özelleştirilmesi olayına siz de bir şekilde katkıda bulunmuş oldunuz. İş arkadaşlığından özel ilişkiye! Aile kurumuna giden yolda ilk adım atış! Hadi bakalım hayırlı olsun!”

Pınar ve Mert gün boyu tebrikleri kabul etmekle geçirmişlerdi günlerini. İkisi de mutluydu.

Pınar, akşam eve geldiğinde annesinin pencere kenarında hiç kıpırdamadan oturduğunu görünce üç kez seslendi ama cevap alamadı.

“Dalmış gitmişsin! Ne düşünüyordun anne!” dedi yanına çömelerek. İçindeki çocuk harekete geçmişti. Başını annesinin dizine koydu ve öylece bekledi.

Firdevs, elini kaldırmaya çalıştı. Sanki bataklığa gömülmüş gibiydi parmakları. Yüreğinden, ruhundan destek alarak ellerini kaldırmak istedi. Fakat nasıl bir bataklıkta kurtaramıyordu ellerini.

Pınar’ın yüreği kıpır kıpırdı. Gözlerini sıkıca yumdu. Gözyaşlarını tuttu. Hıçkırıklarını yuttu. Öylece bekledi. Annesinin elleri saçlarının üzerinde bir kez gezse içindeki çocuk da büyüüp serpilecekti. Fakat olmadı yine! Başını hızla kaldırdı ve gözlerini annesine odakladı. Bir büyüyor bir küçülüyordu gözbebekleri. Sonunda Pınar patladı.

“Anne, saçlarımı okşar mısın?” “Kızım bu da nereden çıktı şimdi?” “Gayet doğal bir istek anne!”

Firdevs'in eli bir türlü kalkmıyordu. Pınar, yıllardır içinde

biriktirdiklerini adeta kustu.

gerek!”

“Anne! Ben evlatlık mıyım? Yani varsa böyle bir şey bilmem

“Ne diyorsun sen? Delirdin mi?”

“Anne! Bizim aramızda çözemediğim bir şey var. Nasıl söylesem! Ana-kız gibi değiliz!

“Sen ne söylediğinin farkında değilsin! Git başımdan. Şimdi uyuyacağım! Daha neler duyacağız bakalım!”

“Anne gitme! Konuşalım seninle! Neden benim saçlarımı hiç okşamadın bugüne kadar?”

“Çok okşanmak istiyorsun sen galiba! Kocana sakla!

“Anne bu nasıl söz! Yıllardır bu sorunun cevabını aradım. Bulamadım. Mutlaka benim bilmediğim bir şey var! Ne ise söyle!”

Annesi, kaşlarını çattı ve “Allah sana akıl fikir versin!” dedi kaşlarını çatarak. Pınar, bu defa ayaklarına kapandı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Firdevs, dudaklarını kıpırdattı. Fakat sonra yine yuttu sözcüklerini.

Pınar, her zamankinden daha ısrarcı tutumuyla dimdik karşında durdu annesinin.

“Sakladığın ne varsa anlatmanı istiyorum anne! Hem de şimdi!” Annesi, homurdanarak odadan çıkıyordu ki Pınar önünü kesti.

Ben bu gizemli halden bıktım usandım. Çocukluğuma ait hatırladığım

hiç de güzel olmayan şeyler var. Fakat parçaları doğru dürüst birleştiremiyorum! Biz kötü günler yaşadık değil mi? Fakat adam gibi anlatmadınız hiç!”

Annesi aralarındaki soğukluğun sis perdesini aralamıştı sonunda. Pınar, dinledikçe eliyle yüzünü kapatıyor. Gözyaşları yanaklarını suluyor, kaşlarını çatılıyor, derin derin iç geçiriyordu.

Bu arada akrep ve yelkovan zamanı öğütmeyi başarmıştı yine. Üstelik kaplumbağa gibi görünüp tavşandan hızlı ilerleyerek...

Deprem sadece Van halkının değil tüm dünyanın duygularını da yerinden sallamıştı. Enkaz altında Azra bebeğini tükürüğüyle besleyerek yaşatan annenin görüntüleri, silinmemek üzere hafızalara kazınmıştı. Depremden kurtulanlar, nefes aldıklarına sevinememişti bile. Çünkü pek çok kişi eş, dost, ahababını yitirmişti hem de gözlerinin önünde.

Pınar'ın ailesi depremin yarattığı o korkunç anın duygu

enkazından yavaş yavaş çıkıyordu.

İçindeki kan tamamen kurumasa da hayat, toprakla kapatamadığı yaraların üzerine üstün körü kabuklar bağlıyordu.

Levent, daha sık aramaya başlamıştı. Her defasında aynı konuşmayı yapar olmuştu: “Daha ne duruyorsunuz! Bir an önce gelin. Evin onarım işleri bitti!”.

Suna, yine böyle bir telefon konuşmasının ardından söyleniyordu: “Elli sefer söyledim. Pınar'ın düğününden sonra Van'a döneceğimizi... Israrla çağırıyor! Levent'i anlayamıyorum!”

“Kızım! Erkek milleti böyledir işte! Yalnız başına bir iş beceremez! Önüne hizmetçi arar!”

“Ay anne! Yine en lüzumsuz yorum senden geldi! Adam, beni ve çocuğunu yanında görmek istiyor. Bundan olağan ne olabilir ki!”

“Bizi de çocuk baktırmak için istiyor zaten! Yoksa kim sever kaynanayı, kaynatayı!”

“Anne, tamam tartışmayalım lütfen! Ben de özledim evimi, eşyalarımı!”

“Ona kalırsa ben de kendi evimi, İzmir'imi özledim. Selin, azıcık büyüse bir saniye durmam kendi evime dönerim!”

“Zaten ne yapsam yaranamam sana anne! Aman git memleketine. Kızın, torunun ne yaparsa yapsın!”

“O sırada içeri Yaşar girdi. Suna ve Firdevs hemen konuyu değiştirmişlerdi.

“Kıvırın bakalım sanki duymadım! Şu kız Allah'ın izniyle bir evlense de gitsek artık! “

Firdevs, kocasının sözünü kesti : “Bir bugün kaldı. Yarın yoldayız. Uzatmayın gayri!”

“Çalan kapının sesiyle hepsi yine sustular. Suna, kapıyı açtı.

Karşında Mert ve Pınar vardı. Mert “Pınar'ı sağ salim bıraktım size” dedi tebessüm halinde.

Yaşar da geldi kapının eşiğine. “Yarından sonra da ben sana bırakacağım kızımı. Mutlu olursunuz inşallah!” dedi tatlı sert bir yüz ifadesiyle ve ardından devam etti : “Biletlerimizi aldık oğlum! Nikâhınızdan sonra evimize döneceğiz Allah'ın izniyle”

Pınar, “Hayat kendimizi bazen içinde bazen de dışında hissettiğimiz bir çember gibi. Sığırdıklarımız ve taşırdıklarımızla tüketiyoruz günleri. Aynı gökyüzüne aynı toprağa basıp farklı hayaller kurup bahtımıza çıkanla avunuyor, seviniyor ya da üzülmüyoruz” diye düşündü içinden.

Ne kadar da az zaman kalmıştı nikâh saatine.

Kuaför, özenle Pınar'ın gelin başını yapıyordu. Küçük Selin'e de güzel bir gelinlik diktirmişlerdi. Ona da renkli tokalarla güzel bir saç modeli uygulamışlardı.

Salonda herkes gelini süzüyordu. Firdevs'in yüzünde hüznü bir ifade vardı. Suna, bir yandan saçına topuz yaptırıyor bir yandan da telefonla görüşüyordu.

“Levent’ciğim saat kaçta burada olursun? Aman kaçırmayasın nikâhı! !”

“Merak etme! Benim zamanlamam iyidir!”

“Pınar, bana siyah, göğüs bölgesi parlak taşlı harika bir elbise aldı. Görünce bayılacaksınız!”

“Sen zaten güzelsin aşkım! Seni çok özledim!” “Ben de!”

Pınar'ın gelin makyajına sıra gelmişti.

“Lütfen çok ağır bir makyaj olmasın. Doğal görünmek istiyorum!”

“Beyazlar içinde olacaksınız. Solgun da görünmemeniz gerek diye düşünüyorum. Ben, arzunuz doğrultusunda size en çok yakışanı yapmaya çalışacağım”

“O zaman size bırakıyorum”

Farklı duygular içerisindeydi Pınar. Mert'i düşündü. Kalbinin heyecanla çarptığını hissetti. O'nu küçüklük resmiyle tanımıştı. Mert'in “O benim resmim” deyişini hatırladı.

Kuaför faslı bitmişti. Mert de hazırlıklarını tamamlamış Pınar'ı almaya gelmişti. Pınar, Mert'e, Mert de Pınar'a hayranlıkla bakıyordu. Alkışlar eşliğinde gelin arabasına bindiler. Mahallenin bütün çocukları gelin arabasının önünü kesmiş, bahşiş bekliyorlardı. Bütün detaylar hazır. Zarfların içine doldurulmuş bozuk paralarla, çoluk çocuğun gönlünü hoş etmişlerdi.

Kalpleri aşkla çarpıyordu. Sanki geçtikleri yollar çok yabancı gibiydi. Oysa her şey aynıydı.

Nikâh memuru ve şahitler huzurunda iyi günde kötü günde yan yana olmak için yemin ettiler. Evlilik cüzdanlarına bakıp gururla, mutlulukla gülümsüyorlardı. Hayatlarının en özel anını yaşıyorlardı. Alkış tufanı arasında konuklarının tebriklerini kabul ettiler.

Konuklarla vedalaşmalarının ardından aile içi kucaklaşmalar başlamıştı. Pınar için en zor anlardan biriydi. Depremin barıştırdığı ailesiyle ayrılma zamanı gelmişti. Önce babasının elini öptü. Annesine sıra geldiğinde gözleri doldu. Boynuna atıldı annesinin. Yine bir sıcaklık alamadı annesinden. Sonra Suna ile sarmaş dolaş oldular. Eniştesi ile sadece tokalaştı. Zaten fazlasını da beklemiyordu.

Genç yaşta hayatın her haline alışmıştı Pınar. “Artık hiçbir şeyi yadırgamıyorum” diyordu.

Fakat “üzülmüyorum” diyemiyordu. Çünkü kahroluyordu hatta ölüyordu.

Eşyalarını birlikte seçtikleri ve düzenledikleri yuvalarına gelmişlerdi nihayet. Salon takımı konusunda karar vermeleri oldukça zor olmuştu. Mert, müzikte olduğu gibi ev eşyalarında da klasik modellerden

hoşlanıyordu. Pınar için rahatlık ve kullanışlılık önemliydi. Ortasını bulmaları konusunda mobilyacı epey ter dökmüştü.

Pınar ve Mert bir süre ellerini bırakmadan salonun kapısının önünde durdular. Sonra birbirlerine bakıp tebessüm ettiler. Pınar, vitrinin üstündekileri işaret etti.

“Şimdi lüzumsuz diyeceksin biliyorum ama beni seviyorsan onları da kabul edeceksin!”

“Ama çok komik! Bir sürü oyuncak arabanın salonda ne işi olur! Hangi arada dizdin bunları!”

“Dün! Böyle bir hayalim vardı ve gerçekleştirdim! ”

“İyi o zaman ben de oyuncak bebeklerimi getirip koyayım” Durgunlaştı birden Pınar. Dudağını büktü. Bakışlarını kaçırdı

Mert’ten.

“Ne oldu Pınar?”

“Benim doğru dürüst oyuncak bebeğim olmadı! Yani diz desen de dizemem zaten!”

Mert, sarıldı karısına. Dudaklarına kaydı bakışları.

“Biz de kendi bebeklerimizi yaparız” dedi gülümseyerek.

El ele yatak odalarına geçtiler. Mert, kravatının ardından ceketini çıkardı. Çırttı ve dolaba astı. Gömlek düğmelerini usulca çözmeye başladı. Pınar, hayranlıkla kocasını izliyordu. Yanakları pembeleşmeye başlamıştı. Mert, gömleğini çıkardıktan sonra itinayla astı.

“Seninle anlaşılamayacağımız bir yönümüz daha çıktı. Ben çok dağınığım canım!”

“Şimdi bunları konuşmanın sırası değil. Üstündekileri çıkarmana yardım edeyim aşkım. Önce duvağından başlayalım ne dersin?”

Pınar, “Nasıl istersen” dedi biraz mahcup biraz istekli bir halde.

Mert, duvağını tutan tel tokaları çıkarıp tuvalet aynasının üzerine koydu.

“Damada işkence bunlar! İşim var işim gücüm var” dedi bıyık altından gülerek.

“Biraz heyecan iyidir aşkım!”

“Canımı acıtmıyorum değil mi? Gerçi dikkat ediyorum ama!” “Sen merak etme canım. Bana güven tamam mı?”

Her ikisi de bedenlerindeki fazlalıkları atmışlar ve yatağa girmişlerdi. Kısa bir süre sonra tek vücut olmuşlardı. Fakat beş, on dakika sonrası Mert, bağırmaya başladı!

“Bana neden bakire olmadığımı söylemedin?”

“Ne diyorsun sen! Saçmalama! Benim senden başka kimseyle bir ilişkim olmadı.”

“Peki, neden gelmedi o lanet olası kırmızılık!”

“Biyolojik sebeplerden olabilir! Nadir de olsa böyle şeylerin çiftlerin başına gelebildiğini duymuştum”

“Ne kadar da rahatsın böyle! Hiç yüzün de kızarmıyor!”

“Neden kızarsın ki! Ben kendimden eminim diyorum sana! Bana neden inanmıyorsun?”

Mert’in gözü dönmüş gibiydi. Yüzü, kıpkırmızıydı. Nefes alış verişi sıklaşmıştı. Mert, Pınar’ın üzerine doğru yürüdü. Sonra istikamet değiştirdi ve elbise dolabına tekme attı. Yere eğildi. Terlikleri fırlattı kapıya doğru.

Sonra işaret parmağını sallayarak, Pınar’ın karşısına geçti.

“Ben bunu hazmedemem. Yani söylediğin zor bir ihtimal! Hem yatakta sanki tecrübeli gibiydin. Bilmiyorum! Kafam çok karışık! Sana zarar verebilirim anladın mı?”

“Ben kâbus görüyor olmalıyım! Senin gibi bir insan bu sözleri sarf edemez. Mümkün değil!”

“Söyle benden önce kimle beraberdin?”

“Sen delirdin mi? Bu kadar alçalacağımı aklımın ucundan dahi geçirmezdin! Düpedüz çamur atıyorsun. Lanet olsun bende ki şansa!”

“Çıldıracağım! Benden sakladığın başka bir şey var mı? Söyle!” “Senden korkmaya başladım! İyi değilsin sen!”

“Bekliyorum açıklamanı! Hem de bir an önce!”

Pınar, ok gibi fırladı yerinden. Adımları, O’nu dış kapıya doğru götürdü. Mert de arkasından koştu ve yetişti. Bileğinden sıkıca kavradı. Gözlerinin içine sert bir biçimde baktı.

“Gece vakti nereye böyle! Aklından zorun mu var?”

“Söylediğin mantıklı bir cümle mi? Benim başıma bir şey gelmesi umurunda değil! Sadece kendini düşünüyorsun! Gidiyorum ben!”

“Nereye gidiyorsun Allah’ın cezası!”

“Senin olmadığın bir yere! Yıkacağın kalbe, temel atmayacaktın!

Yazık ettin ikimize de! Dedi ve ağlamaya başladı.

Pınar, ailesini arayıp, durumu anlatmayı düşündü. Sonra “Yoldalar şimdi! Bir de böyle bir meseleyi nasıl anlatacağım onlara! Sevgiyi sadaka niyetine bile vermezler. Sonra her konuda ahkâm keserler! En iyisi sabah Reyhan Teyzeme gitmek” diye aklından geçirdi.

Şansına, kaderine kızıyordu. En çok da Mert’e... “Bana inanmayan, güvenmeyen bir insanla değil evli olmak aynı havayı solumak bile işkence! Bırak beni!”

Mert’in gözleri yuvasından fırlayacakmış gibiydi. Pınar’ın kolundan tuttu ve içeriye itekledikten sonra kapıyı kilitledi. Evinin anahtarını da pantolonunun cebine koydu. Pınar, ilk gecesini sabaha kadar ağlayarak geçirmişti.

Yeni evlilerdi ama yeni güne aynı yatakta uyanmamışlardı. İki yabancı gibi farklı odalarda yatmışlardı.

Gün aydınlanır aydınlanmaz Pınar, üçlü koltuktan doğruldu. Ayağa kalktı. Yatak odasına girdi ve Mert’in kapının arkasına astığı pantolonundan anahtarı sessizce aldı. Mert, çarpan kapının sesiyle uyandı. İçindeki şüphe, sevgisinin üzerine çıkmıştı. Gitme, kal demek istedi ama diyemedi.

Pınar, koşar adımlarla apartmandan dışarı çıktı. Yoldan geçen bir taksiyi durdurdu. Şoför “Nereye abla?” diye sordu. Sustu Pınar. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Yol ayrımına geldiklerinde “Sağa mı yoksa sola mı?” diye sordu şoför. Cevabı kısa ve netti: “Dümdüz git”. Pınar, güçlkle konuşuyordu.

Pınar, her şeyi sıfırlamak istiyordu. Yakınında olup bitenleri göremeyen miyop karakterler ve uzağı göremeyen gelecekte bihaber kişiliklerden artık nefret ediyordu.

Herkes bir organ taşıyordu ama bazıları nedense kalpsiz, midesiz ve bakar kördü. Organ nakline değil duygulara ihtiyaçları olduğundan bihaberdiler. Oysa Pınar’ın tek korkusu kendinden önce duygularının ölmesiydi! Bir şiir okumuştı bununla ilgili ve çok etkilenmişti. Gözlerini kapattı ve hatırladığı kadarıyla tekrarladı içinden.

Hislerimi tamamen kaybetmekten, Yüreğimi yaprak gibi kımıldatamamaktan, Duygularımın ilelebet körleşmesinden, Hafızamın kısırlaşmasından korkuyorum!

Bilincimin alt üst olmasından, Şuurumun zayıflamasından, Vicdanımın kirlenmesinden,

Benliğimin yok olmasından korkuyorum!

Çünkü gerçek ölüm duyguların ölümüyle başlar.

Sonra dua etti içinden : “Allah’ım benden önce duygularımın ölmesine izin verme ne olur!”

Şoför, çekinerek sordu: “Ablacığım nereye gidiyoruz?”

Pınar, ağlamaya başladı. Gidecek bir evi yoktu. Bunu nasıl söyleyebilirdi ki! Toparlanmaya alıştı. Dilara’ya gitmekten başka çaresi yoktu.

Şofre adresi söyledikten sonra Dilara’nın numarasını tuşladı. “Alo Pınar! Hayırdır!”

“Dilaracığım yine ben! Sizi de bıktırdığımın farkındayım!”

Konuşmasını hıçkırıklarından dolayı tamamlayamadı. Dilara, “Sakin ol canım! Yalvarırım kendine gel!” diyordu sürekli. Sonra Reyhan’a verdi telefonu!

“Pınar canım benim! Ne oldu! Hem de ilk gecenin sabahında! Anlatsana!”

“Ben dünyanın en şanssız insanıyım Reyhan Teyzeciğim!”

“Ne oldu canım? Neredesin şimdi! Gelip hemen alalım! Biz gelene kadar sakın kötü bir şey yapma! Anlaştık değil mi?”

“Gelmenize gerek yok! Taksideyim. Biraz sonra orada olurum!” Telefon kapanmıştı. Reyhan ve Dilara, salon penceresine doğru

koştular. Meraklı gözlerle dışarı bakıyorlardı. Beş dakika sonra

apartmanın önünde bir taksi durdu. Birkaç saniye sonra da Pınar ıktı araçtan. Kafasını yukarı kaldırdığında Reyhan’la göz göze geldiler.

Pınar, eve gelir gelmez Reyhan’ın omzuna yaslandı. Gözyaşı bezleri kuruyana, sesi kısılıncaya kadar ağladı.

Reyhan, sabırla konuşmasını bekledi. “Belli ki kötü şeyler yaşamışsın bitanem! Ağlama kıyamam” dedi ve saçlarını öptü.

Pınar, birden kendini geriye çekti. “Özel konuşabilir miyiz?”

Elbette, dedi Reyhan ve mutfaka geçtiler.

“Gerdek gecesi beklenen şey olmadı! Mert’e ‘Senden başka kimseyle ilişkiye girmedim’ dedim ama dinlenmedi. İnanmadı bana!”

“Kıyamam! Sil gözyaşlarını. Gideriz bir hastaneye. Muayene olursun!”

“Size bunları anlatmak bile öyle zor ki!”

“Utanacak bir şey yok! Hastaneden sonra da çalıştığın şirkete geçerim. Arkadaşımla konuşup

seni başka bir şubeye aldırırız. Bu olaydan sonra Mert’le aynı işyerinde çalışman uygun olmaz!”

“Bunu benim için yapar mısın?”

“Evet Pınarcığım! Sen de benim çocuğum sayılırsın!”

“Kız kardeşim Gözde, İstanbul’da yönetici konumunda çalışıyor. Belki Antalya’da çalışmak isteyen elemanlar vardır. Değiş tokuş yaparsınız olur biter!”

“Ne kadar iyisin Reyhan Teyzeciğim!”

Sarıldılar birbirlerine. Dilara, mutfak kapısını bir kez tıklattı. “Özel konuşmanız bitti mi?”

Annesi ve Pınar bir ağızdan “Girebilirsin içeriye!” dediler. Dilara da onlara doğru adımlarını attı. İkisini birden sevgiyle kucakladı.

Reyhan, Pınar’a zorla bir şeyler yedirip içirdikten sonra evden çıktılar. Bir hastanenin Kadın Hastalıkları ve Doğum Polikliniğinden sıra aldılar. Bekleme salonuna geçtiler. Pınar’ın rengi kireç gibi olmuştu. Ellerini, nereye koyacağını bilmiyordu. Ayaklarını sallıyor, sürekli saçını düzeltiyordu. Pınar, ismi okunduğunda, güç ve moral desteği için Reyhan’a bir kez daha baktı.

Kapıyı ürkekçe açtı. Doktor, masasındaydı. Göz göze geldiler. Doktor, oturması için sandalyeyi işaret etti. Sorularını yöneltmeye, Pınar da cevap vermeye başladı.

“Kaç yaşındasın!”

“Yirmi yaşındayım efendim” “Bekâr mısın?”

Ne cevap vereceğini bilemedi Pınar. Hıçkırıklara boğuldu. Dudaklarını kıpırdatıyor fakat sesi çıkmıyordu.

Doktor, kötü bir şeyler olduğunu sezmişti.

“Size yardım etmek için buradayım! İsterseniz önce bir psikologla konuşun ve sonra bana gelin! Olmaz mı?”

“Sorunumu sadece siz çözebilirsiniz. Biz dün evlendik ve şu anda ayrıyoruz! Eşim, benim ilk ilişkim olduğuna inanmıyor!”

Doktor üzülmüştü hastasının durumuna. Böyle vakalarla bazen karşılaşılıyordu. “Keşke toplumumuz, bu konuda yeteri kadar aydınlatılrsa da iş bu aşamaya gelmese” diyordu her seferinde.

Doktor, Pınar’a muayene odasına geçmesini ve hazırlanmasını söyledi. Pınar, içeride ona yardımcı olan görevlinin dediklerini yaptı ve masaya yattı.

Doktor, eldivenlerini giyindi. Pınar’ın tam karşısına geçti. Rahat olmasını, yapacağı işlemin çok kısa süreceğini, canının acımayacağını söyledi.

Pınar, korkuyordu. Tamam, dedi fısıltı halinde.

Doktor, gerçekten de dediği gibi kısa sürede bitirmişti muayenesini. Giyindikten sonra “Odama gel” dedi gülümseyerek.

Pınar, hemşirenin yardımıyla doğruldu ve pantolonunu hızlıca giyindi. Soğuk terler akıtıyordu. Elindeki peçeteyle elini yüzünü iyice kuruladı. İçeri geçti.

Doktor, anlatmaya başladı.

“Geçmiş olsun! Zarınız esnek olduğu için yırtılmamış. Kan gelmemesi de işte bu yüzden!”

Pınar’ın gözleri ışıldamıştı. “Biliyordum zaten. Ben doğruyu söylüyorum. Ama kocamı inandıramadım. Onu asla affetmeyeceğim!”

“Doktor Hanım bu sözlerinizi bir rapor halinde bana verebilir misiniz?”

“Bizim uzman da olsak bu konuda rapor vermeye yetkimiz yok. Fakat eşinize ve ailesine isterseniz sözel bilgi verebilirim. Fakat mutlaka bu raporu almak istiyorsanız Adli Tabip’e başvurmanız gerekir.

“Teşekkür ederim efendim”

Pınar, dışarı çıktığında Reyhan’ı hemen kapı önünde bekler buldu. Gözlerinde sanki soru işaretleri asılıydı? Öylece bakıyordu bir şeyler söylemesi için.

Pınar, kuş gibi hafif hissediyordu kendini. Çenesi titreyerek doktorla aralarında geçen konuşmayı harfiyen anlattı Reyhan Hanıma.

Reyhan, Pınar’ın başını göğsüne doğru çekti. Saçlarını okşadı şefkatle. Pınar, annesinde göremediği sevgiyi Reyhan’da buluyordu ve onu çok seviyordu.

“Mert’ten bir an önce boşanmalıyım. Bana güvenmeyen birisiyle evliliğimi sürdüremem! Avukata gidip boşanma davası açmak istiyorum” Reyhan, ne diyeceğini bilemedi. Bir yuvanın bu şekilde dağılmasını

istemiyordu.

“İstersen acele etme. Biraz daha düşün!”

“Hayatta hiç bir konuda bu kadar kararlı olmamıştım Reyhan Teyzeciğim. Bu ilişki yara aldı. Düzilmesi imkânsız. En azından benim açımdan” dedi ve gözleri yaşardı yine.

Pınar’ın telefonu sürekli çalıyordu. Mert, üst üste telefonu çaldırıyor, Pınar açmadıkça da ısrarlı arayışlarını sürdürüyordu.

Reyhan, “Karar senin!” der gibi iki elini yana açtı. Pınar, yine

düşüncelere daldı. Bu konuyu ailesine açarsa ortalığın daha da karışacağını biliyordu. Ama daha nereye kadar saklayabilirdi ki? Suna’yı mı, annesini mi yoksa babasını mı aramalıydı. Üçüyle de konuşmak gelmedi içinden. Yüreğinin daraldığını hissetti.

Pınar, düşünmüş taşınmış kararını son bir kez daha gözden geçirdikten sonra avukata gidip boşanma davası açmıştı.

Mert, Pınar’a ulaşamadıkça çıldırıyordu. Saatler ilerledikçe içi daha da kötü oluyordu. O da ailesine konuyu açamıyordu. Hele Pınar’ın ailesiyle bu konuyu tartıştığını düşünmek bile midesine kramplar girmesine neden oluyordu.

Pınar’ın söyledikleri kulaklarında yankılanıyordu. İlk, orta, lise yıllarından tanıdığı ve bir kardeş kadar sevdiği Rana’yla bu konuyu rahatlıkla konuşabileceğini düşündü.

Telefondaki ses yüreğini ferahlatmaya yetmişti bile! “Mertciğim ne haber canım arkadaşım!”

“Berbatım! Kötüyüm! Daha nasıl anlatabilirim ki!”

“Damadımıza ne olmuş böyle! Oğlum senin şu anda ağzın kulaklarında gezmen gerek! Ne iş?”

Mert, olanları kısaca anlattı. Rana’nın tepkisi de çok ağırdı: “Ben de olsam aynı şeyi yapardım! Sen cahil misin oğlum! Kız doğru demiş! Öyle kolay mı kıza böylesi kötü ithamlarda bulunmak!

“O an kendimi kaybettim! Biz aslında birbirimizi seviyoruz! Nasıl bu noktaya geldik anlamış değilim!”

“Sen hiç duymadın mı? Bazen olabiliyor böyle şeyler!”

“Duydum aslında ama neden böyle davrandım yemin ederim bilmiyorum. Sanırım şartlandırımdı beynimi. Olmayınca da delirdim!”

“Arkadaşım ya! Kız o kadar yemin etmiş! Doğruluk payının olabileceğini hiç düşünemedin mi Allah’ın aşkına!”

“Kızım, nasıl insansın yahu! İçimi rahatlat diye aradım seni. Mübarek sözlerinle dövüyorsun resmen!”

“Dua et karşımda değilsin. Hakikisi gelirdi o sakallı yanaklarına. Sahi sen neden böyle bir şey yaptın?”

“Beni tam olarak anlayabilmen için erkek olman ve annemle yaşamam gerekirdi”

“Nasıl yani?”

“Annem, ergenlik dönemine girdiğim anlarda başladı beynimi ütülemeye. ‘Oğlum bu

çağlar çok tehlikelidir. Kötü yola düşmüş pek çok kadın, toy erkekleri baştan çıkarıyor. Kendine bağlıyor. Sonra bir de gebe kalıyor. Sonra ayıkla pirincin taşını!’ O kadar çok hikâye duydum ki anamın ağzından. Pınar’ın benden önce bir ilişki yaşadığını ve beni kandırdığını düşündüm o an.”

“Seni anlayamıyorum Mert! Kadınlara bu gözle bakmak hiç mantıklı değil! “

“Tamam! Seni kendime yakın bulduğum için aradım, konuştum. Pişman etme!”

“Gönlünü al kızın bari! Ne bileyim bir şeyler yap!” “Benimle görüşmüyor! Bitti bu iş sanırım!”

Telefonu kapattığında Mert’in ruhu daha da bir kararmıştı. Saçlarının dibinden bile ter fışkırıyordu. Biraz balkona çıksam iyi olacak, diye düşündü. “Pınar için yanıp tutuşuyordum. Hem kendimi hem de O’nu yaktım” dedi yüzünü buruşturarak. Dişlerini sıktı. Balkonun demirlerine yumruğuyla vurdu. Sonra avucunu ovuşturarak içeri girdi.

Ne yapacağını bilemez bir halde evin içinde bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyordu.

“Bir gül yaprağı kadar narin bir kıza nasıl da diken oldum! Soldurdum, kanattım, yapraklarını kopardım acımasızca. Ben kendimi affedemiyorken O’nun beni affetmesini beklemek boş bir hayal!”

Mert’in içi içine sığmıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Daha fazla evde duramadı. Sokağa attı kendini. Saatlerce dolaştı. Pınar’ı arıyor ama bir türlü ulaşamıyordu. İçindeki ses “Kesin, Reyhan Hanıma gitmiştir!” diyordu. Bir taksiye atladı. Reyhan Hanımın evinin önünde durdu. Hava kararmıştı iyice. Gözlerini Reyhan Hanımın dairesinden ayıramıyordu. Pınar, acaba balkona çıkar mıydı ya da camdan dışarı bakar mıydı? Bekledi ama hayal ettiklerinin hiç biri olmadı. Geç vakitlere kadar o çevrede dolaştıktan sonra evine döndü.

Üstünü çıkarıp, yatağa attı kendini. İşyerinden aldığı evlilik izninin bitmesine az bir zaman kalmıştı. Vazifeye başladığı an kim bilir nelerle karşılaşacaktı? Meraklı gözler, imalı bakışlar, ırdeleyici sorular, suçlamalar. Beyni zonklamaya başladı. İlaç içip sonsuza kadar uyumak istiyordu. Hem de hiç uyanmamamacasına. Bir ağrı kesici içti. Bana mısın demiyordu ilaç! Bir süre sonra gözleri kapandı.

Aynı saatlerde Pınar da yatakta dönüp duruyordu. Evlendiği gece ayrılmak, çok zoruna gitmişti. Uyuyamadı bir türlü. Kalktı yataktan ve usulca mutfığa geçti. Bir bardak su içti. Ağrı kesici aradı gözleri. Fakat bulamadı. Reyhan ve Dilara’yı da rahatsız etmek istemedi.

Bir saat sonra Reyhan girdi mutfığa. Bir yandan gözlerini ovalıyor, bir yandan da esniyordu.

“Canım uyuyamadın mı?”

“Başım çok kötü ağrıyor Reyhan Teyzeciğim!”

Reyhan, Pınar’ın başını alıp göğsüne yasladı ve saçlarını okşamaya başladı. Bir yandan da kulağına “Canım kızım benim!” diye fısıldıyordu.

Pınar, “Annemin bana neden yıllar boyu sıcaklık göstermediğini öğrendim Reyhan Teyzeciğim! İnsan baba ocağında gülmezse, evlenince de gülmezmiş derler. Ne kadar da doğruymuş!”

“Canım çok üzgünüm! Bir anne, çocuğundan sevgisini nasıl esirger”

“Maalesef ben bunu yaşadım ve yaşıyorum!”

Buz gibi bir hava esti mutfakta. Reyhan, şaşkındı. Aslında hep başkalarının problemlerine çözüm bulmaya çalışırken kendi sorunu da çığ gibi büyüyordu. Kocas da artık kâğıt üzerindeki ilişkilerini sonlandırmak istiyordu. Yakın bir zaman sonra beraber ikinci kez baba olacağını söylemişti. Birinci çocuğunun neler hissedeceği umurunda bile değildi kocasının.

Pınar, endişeli bir ifadeyle baktı Reyhan’a.

“İyi misiniz Reyhan Teyze. Renginiz kül gibi oldu da!” “İyiyim canım. Sen anlat dinliyorum!”

“Annemin yıllarca beni sevip okşamamasının nedeni babamın

Betül Teyze ile olan yasak ilişkisiymiş!’

‘Nasıl yani? Bunu annen mi söyledi sana!’

‘Mert’in beni istemeye geleceği günden iki gün önceydi. Annemin dizlerine yattım. Evlatlık olup olmadığımı sordum. Çıldırdı annem!

Önce beni başından savmaya çalıştı. Fakat yaptığım baskı nihayet sonuç verdi. Her şeyi anlattı bana.

Babamın Betül’le olan ilişkisi meğer annem bana hamileyken başlamış. Annem, Betül en yakın arkadaşı diye hiç şüphelenmemiş. Kocas Hüseyin amca ortalığı birbirine katınca annemin de haberi olmuş olanlardan. Babam bütün suçu Betül’ün üstüne atmış. ‘O beni yoldan çıkardı. Sen de hamile ayağına yatakta yanına yanaştırmıyordun. Bir anlık oldu her şey falan demiş ama annem nefret etmiş babamdan. İlk düşündüğü şey benden kürtaajla kurtulmak olmuş. Babamın, her ikisini aynı anda idare etmesini hazmedememiş. Soluğu doktorda almış. Fakat, bunun için çok geç olduğunu öğrenmiş. Annem beni doğurmuş ama bana her baktığında babam ve Betül’ün ihanetini görmüş. Bana ters davranırken ablama da koz vermiş’

‘Peki, Hüseyin’e ne olmuş?’

‘Hüseyin, boynuzlanan koca olarak ortalarda fazla dolaşamamış. Çünkü o olaydan sonra Betül’den boşanmış ve yurt dışına yerleşmiş’

Pınar’ın boğazı kurumuştı. Reyhan, hemen ayağa kalktı ve Pınar’a bir bardak su verdi. Tekrar yerine oturdu. Pınar’ın alnına bir öpücük kondurdu.

Reyhan, boğazını temizledi. Yalnızca sen değilsin sıkıntıları olan yavrum! Herkesin başında bir dert var. Umudunu hiçbir zaman yitirmemeli insan! Mesela ben! Ne kadar güçlü görünüyorum değil

mi? Bir de bana sor!” dedi ama söylediklerinden pişmanlık duydu. Dimdik durdu yine eskisi gibi. Sağ kolunu Pınar’ın omzuna attı ve sol eliyle mutfağın kapısını işaret etti.

“Hadi artık yatalım! Gün doğmadan neler doğar! Sabır, umut ve inanç hayat yolunda, en gerekli azığımız!”

Pınar’ın telefonu çaldı yine. Reyhan ve Pınar göz göze geldiler. Pınar’ın gözleri nemlendi. Sesi titredi.

“Mert mi?” dedi Reyhan, üzgün bir ses tonuyla.

“Evet! Utanmadan arıyor!” dedi ve masanın üzerine bıraktı telefonunu. Tam çıkarlarken geri döndü Pınar ve Mert’le konuşmaya başladı.

“Mert! Seninle evlendiğim gün, hayatımda gelinliğim kadar beyaz bir sayfa açıyorum sanmıştım. Oysa gece kadar kara bir gün yaşadım sayende. Bugün koyu griyim. Yarın açık gri derken yeniden beyaza dönecek ruh halim ve günlerim. Ama yanımda ve hayatımda sen olmayacaksın. Hem de hiç bir zaman! Boşanma davası açtım! Artık beni arama! Yalnız senden son bir isteğim var. Yarın Bulvarın hemen önündeki taksi durağında buluşalım. Seni, muayene olduğum doktora götürmek istiyorum. Sana anlatacaklarını dinlemeni istiyorum. Beni haksız yere suçladın. Benim canımı yaktın, başkalarının da yakma!”

Mert’in dudaklarının arasından “Pınar! Özür dilerim! Yanlış yaptım farkındayım! Lütfen bırakma beni!” cümleleri döküldü tıpkı boşluğa saçılan, sağa sola dağılan misketler gibi. Ne kendini ne de sözcüklerini tekrar toplayabilecek durumda değildi. Gözyaşları, yanaklarından aşağı doğru süzüldü. Elinin tersiyle sildi.

Mert, telefonu tekrar aldı eline. Aradığı kişi annesiydi.

“Anne! Beni çok güzel yetiştirdiğinle övünüp durursun ya hep! Artık sus tamam mı? Pamuğun arasına nohut, fasulye koyup sulayarak yetişip, büyümüyor insan. Sadece boyu uzuyor. Fasulye sıırığım ben, o kadar anladın mı?”

“Oğlum! Neler diyorsun? Ne oldu sana?”

“Bitti anne! Hayatım alt üst oldu! Hani şu filmlerde “Son” yazar ya hem de kocaman. Gözümüze sokar gibi. Kahraman mutluysa seyirci de mutlu ayrılır sinemadan. Yok, mutsuzsa seyirci de yüzü asık çıkar salondan. Benim rolüm buraya kadarmış!”

Filiz, gözyaşlarına boğulmuştu. Babasının da arkadan sesi geliyordu kulağına “Hanım ne olmuş? Söylesene! Ver şu telefonu” diye.

Filiz, bırakmıyordu telefonu. Ne de olsa oğluna göreydi; bütün takvimler, saatler, sevinçler, kederler.

“Canımın içi anlat ne oldu? Yalvarırım susma!”

“Sadece bir gün evli kaldığım karımdan ayrıldım. Büyük katkıların için sağ ol.! Yıllarca anlattığın efsane fahişe kadın öykülerini beynime kanaviçe gibi işlemeyi nasıl başardın bilmiyorum! Keşke başka şeyler de anlatsaydın. Hemcinslerin hakkında daha düzgün hikâyelerin yok muydun senin! Karımın onurunu kırdım. Benim ise bütün dallarım kırık, dökük!”

“Mert! Yavrum! Sen pırlanta gibi bir çocuksun!”

“Sana öyle geliyor anne! Ben kaldırım taşı bile olamam! Hoşça kal!” İyi veya kötü bütün haberler inanılmaz bir hızla yayılıyordu.

Medyatik kişilerin başına gelenler nasıl ilgi çekiyorsa sade vatandaş için de durum farklı değildi. Önce, kendi aile çevresinde sonra eşi dostu derken hiç tanımadığı insanların diline yaşadıkları olay malzeme oluveriyordu.

Reyhan da eşinden boşanmıştı. Onun için sürpriz olansa kızının zaten olayı biliyor olmasıydı. Anne, kız bu olayı da çabucak atlattılar; sessiz ve sakince.

Firdevs, Yaşar, Suna ve Levent de çok konuşmuşlardı bu olayın ardından. Bir tek konuşmayan Selin’di. O da henüz konuşmayı öğrenemediği içindi.

Pınar’ın otobüsü Antalya’dan İstanbul’a hareket etmek üzereydi. Pınar, “Yoruldunuz gidin artık diyordu Reyhan ve biricik arkadaşına. El sallayan biri daha vardı gerilerde ama hiç kimse O’nu yani Mert’i göremedi.

Otobüs, yola çıkmıştı. Şehirlerarası değil duygular arası yolculuk yapıyordu yine. Taşımacığını yapan yüreği ise hasarlı ama molasız götürüyordu O’nu. Hayat mı tayin ediyordu rotayı yoksa kendi mi bilemiyordu. Bildiği tek şey; yürek şehri talan, sevgisi ise yalan olmuştu. İstanbul belki yeniden doğuşu olacaktı. Onur Akın’ın seslendirdiği bir şarkı düştü diline ve mırıldanmaya başladı “Bekle bizi İstanbul!”.

-SON-